

Stallburggasse no. 2. O casă tăcută. Ducele Mussolini veghează asupra copiilor prietenului său mort. Micul Rudi e portretul viu al tatălui său, iar mica Eva așteaptă și acum pe tatăl său care a plecat într-o călătorie lungă. Zâmbetul ilustrului dispărut.

Poliția din Viena ține să asigure doamnei Dollfuss o liniște, de care n'a avut parte, și deși uciderea cancelarului s'a întâmplat de mai bine un an, se poate vedea, în fiecare zi, un agent de poliție, în fața casei tăcute, unde trăesc doamna Dollfuss, sora ei și cei doi copii.

Doamna Dollfuss și copiii săi trăesc aci într-o izolare aproape deplină. Sora doamnei Dollfuss vine să-mi deschidă. Casa e plină de flori: flori pretutindeni, în antreu și în odăi, și în fiecare odaie, ca o dovadă a pietății defunctului cancelar, un crucifix.

Foarte calmă, foarte palidă, înălțată prin vestmintele sale de doliu, văduva cancelarului vorbește cu un glas dulce și armonios; ea îmi povestește viața ei, temerile sale, fericirile și dragostea sa de mamă, și în timp ce vorbește ochii îi rămân fiși, privirile parcă au plecat departe, departe de noi, de această casă, undeva unde ar putea descoperi pe acela către care o mână toate gândurile sale.

Eva și Rudi cei doi copii ai lui Dollfuss.

După asasinarea cancelarului Dollfuss, simpatia întregii lumi s'a revărsat asupra văduvei și copiilor vajnicului om de stat Alwin Dollfuss, această femeie care printr-o discreție duioasă, păstrase totdeauna o atitudine retrasă, dar care a știut să fie colaboratoare a bărbatului ei, rămânea de aci încolo singură, cu micii Eva și Richard, copiii săi, în vârstă de șase și patru ani. Ducele, care fusese un amic sincer al defunctului cancelar, și care, în ziua morții sale, și-a luat asupra-și greaua sarcină să anunțe doamnei Dollfuss vestea groaznică, a socotit de datoria sa să devină apărătorul acestor doi copii.

Dar, chiar la Viena, Eva și Richard Dollfuss sunt socotiți oarecum copiii națiunii, și în grădinile și parcurile capitalei austriace, unde copiii sunt conduși de guvernanta lor ca să se joace, ei sunt totdeauna recunoscuți de mulțime care îi privește cu o duioasă emoție.

Doamna Dollfuss, care înaintea căsătoriei sale, fusese institutoare, deși mișcată de această popularitate spontană, ar dori totuși ca aureola tristă a martiriului bărbatului său să nu arunce vreo umbră asupra copilăriei celor doi orfani, și ca aceștia să poată crește neștiutori de tragedia care i-a îndoliat viața.

— Da, — spunea ea — toată lumea e deosebit de atentă și de bună cu mine,

VIZITA LA DOAMNA DOLFUSS

Cancelarul Dollfuss cu soția și cei doi copii ai săi. (Fotografie făcută cu puțin înainte de atentat).

Ce-au devenit orfanii lui Dollfuss, marele om politic asasinat.

vă rog să mă credeți. Oameni pe cari nu i-am văzut niciodată, mi-au trimis, de Crăciun și de Anul Nou, numeroase daruri pentru copiii mei; foarte des se aude sunând: e un comisionar și adesea darurile care se trimit copiilor sunt de mare valoare.

Și cum o întrebam dacă nu i se întâmplă câteodată să se revolte împotriva destinului tragic, ea îmi spuse:

— Nu, nu poți să schimbi calea soartei, la ce m'aș plânge zadarnic!

Deodată se aude dintr-o cameră alăturată strigătul unui copil, și un băiețel de 4-5 ani vine alergând spre mama sa: aduce un gramofon și plângând îi explică, în felul său, c'ar vrea să închidă aparatul și totuși să audă placa mai departe. În camera alăturată se joacă mica Eva, cu papagalul ei Putzi; copilul e în culmea fericirii: a reușit să-l învețe pe papagal să vorbească.

Pe perete un tablou: Dollfuss râde din toată inima, cu acel zâmbet blând pe care vienezii îl cunosc atât de bine: văduva sa îmi spune:

— Vreau să las tabloul acesta sub privirile copiilor, căci e atât de viu!

Micul Rudi e portretul viu al tatălui său: are părul castaniu, crescut în același fel, fața rotundă și atrăgătoare.

Deocamdată e un omuleț care n'a împlinit încă cinci ani. Râzând mereu, cum fac copiii la vârsta lui, dar bine legat, înfățișând voinicia în mugur a țărânului din Austria, și având, ca și tatăl său, gusturi foarte simple.

Cât privește pe fetiță, n'au voit să încerce a-i tălmăci toată grozăvia nenorocirii: sora doamnei Dollfuss ne-a povestit cum i s'a spus copilului că tatăl său a plecat într-o călătorie lungă, lungă de tot, și că așa n'o să-l poată vedea multă vreme. Astfel, cu fericita nepăsare a vârstei ei, copila așteaptă mereu, cu răbdare, și cuminte, ca tatăl său să se înapoieze dintr-o călătorie lungă de tot.

RAYMOND GUILBERT

(Copyright by Realitatea Ilustrată și Elysées Press)

Cancelarul Dollfuss pe catafalc.

Muncitorii în drum spre mină.

În mină, pietrele sunt cărate cu roabele.

Cu ajutorul făclilor aprinse lucrează căutătorii de aur.

Vedere generală a minelor de la Zlatna.

Căutătorii DE AUR

Prețul tot mai ridicat al acestui metal **princeps** se datorește și unei alte pricini: faptului că nu numai particularii, dar chiar Statele — și încă cele mai bogate și mai puternice — îl teaurizează: îl ascund și nu-l dau decât sub formă de hârtie. Când Banca Angliei și Banca Națională a Statelor-Unite refuză să-și mai convertească bancnotele în aur — adică băncile cele mai bogate ale lumii — ce-ar mai putea face băncile și popoarele mai mici, mai sărace?...

Brusc, aurul munților României a dobândit o valoare atât de prețioasă încât Englezii — cari au în România bani în lei — s-au hotărât să participe la o exploatare mai intensă, mai rațională, mai științifică și deci mai rentabilă a minelor de aur din Ardeal. O comisie engleză a cercetat de curând locurile aurifere.

Sunt mine străvechi, din care au extras metalul, în stare mai mult sau mai puțin pură, toate popoarele venite pe la noi. Romanii, Dacii, Geții, Ostrogoții și Ungurii au trecut prin băile de aur ale vechiului nostru pământ.

În ultimii ani s-au alcătuit vre-o două societăți, pentru modernizarea exploatării aurului. O vreme aceste societăți au lucrat singure, cu neîndestulătorul capital de cari dispuneau și cu obligația de-a vinde metalul pe un preț fix, mai dinainte stabilit, Băncii Naționale. Aurul se scotea în cantități mici, atât de mici, că deși aveam minereurile aurifere la noi în țară, am preferat să facem, în ceasurile de mare nevoie, împrumut de aur străin, gata topit și purificat — dar plătind uriașe comisioane și simțitoare dobinzi. Când împrumuturile din străinătate nu se mai puteau găsi atât de ușor, ne-am adus înfășit aminte de minele noastre: Banca Națională a oferit o sumă globală pentru perfecționarea mijloacelor de exploatare și intensificare — urcând și prețul de cumpărare.

Azi se scot câteva sute de kilograme aur fin pe an. Sunt și câteva mașini, câteva vagonete, câteva tuneluri.

Englezii trebuie să fi văzut toate acestea. Dar trebuie să fi văzut și felul celălalt, tradițional, în care se exploatează minele noastre de aur... Ei, obicinuiți cu munca metodică, sigură, rentabilă și crușând viața oamenilor au văzut cum se adună în zorii zilei la gura minelor cete de țărani cu mutre de vagabonzi, cu ochii arși de o febră ne-

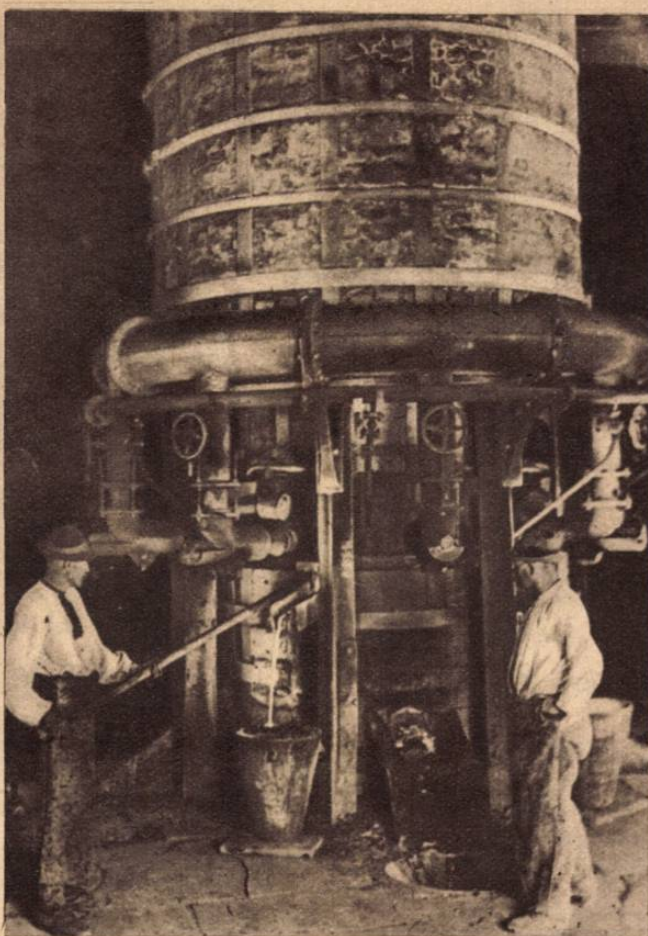
VESTEIA despre aurul din munții noștri ardeleni, n'a mers prea departe. De ce oare?... Cum se face că n-au năvălit, din toate colțurile pământului aventurierii și îndrăzneții, cari au străbătut America de Nord, Africa de Sud și atâtea platouri deșerte ale Asiei, chemați, atrași de metalul misterios?... Nu e decât o explicație: până acum aurul se găsea și se extrăgea mai ușor din minereurile de aiurea, decât din mazăga, pietrișul și zopul dealurilor, de dincolo de Carpați.

Poate că nici nu avusese aurul atâtea căutări, ca în zilele noastre, când ascuns în pivnițele betonate, alcătuește garanția unor bancnote de trei ori mai numeroase decât dacă valorile ar circula sub forma monetei de aur. Democratizarea banului, care-a pătruns până'n ținuturile unde nu de mult oamenii trăiau încă prin străvechiul, patriarhalul schimb în natură, a dus în mod firesc la o creștere a valorii aurului, temelia monetelor.

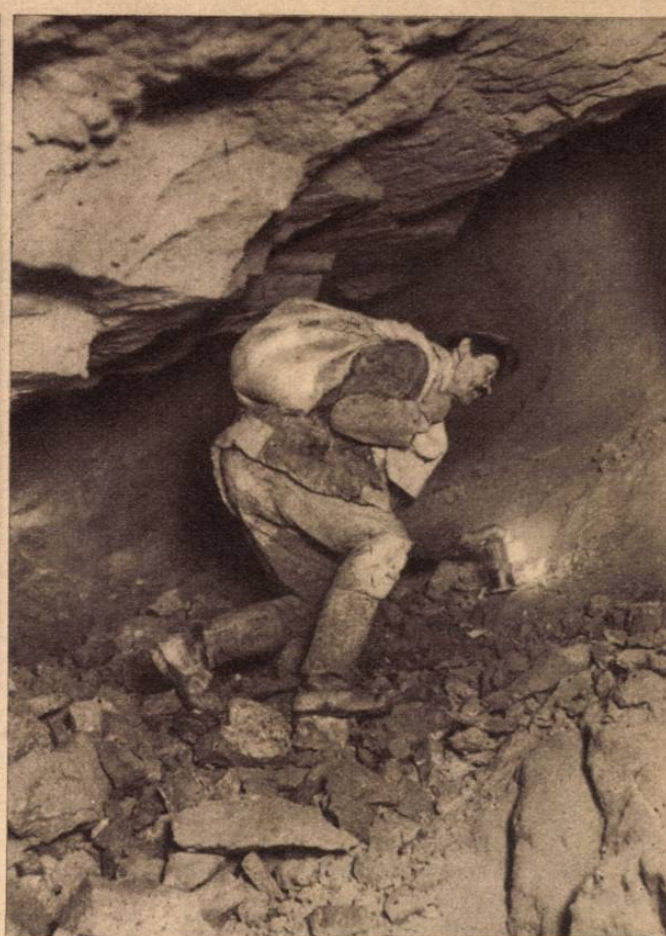

Pe vagonet, în mină, la căutarea aurului.

Topitoarele dela Zlatna.

În sacul dela spinare muncitorul cară rodul muncii sale.

întreruptă, acoperiți de zdrențe, purtând fiecare într-o mână o lampă în cealaltă un sac gol.

E marea armată a mizeriei, menită, cu riscul unei vieți de prisos, să ne caute și să ne ofere aurul.

Galeriile sunt în număr mic, iar galerii proptite și fortificate, nu există de loc. Prăbușirile de terenuri sunt astfel totdeauna mortale. Deasemenea, transportul minereului cu vagonetele. Starea e atât de precară, că pare mai curând o încercare, decât un sistem de exploatare.

În genul viața de miner este asemănătoare cu a ocnașului care ispășește o crimă. Viața minerului din gropile cu aur e — dacă se poate — și mai cumplită. Din pricină că mii de ani exploatarea s'a făcut în chip barbar, amintind mai curând mentalitatea unor jefuitori și a unor fugari, nu există tunele rațional deschise nici comunicații între tunele. O bună parte din mineri sunt siliți să umble ore întregi de-abușelea, după ce au intrat în văgăună, până să dea de prețiosul minereu pe care-l încarcă într'un sac nu prea mare, spre a-l putea purta pe umeri și țări înapoi, alte câteva ore, tot de-abușelea. De patru cinci ori pe zi trebuie să facă minerii acest drum de infern — din cari nu sunt siguri că se vor mai întoarce — spre a aduna atâta minereu, ca să dobândească pâinea pe o zi.

Muncitorii în timpul rugăciunii de dimineață.

Mai mult de cât de aurul nostru Englezii trebuie să fi fost uimiți de felul în care e căutat și ales. Vor rămâne la noi?... Ne vor arăta cum se scoate ușor aurul prețios? Și cât ne vor cere în schimb?

După terminarea lucrului muncitorii sunt percheziționați.

OPT ORE DE LUCRU!

Ce greu se anunța ziua pentru funcționara pe care o încearcă oboseala epocii critice! Să șezi 8 ore ținută pe un scaun și să-ți încordezi atenția asupra unui registru, când capul ți-e înfierbântat și urechile îți țiuie! E insuportabil! E nedrept!

Atențiune, domnișoară. Ești pe punctul să te lași târâtă într-o inutilă perorație umanitaristă, care-ți șade așa de rău. Mai bine ia un cașet două de „Kalmos“, și te vei simți imediat ușurată și vei putea să-ți continui uerul nestânjenită.

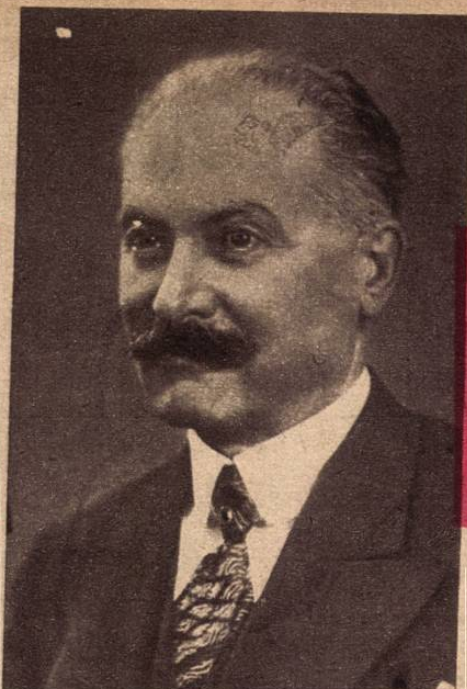

KALMOS

Cum își petrece ziua Republicei

președintele Franceze

Ca toți suveranii — căci președintele Republicii Franceze e un suveran care, în anumite privințe, a moștenit prerogativele vechilor regi ai Franței, și în special suzeranitatea republicii Andora,

pe care o împarte cu prințul cardinal de Urgel, din Spania — viața președintelui republicii e încadrată de o etichetă amănunțită, care prezidă fiecare din cele 61.320 ore ale septenatului.

MAI MULT STUDIU ȘI MAI MULTĂ MUNCĂ DECÂT SERBĂRI DE GALĂ

S I spre deosebire de mulți din suveranii moderni, conducătorul democrației franceze, duce o viață din cele mai severe, în care mult mai mult timp e consacrat studiului și muncii decât recepțiilor, serbărilor și festivităților.

Sculându-se foarte devreme și culcându-se foarte târziu, d. Albert Lebrun, cel de al doisprezecelea președinte al republicii și-a luat acea deviză a împăratului roman: „Sunt cel dintâi servitor al statului”. Prima parte a dimineții pe care o petrece în apartamentele sale așezate la etajul întâi din palatul Elysée, e poate singurul interval de timp în care e mai liber să-și întrebuințeze vremea după voie. Dar și aceste clipe sunt folosite cu lectura ziarelor pariziene, pe care d. Lebrun le citește aproape pe toate și cu amănunțita trecere în revistă a presei pe care i-au pregătit-o colaboratorii săi.

ORELE NOUA PRECIS: PREȘEDINTELE COBOARA

Informat în felul acesta de evoluția evenimentelor și de reacțiunile opiniei publice, președintele coboară la orele nouă precis în parterre-ul palatului, în biroul său ale cărui ferestre largi se deschid spre parcul umbrat al locuinței președințiale, la fel dealtminteri ca și biroul vecin, al colaboratorului său cel mai credincios, d. Magre, secretarul general al președinției Republicii. O conferință scurtă cu colaboratorii săi: secretar general, șef de cabinet particular, și șeful cabinetelor civile și militare, stabilește lucrul pentru toată ziua. Apoi, președintele cercetează corespondența.

O MIE DE SCRISORI PE ZI

Domnul Albert Lebrun primește o corespondență foarte numeroasă, care se poate socoti una peste alta la o mie de scrisori pe zi. Scrisori din cele mai felurite, în afară de foarte numeroasele scrisori oficiale, venind dela diferitele servicii administrative. Președintele a moștenit dela vechii regi ai Franței, privilegiul dreptului de gra-

D. și d-na Lebrun fotografiați cu prilejul unei mese oferite copiilor săraci.

D. Lebrun la legatia Angliei din Paris cu prilejul unei mari recepții dată în cinstea sa.

D. Lebrun în mijlocul familiei sale.

țiere. Se știe destul de puțin că dacă, în teorie, acest drept e suveran, în practică, de multă vreme, președintele a lăsat cea mai mare parte din această prerogativă comisiunii de grațieri. În mod practic, președintele nu se folosește de acest drept decât pentru condamnații la moarte; totuși foarte numeroase sunt cererile de schimbare de pedeapsă și de grațiere din corespondența zilnică și acestea dealtminteri sunt cu grijă transmise de către palatul Elysée la comisia de grațieri, care hotărăște.

SE TRIMITE RASPUNS LA TOATE SCRISORILE PRIMITE

Bineînțeles c'ar fi cu neputință ca președintele să citească în întregime toată această corespondență, și el nu cercetează în amănunțime de cât cam o zecime din ea. Dar e pus în curent cu conținutul întregului curier, prin mijlocirea

colaboratorilor săi. Dealtminteri, se răspunde la toate scrisorile primite, chiar dacă nu mai mult decât spre a arăta că s'a primit scrisoarea. Desfacerea scrisorilor și citirea lor ia toată dimineața președintelui care nu-și părăsește biroul decât pela 12 și jumătate, ca să plece la masă.

DEJUNUL FARA NICI UN FEL DE CEREMONIE

Domnul Albert Lebrun ia masa în doi cu soția sa, în apartamentele sale, fără nici un fel de ceremonie și dejunul dela Elysée nu prezintă nimic mai deosebit decât acela al unei familii de burghezi francezi cumsecade. Joia dejunul e luat în familie și masa președințială se înveselește prin prezența copiilor și a tinerilor nepoți ai președintelui, care — la fel cu Victor Hugo — cunoaște arta de a fi bun.

După dejun, pe vânt sau pe ploaie, pe zăpadă sau pe vreme frumoasă, președintele face o plimbare scurtă, în tovărășia domnului secretar general Magre, în parcul Elysée. Ii place mai cu deosebire marea alee circulară, care face înconjurul fântânii, unde se sbenguesc răfuște, pe care domnul Lebrun, uneori, le hrănește cu mâna lui.

AUDIENȚELE INCEP LA ORELE TREI

Plimbarea e scurtă, și dela orele două și jumătate, primul magistrat al Republicei e apucat din nou de angrenajul unei folosiri severe a timpului.

După-amiaza e toată consacrată audiențelor. Dela orele trei până la șase și jumătate și câteodată chiar până la șapte, președintele primește personalitățile oficiale: miniștri, ambasadori străini și diplomați francezi, reprezentanți ai marilor asociațiuni sau personalități politice.

Până la șapte și jumătate semnează. Șeful puterii executive întărește decretul sau actele oficiale cu semnătura sa, care le dă putere de execuție.

PREȘEDINTELE CA SIMPLU PIETON, PE STRADA...

Apoi urmează cina tot în apartamentele particulare dela etajul întâi, în tovărășia soției sale. În urmă, deasemenea pe orice vreme, și foarte regulat, d. Albert Lebrun, întovărășit de secretarul său general, pleacă pe jos din palatul său într-o plimbare destul de lungă, în cartierul însuflețit din Champs Elysées și dela Etoile. Neobosit, președintele se duce câteodată foarte departe, până la marginea lui Bois de Boulogne. E păzit de veghea atentă, discretă și nevăzută a unui număr oarecare de inspectori.

ÎN TIMPUL SERII, PREȘEDINTELE ÎȘI REIA OCUPAȚIILE PERSONALE...

Dar niciodată președintele Lebrun nu și-a lăsat plimbarea, care înseamnă pentru dânsul o odihnă necesară grijiilor pe care i le dă funcția lui. Acest lorenian robust exasperează — dacă se poate spune astfel — pe medicul delegat pe lângă Elysée și chiar pe medicii săi particulari cărora nu le dă niciodată prilejul să-și arate arta lor. Seara e singura clipă în care președintele, în apartamentele sale, se poate

ocupa de chestiunile lui personale. Politehnician distins, domnul Lebrun se ocupă de chestiunile științifice și se ține în curent, foarte exact, cu toate progresele realizate în toate ramurile tehnice, precum și cu teoriile științifice speculative. Dealtminteri, primește foarte multe cărți, care nu sunt totdeauna științifice, dar pe care le citește totdeauna cu interes.

„Nu pot să vă afirm că președintele le citește pe deaîntregul” — ne spune cu un zâmbet șiret personalitatea din anturajul președințial care a binevoit să ne dea toate aceste amănunte — dar în orice caz, le răsfoiește dacă nu cumva le parcurge.

Vorbind germana și engleza, președintele Lebrun pe lângă literatura franceză citește și ziarele și revistele din aceste două țări care tratează chestiuni ce-l interesează în mod mai deosebit.

Bineînțeles că întrebuițarea timpului în acest fel nu e valabilă decât în timpuri normale și că dacă-și urmează cu credință activitatea în cele mai multe din zilele președințiale, monotonia aceasta e uneori ruptă prin recepțiile fastuoase dela Elysée, în onoarea vreunor personalități străine, și deasemenea, prea adesea, vai — de crizele ministeriale.

CÂND VINE MULȚIMEA...

Palatul Elysée, în general atât de liniștit, vede atunci mulțimea de ziaști, parlamentari, pândind sosirea fericitului chemat, în vreme ce automobilele aduc în fiecare clipă personalitățile politice pe care le consultă șeful statului.

În general, oaspetele palatului Elysée duce o viață calmă dacă nu pacinică, încoronarea unei lungi cariere politice. Președinția Republicei a fost pentru Albert Lebrun un prilej mai mult de a-și atinge idealul său: a sluji Franța și Republica.

Jean Charles Rivel

(Copyright by Realitatea Ilustrată și Elysées Presse).

GRIPA ȘI LEACUL EI

Pentru sezonul gripei, un puternic antigripal: **TOGAL-ul**

Fel de fel de medicamente curative și preventive circulă, pe piața farmaceutică modernă, împotriva gripei, adică împotriva acelor răceli, însoțite de febră, de temperatură, tuse, răgușeală, strănutat și adesea nevralgii și junghiuri. În fiecare zi medicina își perfecționează arsenalul farmaceutic preventiv și curativ contra acestor epidemii de gripă sau influență. Ingeniozitatea și știința terapeutică au însă o armă formidabilă împotriva ei. **TOGAL-ul**, o invenție a științei medicale elvețiene, atinge perfect: nea în combaterea gripei și a tuturor felurilor de nevralgii, grație unei asociațiuni sinergice terapeutice, în care intră un medicament antiinfecțios și antimicrobian: acidul acetyl-salicilic, un tonic gastric și cardiac: chinina și un dizolvant și eliminat al acidului uric: litiul. Gripa e oprită în izbucnirea ei, e atenuată și nimicită după ivirea ei, prin tabletele **TOGAL**.

DACĂ VĂ ÎNGRIJIȚI

de sănătatea Dvs. și doriți să luați un purgativ, care să aibe un efect sigur și ușor, cereți **ARTIN**. **ARTIN** este purgativul cel mai bun și cel mai modern. o adevărată comoară a științei medicale.

Artin

Deveniți zilnic mai frumoasă

dacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Cremele Scherk se vând în borcane à Lei 90 și 120 — în tuburi à Lei 45 și 65. Cereți o mostră de Coldcream contra Lei 12 timbre la »Parfex« Cal. Moșilor 78 București.

Ori câte-ai ști, nu ști destule!

Nu este tot una, dragă prietene, dacă-ți speli dinții dimineața sau seara. De sigur, îngrijirea dinților dimineața este mai bună decât nimica, dar mai important este să-ți speli dinții seara. Altfel în timpul somnului se discompun resturile de mâncare rămase printre dinți, formându-se acidul lactic, care distruge smalțul atât de prețios pentru dinți. Deci, seara ultimul, iar dimineața primul lucru să fie: Chlorodont. Tubul mare Lei 30.—, tubul mic Lei 19.—.

Alex. Zoubkoff

**CHELNER, DANSATOR ȘI
VAGABOND, DAR CUMNAT
ȘI UNCHIU AL UNUI FOST
IMPĂRAT**

DE câteva luni de zile nu se mai știa nimic de soarta onorabilului Alexandru Zubkov. Faptul era atât de straniu, încât mulți presupuneau că ar fi murit. Și iată că telegramele ne aduc astăzi știrea că fostul cumnat și unchiu, de scandalosă amintire, al lui Wilhelm II, s'a stins subit, adormit pe masa unei cafele din Luxemburg, în vârstă de 32 ani.

Una din ultimele lui isprăvi, înregistrată de cronică — cronică neagră, fiind vorba de el — fusese un scandal rușinos, petrecut într'un local periferic de noapte, în cursul căruia frumosul Alexandru încasase câteva lovituri. Imprejurarea aceasta, prin sine însăși, însemna de pe atunci un început trist de decadere fizică (nu mai vorbim de cealaltă) căci în cariera lui turburătoare de aventurier, voinic și chipeș cum era, Zubkov ne dăduse cu totul alte dovezi.

De atunci, n'a mai îndrăznit sau n'a mai putut să ridice capul, nu s'a mai știut nimic despre el. Iar peste câțiva timp, plecat din această viață, care-i era atât de dragă, nimeni nu-și va mai aminti de omul care s'a bucurat de atâta notorietate mondială. Despre el, vor pomeni numai două-trei rânduri, pe cari i le va dedica mereu, cu o precizie și continuitate neînduplecată, aristocraticul Almanah al lui Gotha, care nu poate să ascundă faptul că principesa Frederica-Victoria-Elisabeta, sora lui Wilhelm II, s'a căsătorit la Bonn, în ziua de 19 Noiembrie 1927, cu d-l Alexandru Zubkov. Acesta, pe atunci, un faimos dansator de profesie, era angajat la toate seratele societății înalte de acolo.

Slabă mângâiere pentru Zubkov care, în vremea din urmă, n'avea în buzunar nici cei câțiva franci ca să-și cumpere volumașul indicator al tuturor nobelilor părințești și care, de altminteri, n'a nutrit niciodată ambițiuni mondene. De fapt, din ziua în care Alexandru Zubkov a devenit cumnatul fostului Impărat al Germaniei, iar pe urmă și unchiu, după a doua căsătorie a acestuia, tânărul aventurier nici nu s'a gândit, o clipă măcar, să speculeze poziția lui de înrudire, cu una din cele mai nobile și puternice familii din Europa: Hohenzollernii. Insurându-se cu văduva Victoria-Elisabeta, când aceasta împlinise tocmai 63 de ani, iar pe lângă altele era urâtă ca moartea, Zubkov țintise numai milioanele ei. Și nu ca să le păstreze, să ducă un trai pașnic de om avut, ci ca să le risipească, în cele patru vânturi, să petreacă nebunește, fără grija zilei de mâine, fără să se sinchisească de întoarcerea zilelor negre, așa cum se cuvenia să facă orice rus, care se respectă.

Strașnic tip de descreerat era tânărul acesta petersburghez, îmbuibat de toate plăcerile vieții — îmbuibat am zis, dar nici odată sătul! — și care, în mândria și nesocotința lui, nu s'ar

fi întors nici cu gândul înapoi — la splendoarea și svăpăierile de odinioară, ca să-și suspine părerile de rău! Dansator, chelner într'o cafenea, descărcător de cărbuni, în cursul anilor lui de hoinăreală și trudă, prin țările cele mai depărtate din lume, nu s'a gândit câtuși de puțin la zilele de triumf amețitor, ale întâiei lui tinereți. Fiul unui înalt slujbaş dela curtea Țarului, obișnuia, încă din Universitate, să ducă o viață turbulentă și risipitoare. Apoi, plictisit, dornic de orizonturi noi, renunță la bogăție și familie și, în 1923, vine în Germania. Acolo o cunoaște pe principesa Victoria și reușește s'o înduplece al lăua de bărbat.

În vârstă de abia 27 ani, farmec... slav, frumos (nici o femeie să n'arunce peatra asupra romanțioasei văduve de obârșie împărătească!), jucându-se cu milioanele... castel... automobile... omagii... Ar fi putut chiar să potolească și dușmănia exilatului dela Doorn, făcând puțintel pe omul serios, să-și atârne la gât vreo acvilă neagră sau roșie, să asvîrle câțiva bani mișcării legitimize, să-l facă pe antisemitul... Dar asemenea prăpăstii de gânduri nu puteau să încolțească în mintea ușuratică a Adonisului vagabond, chiar dacă-și mai schimbasse, cu vremea, unele năravuri. Dacă ar fi fost chibzuit, cât de cât, și-ar fi putut asigura o viață întreagă de lux, îmbelșugare și considerație.

Dimpotrivă, el făcu tot ce-i sta în putință spre a fi la înălțimea rangului dobândit: în loc să frecventeze tripouri

deochiate, cutreera cazinourile de prima categorie, uluind jucătorii și crupierii, cu ușurința, voluptatea și nepăsarea cu care obișnuia să piardă sume fantastice; în loc să iubească vreo baletistă de café-concert, își oferi inima și milioanele drăgălașei Berta Sandmalm, o butie fără fund a averilor aristocrației. Și ietă-l benchetuind din nou, printre prietenii de ieri, printre colegii zilelor de glorioasă adolescență. Bătrâna se tânguia slugilor, plângea și leșina, de veninul ce i-l făcea frumosul Alexandru; cumnatul-nepot scrâșnia din dinți, în sihăstria lui dela Doorn... Zău, era nebun de legat acest Zubkov! Atât de nebun, că într'o bună zi el însuși ceru divorțul. Se plictisise: voia să-și recapete libertatea, chiar dacă această libertate ar fi adus cu ea mizeria!

Și vezi, mizeria, mizeria neagră, nu zăbovi prea mult să vie, mai cu seamă după moartea principesei, care s'a stins săracă și părăsită, într'un spital din Bonn.

Principesa Victoria sora
ex-kaiserului fotografia-
fiată cu Alexandru
Zoubkoff.

Ex-kaiserul Wilhelm II.

Fostul dansator, după ce tocuse averea fabuloasă a soției, ca să-și continue destrăbălările, o mai silise să facă și datorii, cari în cele din urmă se urcară la peste 600.000 de mărci, adică vreo 24 milioane lei. I se tăiasă orice credit și astfel, dela principe-consort, deveni iarăși vagabond, flămând, epavă omească. Numai că pentru Alexandru Zubkov n'au fost niciodată jumătăți de măsură: ori luxul, ori foamea. De aceea nici atunci când, trebuind să trăiască, făcea pe spălătorul de vase, pe hamalul, pe chelnerul de cafenea, așteptând bacșișul micilor burghezi, sau când, lihnit de foame, era nevoit să-și petreacă ziua în pat, într'o odăiță păcătoasă, nu, nici atunci Zubkov n'a plâns zilele de

risipă nebunească a unor bogății imense. Incepu din nou să cutreere localurile publice, să apară pe scenele lor; cântă, dansează, caută să mai stoarcă ceva bani de pe urma notorietății lui. E drept, că din când în când își propune să trăiască liniștit, să ceară o rentă modestă rudelor, să le scape de obsesiunea faptelor lui descreerate. Hohenzollernii au încă destule milioane. Dar pe urmă, firea lui adevărată birue aceste slăbiciuni de-o clipă. Și Zubkov rămâne vagabond, chiar dacă toate polițiile îl urmăresc. Ducatul de Luxemburg e mic ca o batistă, dar Alexandru poate să-l vânture dela un

capăt la altul, provocând numai zâmbete și niciodată dispreț. ...Da, se mai putea întâmpla să citim o nouă aventură a neastâmpăratului aventurier: de pildă, o nuntă cu vreo miliardară americană, sau un pumnal implantat în pieptul cuiva, pe o uliță dosnică și întunecată.

Soarta însă a voit altfel. Ziarele ne-au adus altă știre, cea mai puțin așteptată din toate: „Bonn (Luxemburg), 30 Ianuarie 1936. Alexandru Zubkov, fostul soț al principesei Victoria, sora ex-împăratului Wilhelm II, a murit aci, astăzi, în vârstă de 32 ani”.
G. R.

Un stomac prost, o viață de mizerie!

E un fapt: un stomac „stricat” e, foarte adesea, pricina unor nenumărate neplăceri, — fizice și morale. Un exces de aciditate, indigestia mai mult sau mai puțin cronică, dau loc, de cele mai multe ori unui miros rău al gurei ce vă îndepărtează de oamenii cari vă sunt nespuse de dragi. Gazele, grețurile după masă, creează o stare mintală ce nimicește orice energie și ucide orice ambiție. Adesea, aceste răuri, — ușoare la început, — degenerază în gastrită, dispepsie cronică sau în ulcerare stomacală. La cel mai mic rău resimțit după masă — migrene, amețeli sau greutate în trup — luați o mică doză de Magnesia Bisurata, anti-acidul energic care suprimă, rapid, toate senzațiile de acreală. Ea e, pe de altă parte, un accelerator al funcțiunilor digestive și împiedică orice fermentație. Ea vă dă, — într-un caz sau altul, — o liniște imediată. De vânzare la toate farmaciile și drogueriile cu prețul de Lei 75, sau în formatul mare economic cu Lei 110.

2000 LEI PREMIU!

Crimă sau sinucidere?

Cititorii cari au urmărit romanul nostru: „13 sau Asasinatul din Regent Gate” vor putea participa la un concurs interesant, dotat cu un premiu de 2000 lei.

Cine a ucis pe lordul Edgware?

Carlotta Adams s'a sinucis sau a fost asasinată?

Cine e criminalul?

Împreună cu detectivul Poirot, chibzuiți bine la toate amănuntele celor două morți; cântăriți faptele tuturor actorilor în această îndoită tragedie și dați-ne răspunsul la cele trei întrebări ale noastre.

CONDIȚIUNILE CONCURSULUI:

Răspunsurile trebuie să ne fie trimise între 12 și 17 Februarie cor.

Ele trebuie să fie scrise pe o carte postală, să cuprindă maximum trei fraze și să fie însoțite de couponul pe care-l vom publica împreună cu pen-ultimul feuilleton al romanului. Concurrenții ne vor da și numele și adresa exactă. Între răspunsuri identice hotărâsc sorții.

Nu se va lua în considerare niciun răspuns sosit după 17 Februarie orele 10 seara. Personalul redacțional, tehnic și administrativ al revistei „Realitatea Ilustrată” nu poate participa, nici direct, nici indirect la acest concurs.

Premiul de 2000 lei se acordă răspunsului exact ieșit eventual la sorți, dacă au fost mai multe identice.

TENORUL-FRIZER

La Viena trăiește un român, Sigmund Sperling, proprietarul uneia dintre cele mai elegante saloane de coafură din Viena. Acolo el servește cea mai distinsă societate din orașul valsului. Pe lângă însușirile lui de coafor, Sperling este și un tenor de mare succes. A făcut un turneu la Nisa, la Luxemburg și în Elveția. Zilele acestea va da un concert la Viena. Apoi intenționează să dea o serie de concerte la noi în țară. Fotografia noastră înfățișează pe Sigmund Sperling.

M-me AXELRAD
Str. Nicolae Filipescu 27
SOLDEAZĂ
Rochi-Montouri
primește Comenzi

FABRICANT
HENRY COHRS
ANTICOR PARFAIT

LA VULTURUL DE MARE CU PEȘTELE ÎN GHIARE

**FRUMUSEȚEA MĂRFURILOR
VĂ INDEAMNĂ LA CUMPĂRAT**

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

EXCELENTELE produse „TABAN”

PENTRU ÎNGRIJIREA TENULUI SE GĂSESC LA
INSTITUTUL DE
INFRUMUȘETARE

Calea Victoriei Nr. 1
Telefon 3.09.60

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 35

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7.

Operațiuni de CORECTURĂ și PLASTICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței,
gusei și pieptului.

Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Rucurești, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

DOCTOR

IONEL HAIMOVICI

STRADA ITALIANĂ Nr. 5

(colț Bulevardul Carol)

Telefon 382.71

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

„RHEIN EXTRA“

*va da recepțiilor Dv.
mai mult farmec mai
multă strălucire*

Șampanie...cuvânt evocator...
Eleganță, lux, veselie, splendorile unor seri neuitate, ni se perindă înaintea ochilor la auzul acestui cuvânt.
Și când încep să apară sticlele de „RHEIN - EXTRA“, când răsună pocnetul primei sticle desfundate, efectul e magic, întreaga atmosferă se însufletește, inimile se deschid, spiritole abundă, râsul se propagă, veselia domnește.
O recepție reușită deschide calea succesului, contribuie la ridicarea prestigiului Dv., la cimentarea poziției sociale pe care o ocupați. Și dacă țineți ca recepțiile Dv. să fie reușite, nu serviți decât delicioasa șampanie „RHEIN - EXTRA“

Șampanie

RHEIN

EXTRA

REALITATEA ilustrată

**FIECARE
PROPRIO SĂU
AGENT DE CIRCULAȚIE**

VEZI ARTICOLUL
CIRCULAȚIA ÎN BUCUREȘTI PAG. 12

ANUL X No. 474
9 FEBRUARIE 1936

10 LEI

**FOTOGRAFIA ACEASTA NU ÎNFĂȚIȘEAZĂ UN TRIB BARBAR DIN AUSTRALIA,
CI LOCUITORI DELA MARGINEA BUCUREȘTILOR**

PLOILE DIN ABISINIA

În Abisinia a început sezonul ploilor. Fotografia noastră înfățișează un grup de abisinieni care se străduiesc să scoată din apă o mașină împotmolită pe șosea.

CU FURTUNELE... ÎMPOTRIVA POLIȚIEI

Turburările studențești din Cairo sunt departe de a se fi potolit. Fotografia noastră înfățișează un grup de studenți înaintând în fața polițiștilor, cu ajutorul pompierilor.

DIN STRĂINĂTATE

PROCESUL DE LA MARSILIA S'A ÎNCHEIAT

După debateri îndelungate, procesul dela Marsilia al asasinilor Regelui Alexandru al Iugoslaviei s'a încheiat săptămâna trecută. Cei trei acuzați: Rospidil, Kraji și Rajtitch pe care-i vedem în boxă dela stânga spre dreapta, au fost condamnați la muncă silnică pe viață.

ENERGIE SCUMP PLATITĂ

Senatorul Carter Elass din Washington a întrebuințat o energie atât de extraordinară cu prilejul rostirii unui discurs, încât lovind cu pumnul în pupitrul tribunei, s'a rănit destul de serios. În fotografia noastră îl vedem pe senator arătându-și mâna rănită.

REGELE BORIS S'A ÎNAPO- IAT ÎN PATRIE

Regele Boris al Bulgariei, care a asistat la funeraliile regelui George V al Angliei s'a înapoiat în patrie. Fotografia noastră îl înfățișează pe suveran pe peronul gării Victoria la plecarea din Londra.

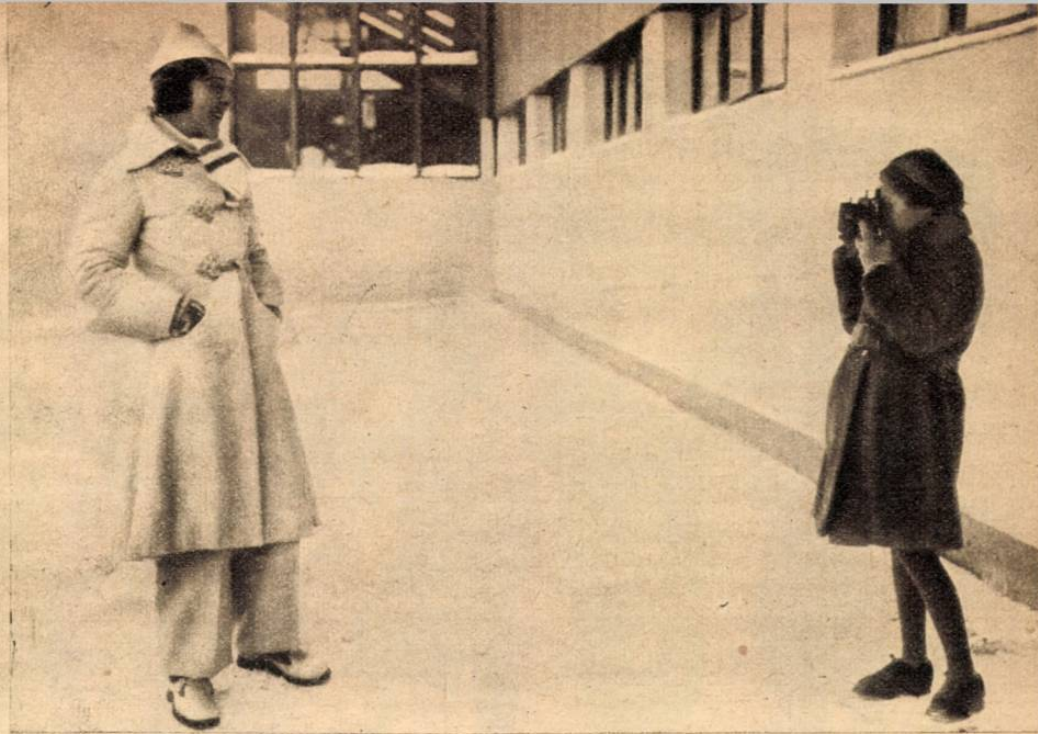
PLECAREA NOUEI EXPEDIȚII BRITA- NICE

Avant-postul noiei expediții britanice Mount-Everest alcătuit din 3 bărbați și o femeie a părăsit Londra la 1 Februarie pentru a pregăti mai departe expediția în India. În fotografia noastră dela stânga spre dreapta: locotenentul J. M. L. Gavin; Mrs. Noel Humphreys; dr. Noel Humphreys și Mr. Hugh Rutledge conducătorul expediției.

SORTII PENTRU CUPA DAVIS

Pentru prima oară în istoria Cupei Davis, tragerea la sorți a partidelor a avut loc în Mansion House, reședința primarului Londrei. În fotografia noastră dela stânga spre dreapta: Ropper Barret căpitanul echipei engleze în cupa Davis; Sir Percy Vincent primarul Londrei și soția lui și lordul Desborough, în timpul tragerii sorților.

PRIETENIE INTRE CAMPIOANE

Campioana mondială Sonja Henje și mica japoneză campioana Etsuko Iida au legat o frumoasă prietenie. În fotografia noastră mica japoneză o fotografiază pe marea campioană cu prilejul unei plimbări pe care-au făcut-o împreună.

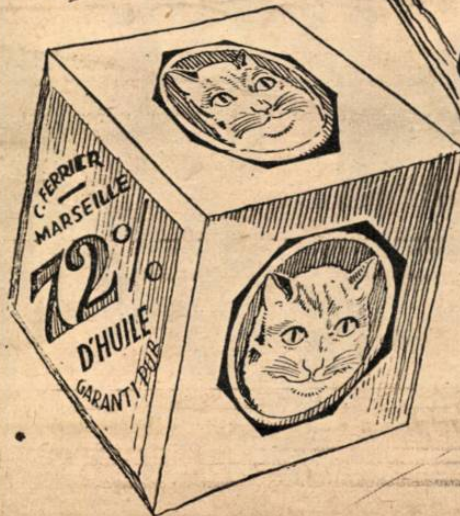
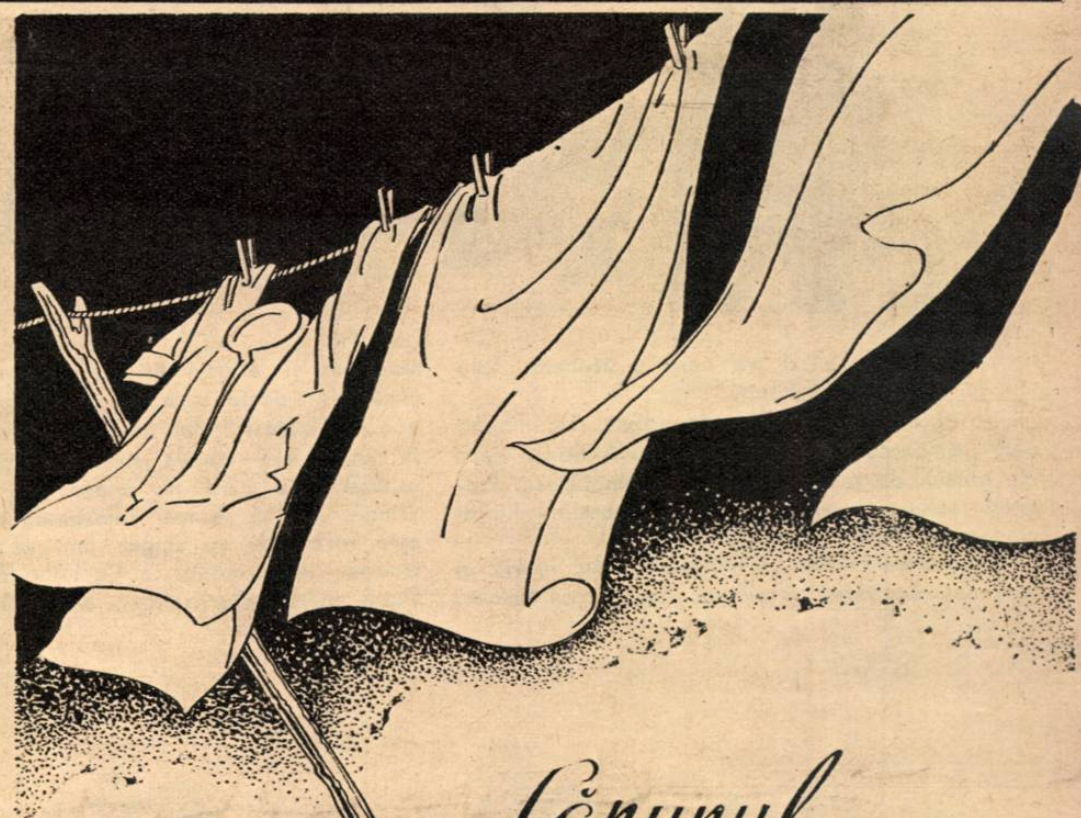
PENTRU A TREIA OARĂ CAMPION DE VITEZĂ

Norvegianul J. Ballangrud a luat cu prilejul campionatelor de patinaj de la Davos, pentru a treia oară premiul I la viteză. El a dobândit cu acest prilej și titlul european.

KID KLEIN CAMPIOANĂ LA PATINAJ

La Stockholm au avut loc recent campionatele internaționale feminine de patinaj. Au participat 15 concurente reprezentând următoarele țări: Statele-Unite, Canada, Japonia, Norvegia, Finlanda, Suedia și Elveția. Cursa de viteză a fost câștigată de Kid Klein reprezentanta Statelor-Unite care a parcurs 500 metri în 53.3 secunde, dobândind titlul de campioană mondială la viteză.

Săpunul
PISICA **LECHAT**

Săpunul „PISICA” LE CHAT, veritabil de Marsilia, e neîntrecut și nelipsit din casa bunei gospodine.

PISICA **LECHAT**

C. FERRIER • MARSEILLE

REPREZENTANȚA G-RALĂ: STUDERUS & Co. BUCUREȘTI, STR. Sf. GHEORGHE No. 29

O RUȘINE A CIVILIZAȚIEI

condițiile lor mizere de trai, nu s'a schimbat nimic. Au rămas la aceeași formă de viață, primitivă animalizată, simple coropișnițe...

Nu departe însă, la marginile Bucureștilor chiar, în așa zisele gropi ale lui Calimachi, stau ascunse prin bordeie, câteva sute de „suflete țigănești”.

Devalma, copiii, femei mai mult goale decât îmbrăcate, bărbați de toate vârstele, trăesc într'o groaznică promiscuitate. Mintea noastră nu-și poate imagina cum viețuiesc aceste epave ale societății. Pe un ger atât de grozav, ei stau zile și nopți în niște corturi prin care flueră vântul și pătrunde zăpada.

Totuși trăesc...

Viața lor însă nu se deosebește cu nimic de a câinilor lor credincioși, sau a vitelor, care-i însoțesc pretutindeni. Și când te gândești ce străine sunt aceste suflete, de toată poezia pe care scriitorii romantici, muzicanții celebri, au creat-o pe socoteala lor. Se mai vorbește și astăzi de superba viață de cort, pribegirile fără de sfârșit, dragostea pătimașă de țigan, apoi muzica, celebra muzică!...

Țiganii însă vor continua să ducă mereu aceeași viață nemernică, pentru că nimeni din dregătorii statelor nu se gândește să intervină, într'o măsură cât de mărunță, pentru salvarea lor.

Credem că este o datorie, o datorie de pură umanitate, ca aceste suflete trudnice, să fie integrate colectivității și înălțate la rang omenesc.

Fotografiile noastre întăresc câteva aspecte sugestive din viața și obiceiurile eroilor reportajului de față.

e zi pe care o trecem, fața lumii se schimbă.

Civilizația pătrunde adânc, schimbând pâ. a nerecunoaștere. Astfel, condițiile de viață ale omului de pretutindeni se îmbunătățesc. Progresul tehnic a revoluționat totul, creiind ființei umane nesfârșite avantagii.

Ce sunt oare marile blok-hausuri, jocul feeric al luminilor electrice, caloriferul, frumusețea mobilei

moderne și atâtea altele, dacă nu trepte ale civilizației, peste care noi, supraviețuitorii acestei epoci, călcăm stăpâni, utilizându-le din abundență. A rămas însă cineva străin, alături de aceste realizări, pe care nu poate nici măcar să le atingă, dar să se mai folosească de ele. Și nu este vorba de un singur om, ci de o rasă întreagă: rasa romilor, a țiganilor lăeți.

După atâtea sute de ani, de plină civilizație, în

FEMEE DE AFACERI SAU SPIOANĂ?

Dela strania și misterioasa Nelly Gardner, la faimosul domn Rickett.

Zeul Soartei, creatorul celor mai uimitoare destinuri, poate, după plac, să năruie imperii. Bineînțeles că zeului îi trebuiesc ajutoare. Influența internațională a misterioasei Nelly Gardner a făcut — pe cât se pare, din această femeie o vestală a aceluia zeu.

Coloniștii englezi din Egipt mai pomenesc încă pe unul dintr'ei lor, care acum câțiva ani era un mic slujbaş fără personalitate iar după moartea tinerei sale soții, se consacră educației fetiței sale Nelly.

Este încă vie amintirea acestei fetițe, aci: atât prin frumusețea ei de copil, apoi de domnișoară, cât și prin suferințele ei. Se bucura de simpatia tuturor, dar nimic nu lăsa să se bănuiască, nici pe departe, care va fi soarta uimitoare a fiicei umilului funcționar.

IN SLUJBA LUI „INTELLIGENCE SERVICE”.

Ați auzit vorbindu-se vreodată de celebrul Sydney Relly? A fost, alături de colonelul Lawrence, omul cel mai destoinic, din acea faimoasă falangă de agenți secreți. Aproape nimeni nu-i cunoaște adevărata personalitate: lui Intelligence Service nu-i place ca agenții săi să fie cunoscuți, identitatea lor se spulberă, de îndată ce încep să activeze. Totuși viața lui Sydney Relly, a fost atât de interesantă, încât cu toate precauțiunile luate, s'au aflat tot felul de amănunte.

Se povestește că pe când era tânăr, la Londra, Relly ar fi încercat să-și curme viața, din pricina unei iubiri nefericite.

— Bine, îi spuse tatăl său, vrei să te sinucizi; ai fi însă folositor patriei, punându-te în serviciul Angliei. Această viață, care te apasă consacr'o lui Intelligence-Service.

EXISTENȚA PRIMEJDIOASĂ A AGENTULUI SECRET

Dânsul primi și deveni unul din nenumărații agenți, pe cari bătrânul Albion îi împărtășe în toată lumea. Fiind trimis la Cairo, el face cunoștință cu Nelly, care pe atunci era înconjurată de un roiu întreg de adoratori. Iar această fată, care până atunci nu încercase decât simpatie camaraderească, pentru tinerii ei prieteni, se îndrăgosti cu pasiune de Englezul nou venit. Atracțiunea necunoscutului în care trăia Sydney o influență pe tânăra Nelly: părăsind calea unei vieți liniștite, cum fusese aceea pe care o petrecuse tatăl său, la Cairo, dânsa fără șovăire se hotărî să împărtășească primejdiile existenței agentului secret.

O CĂSĂTORIE POLITICĂ. — O DRAGOSTE JERTFITĂ

Ea-l întovărăși pe Sydney în cele mai grele misiuni, timp de doi ani. Atât dură și fericirea lor.

Adeseori el îi spunea: — **Ce păcat, că nu mă pot căsători cu tine, dar Nelly, serviciul nu-mi permite. Vezi tu, eu nu am o identitate fixă și nu pot decât cu riscul de-a fi descoperit, să călătoresc cu o femeie, care-ar purta numele meu, pe pașaportul ei; dac'ai fi măritată ar fi mult mai ușor; numele meu n'ar mai fi însemnat nicăieri.**

Și frumoasa Nelly, ascultătoare, își jertfi iubirea, cerințelor Serviciului Secret. Numai dintr'un admirabil sentiment de abnegație, ea se căsătorii cu William Gardner, un englez simpatic, veșnic surâzător, tipul englezului care face mereu ocolul pământului.

Ce noroc pe capul acestui Gardner! Să aibe cea mai frumoasă femeie din Cairo și puțința s'o plimbe radios, dela o extremitate la cealaltă a Mediteranei! Căci acest Gardner era un alt agent al lui Intelligence Service, sub ordinele lui Sydney Relly.

Mr. Rickett omul care a ridicat întreg globul în picioare prin tratativele secrete conduse între împăratul Abisinie și un consorțiu anglo-american.

CELE 5.000 DE PUȘTI ALE LUI ABD-EL-KRIM

Abd-el-Krim încerca atunci primejdioasa sa aventură, împotriva Franței. Fără a voi să ne amestecăm în politica tradițională a Angliei, putem totuși reaminti că oridecâteori se petrece ceva în lume, Anglia își are acolo un observator, cel puțin. — Astfel și în ținutul Marocului Intelligence Service, dăduse delegație unui anume G. V. Harris, un om interpretzător și inteligent; avea însă nevoie de un agent capabil să trateze cu Abd-el-Krim o importantă afacere despre furnituri de armament. Trimise deci în Maroc pe fericitul Gardner și pe frumoasa lui soție Nelly: era vorba să livreze 5.000 de puști. Afacere de trafic clandestin de arme, sau simplă afacere comercială? Și una și alta, cred. În orice caz, Gardner nu consimți să predea puștile, fără să primească banii; iar Abd-el-Krim nu voia să plătească o marfă pe care n'a primit-o. În astfel de condițiuni cum se putea oare tranșa această afacere?

GARANȚIA...

Gardner avu o idee strașnică:

— **Plătiți înainte și eu vă depun o cauciune.**

— **Ce fel de cauciune?**

— **Pe soția mea.**

— **S'a făcut!**

Emirul se emoționă la vederea frumoasei femei, care avea, în ochii lui de Marocan, o valoare bănească foarte rară, și nu mai stătu la gânduri să-i predea lui Gardner banii. Acesta plecă să aducă armele, în timp ce frumoasa Nelly turbura sufletele focșilor cadii.

Gardner lipsi două luni: se prea poate ca Basil Zaharoff să fi așteptat ca aventura lui Abd-el-Krim să ia o întorsătură mai serioasă? În cazul acesta s'ar fi înșelat! În sfârșit agentul se înapoiază și-și reia soția... spre marea satisfacție a nevestelor că-

peteniilor marocane. Această a fost prima sa afacere importantă.

AFACERILE FRIZEAZĂ SPIONAJUL...

Atât Nelly cât și bărbatul ei au fost de mai multe ori bănuți de spionaj; acuzare desigur exagerată: ceea ce e sigur e că tratează afaceri internaționale; dar ceea ce-i interesează este numai importanța afacerii, nicidecum consecințele în relațiile națiunilor între ele.

E adevărat c'au fost expulzați din Roma, ca spioni, acum un an. Datorită inteligenței și farmecului ei, Nelly își procurase importante secrete de Stat, atât economice cât și militare.

Tocmai atunci au fost puși în legătură cu faimosul Rickett: au primit însărcinarea de-a pregăti negociațiunile cu Negus-ul, în chestia petrolului abi-

Frumoasa Nelly în tovărășia unui înalt funcționar abisinian

sinian și numai când totul a fost pus la cale de ei, Rickett a tratat această afacere, care-a avut răsunet, în lumea întreagă.

În momentul de față Nelly se află la New-York; se spune că tratează posibilitatea rupturii contractului Rickett-Negus, deoarece guvernul american refuză să-i dea putere executorie.

J. T. Higgins

(Copyright by Realitatea Ilustrată și Elysées Presse)

Dacă vă abonați la „REALITATEA ILUSTRATA” faceți o economie de 120 lei anual și primiți la prețul normal toate numerele speciale.

Ducesa de York la deschiderea
unui nou spital la Londra.

NOUA PERECHE MOSTENITOARE A ANGLIEI

O căsătorie romantică. —
Gospodină și sportlady

de DOROTHY BROWN

O DATA cu suirea pe tron a regelui Eduard al VIII-lea, fostul principe de Wales, moștenitor al tronului Angliei devine ducele de York. În cazul când regele Eduard va rămâne necăsătorit, sau chiar căsătorindu-se dacă nu va avea copii, actualul duce de York îi va urma la tron. Și regele Eduard al VIII-lea a fost duce de York și abia după moartea regelui Eduard al VII-lea și urcarea pe tron a lui George V, conform regulilor curții engleze, a devenit prinț de Wales. Titlul de principe de Wales se cuvine numai acelor moștenitori ai tronului cari sunt fiii suveranului. Actualul moștenitor al tronului nu va căpăta deci titlul de principe de Wales. Ducele de York este un om serios, foarte elegant și rezervat. Bine făcut, cu un zâmbet fin în colțul buzelor, a fost totdeauna un preferat al societății engleze. Serviciul militar l-a făcut mult timp — ca și regele Eduard VIII, de altfel — la marină. El s'a consacrat mai târziu studiilor serioase sociale. Un însemnat număr de instituții britanice sociale și politice, îi datoresc lui înființarea și dezvoltarea. Ducele de York este un om căruia îi place viața de familie, semănând în aceasta perfect cu tatăl său. Căminul său trece în înalta societate engleză drept exemplu de fericire.

Ducele de York este căsătorit cu lady Elisabeth Bowes-Lyon.

În jurul acestei căsătorii pe cât de fericită pe atât de romantică s'au ținut o serie întreagă de legende popularizate în sânul poporului englez.

Când, înainte de războiul mondial, prințul de Wales a atins vârsta la care trebuia să se căsătorească, în cercurile Curții engleze se căuta o prințesă europeană pentru actualul monarh. Între timp a izbucnit războiul mondial. Posibilitățile de a se căsători prințul de Wales cu o prințesă europeană, s'au limitat, căci pentru aceasta nu puteau fi luate în considerație decât curțile protestante, nor-dice. Curțile germane, care prin credință și gradul de rudenie ar fi fost potrivite pentru planurile de căsătorie ale Curții engleze, fuseseră excluse în urma războiului mondial. Astfel interesul cercu-

Ducesa de York împreună cu
fiica ei, principesa Elisabeta,
asistând la un spectacol de bi-
nefacere al unui circ din Londra.

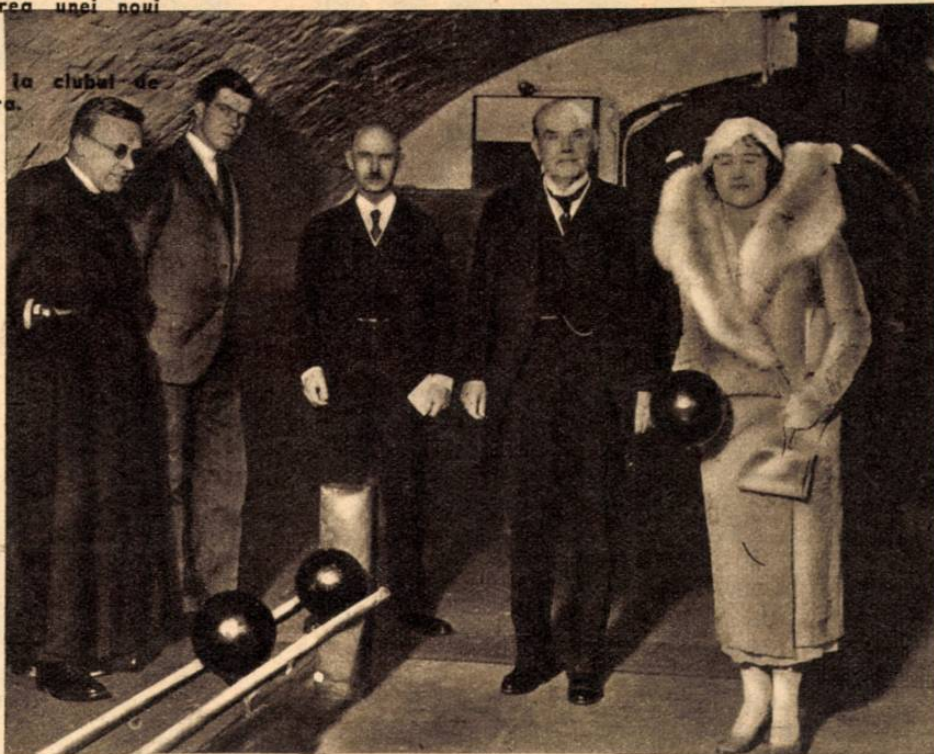
Ducesa de York la inaugurarea
unui pod nou în Anglia.

Ducesa de York la o serbare
câmpenească.

rilor Curții britanice, se îndreaptă mai mult asupra înaltei aristocrații și astfel și asupra contesei de Stratmore, tânăra Elisabeth Bowes-Lyon. Tânăra contesă fusese introdusă în societatea londoneză, chiar înainte de izbucnirea războiului. Un weekend, pe care ducele de York avea de gând să-l petreacă numai două zile la celebrul castel „Glamis” al lui Earl of Stratmore, care a fost teatrul a nenumărate evenimente mari din istoria britanică, el l-a prelungit mult mai mult, decât își propusese. Poporului englez îi era deja cunoscut faptul că actualul stăpân al Angliei, pe atunci prinț de Wales, își exprimase dorința de a nu încheia, deocamdată, vreo căsătorie. Deci fratele prințului de Wales fusese musafirul acelei familii aristocrate, a cărei apropiere de casa regală engleză, a fost totdeauna ținută în seamă, când era vorba ca un prinț englez să-și aleagă o soție din cercul aristocrației britanice. Aceasta se întâmplase de două ori în timpul reginei Victoria. Regele George III trecuse prin parlament o lege, prin care interzicea membrilor casei regale britanice, să încheie căsătorii cu alte case decât cu cele de sânge regal. Totuși regina Victoria, cu ideile ei puțin autocrate, a fost prima care a în-

lăturat acest act parlamentar. Regina avea o familie numeroasă. Ea ştia bine că nu se pot obține totdeauna căsătorii fericite, între oameni de același rang. Căsătoria fiicei ei, prințesa Luisa, cu marchizul de Lorne, se arată foarte reușită, mai ales că era foarte agreeată de poporul englez. Regina era chiar convinsă că vechile obiceiuri ale curții engleze nu mai erau pe placul poporului. Astfel, părerea reginei Victoria, a fost urmată și de regele George V, și când în grădina micii reședințe de vară a familiei Stratmore, Alteța sa regală, căpitanul Albert Frederic Arthur Georg desvălui frumoasei lady Elisabeth Angela Margaritha Bowes-Lyon sentimentele sale, avea cu el și aprobarea tatălui său. Chiar a doua zi apărură vestea oficială în ziarele britanice:

„Regele și Regina aduc cu cea mai mare plăcere la cunoștință logodna iubitului lor fiu, ducele de York cu lady Elisabeth Bowes-Lyon, fiica lui Earl și a contesei de Stratmore, la care regele și-a dat cu plăcere consimțământul”.

La 26 Aprilie 1923, s'a celebrat cu mare fast, la Westminster Abbey căsătoria înaltei perechi, iar dintre cele șase domnișoare de onoare, numai trei erau de sânge regal. Ducele de York desfășoară o serioasă activitate științifică, dar se ocupă și cu sportul, mai ales cu vânătoarea. În Scoția s'a perfecționat ca ochitor, iar mai târziu în Africa, a reușit să doboare un rinocer furios care o atacase. Dar am comite o mare greșală dacă nu am pomeni de calitățile ducesei de gospodină și mamă. Cea mai mare fiică a perechi ducale, Prințesa Elisabeth, este favorita poporului englez și aproape că nu există solemnitate la care răposatul rege George V să nu dozească să-și aibe alături pe nepoata iubită. Ducea, ajutată de

Ducele de York trecând în revistă membrii legiunii britanice cu prilejul unei sărbători a acestora.

regina Mary, și-a instalat singură tot apartamentul până la bucătărie, după propriile ei reguli de igienă. Se știe, de exemplu, la Londra, că ducesa a reclădit după propriile planuri odaia prințesei Elisabeth. Toate colțurile camerei au fost îndepărtate, transformând astfel camera într-un cerc, și toate acestea numai pentruca în odaie să nu se poată forma focare de praf. Sticla pentru ferestre a fost fabricată după indicațiile ducesei, numai spre a asigura micuței prințese toată lumina și căldura soarelui. Aceste amănunte sunt cu plăcere povestite la Londra. Pe continentul nostru nu se poate concepe câtă plăcere fac aceste amănunte poporului englez. Prin faptul că perechea de York este acum moștenitoarea tronului Angliei, desigur că îndatoririle reprezentative cresc ca și grija pentru educația micii prințese Elisabeth, care — urmând calea destinului — va fi chemată poate într-o zi pe tronul Angliei. Marea tradiție a epocii victoriene va fi un exemplu pentru această educație. Ea se va desvolta sub următoarea egidă: inimă, datorie și demnitate.

Figura Dv. în oglinda dovedește
îngrijirea prin NIVEA

O piele îngrijită cu Nivea, rămâne frumoasă și catifelată cu toate ocupațiile în gospodărie. Afară de aceasta, fara îndoială, masajul regulat cu Nivea va apăra tenul contra influențelor neplăcute, produse de umezeala și raceala vremii. Nivea menține pielea fină și fragedă și evita asprirea sau craparea ei. — Numai Nivea conține "Eucerita" substanța aderentă pielei și pe aceasta se bazează neîntrecutul ei efect, deaceia ea nu poate fi înlocuită.

PRIMUL ROMÂN CARE A CĂLĂTORIT CU VAPORUL

Marele Logofăt Dinicu Golescu a plâns ca un copil în călătoria sa pe mare, dela Trieste la Veneția

— „Dinicu Golescu”, strigă taxatorul dela S. T. B. Prima stradă ce o cunoaște provincialul, care vine la București e frumosul bulevard Dinicu Golescu, care începe dela peronul de ieșire al Gării de Nord și duce până în str. Berzei.

Pe acest bulevard sunt doar câteva case, restul e ocupat, pe — o parte de un zid fără sfârșit, iar pe cealaltă de un vast loc viran, unde au fost odată atelierele C. F. R. și se va construi, poate până în doi ani, cea mai uriașă clădire din țară, un sgărienori de 80 metri înălțime, cu 18 etaje, destinat Direcțiunei generale C. F. R.

Trecând într-o zi pe acest bulevard și văzând impunătoarea statuie a lui Dinicu Golescu, mi-am amintit de o călătorie ce am făcut pe Marea Adriatică, cam 100 de ani după călătoria lui Dinicu Golescu, tot pe Marea Adriatică și tot cu vaporul, dar în condițiuni specifice bieților noștri străbunici, atât de ertuziasmați de minunile tehnice de atunci.

Dela Fiume până la Ancona am călătorit pe un vapor mic, cum sunt vasele noastre de curse, dela Galați la Vâlcov. Călătoria a ținut câteva ore, deși vaporul era vechiu și nu făcea prea multe noduri. Pornit din portul Fiume la miezul nopții, am ajuns la Ancona înainte de răsăritul soarelui.

Cu 100 de ani în urmă, însă, o călătorie dela Trieste la Veneția (deci un drum cam pe jumătate ca dela Fiume la Ancona) ținea 40 de ore cu corabia și 20 ore cu vaporul.

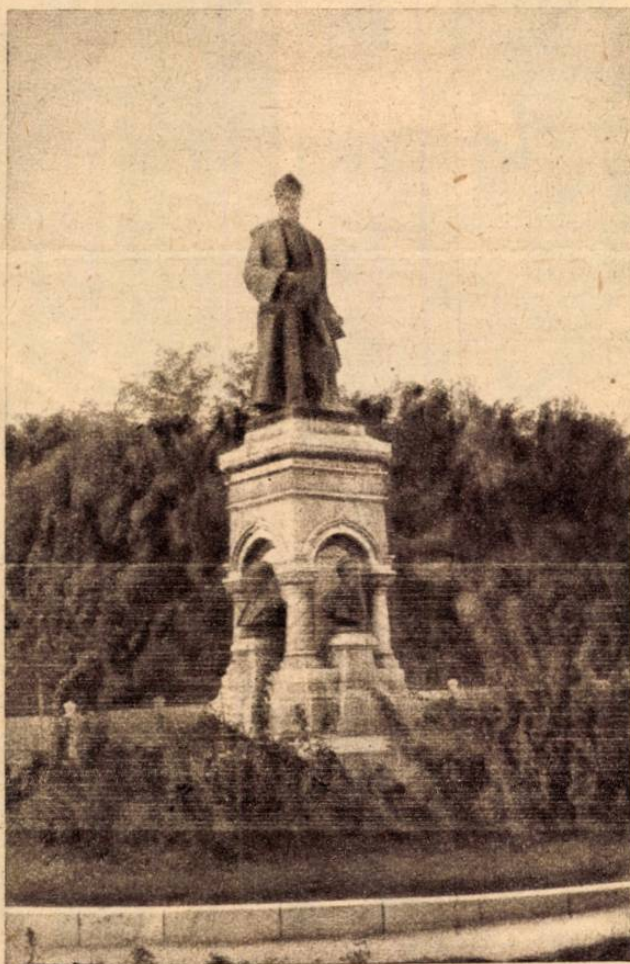
Mașina cu aburi de acum un veac zguduia pasagerii atât de tare, încât până și Marele Logofăt Dinicu Golescu, prim-ministru al Țării Românești, care a avut curiozitatea să plece cu „vaporul”, a trecut prin mari emoții.

Nu de mult un hidroavion american a străbătut distanța dela San Francisco la Manila (insulele Filipine) în 55 de ore, traversând întreaga lărgime a Oceanului Pacific, deci un drum de două ori ca dela New-York la București. Ziarele au menționat, abia în câteva rânduri acest record, ce pare de altfel obișnuit generației dela 1936.

Acum un secol, distanța de 110 Km. dela Triest la Veneția (aproape exact ca drumul pe mare dela Constanța până la Balcic) deabia putea fi străbătută în două zile și în două nopți. Și o astfel de călătorie era considerată drept o... performanță!

„CORABIA CU ABURI”

Să dăm timpul înapoi cu 111 ani. Suntem în anul

Monumentul lui
Dinicu Golescu

Țată deosebire între „vaporul” alăturat cu care a călătorit eroul articolului nostru și Normandie, transatlanticul de ultima perfecțiune al francezilor.

1825. Marele Logofăt al Valahiei își „petrece” concediul, făcând o călătorie de agrement, cu vaporul, dela **Trieste** (Trieste) până la Veneția.

Iată cum descrie corabia cu aburi și până acest ilustru precursor al popularizării științei în România:

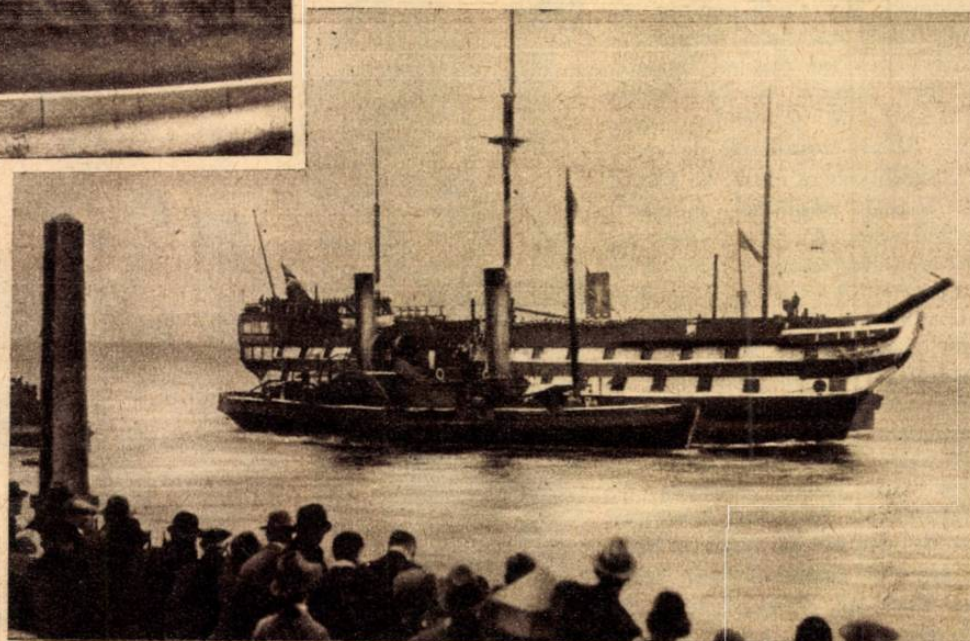
„Vaporul este o corabie, care merge pe mare, cu un meșteșug de foc, ce este în câmara corăbii, iar afară se vede numai un coș de fer, lung ca de 4 stânjini, prin care iese fumul, și două roate mari de fer, întocmai ca roatele dela mori, ce umblă pe apă, una de o parte, afară din corabie și alta de cealaltă parte, într'o osie de fer, care este mai înaltă decât fața apii de șase palme. Roatele intră în apă o parte și trei părți rămân afară.

Această osie cu roatele întorcându-se foarte iute, gonește corabia atât de tare (?! 110 Km. în 20 de ore! N. R.) încât simte trupul omului cum corabia sparge marea și roatele lasă în urmă două coade de spumă lungi”.

* * *

Ne oprim aci cu citatul.

Acum un secol și mai bine limba română nu avea cuvinte tehnice și nici boerii nu se prea pricepeau în fizică, de altfel cași boerii de azi.

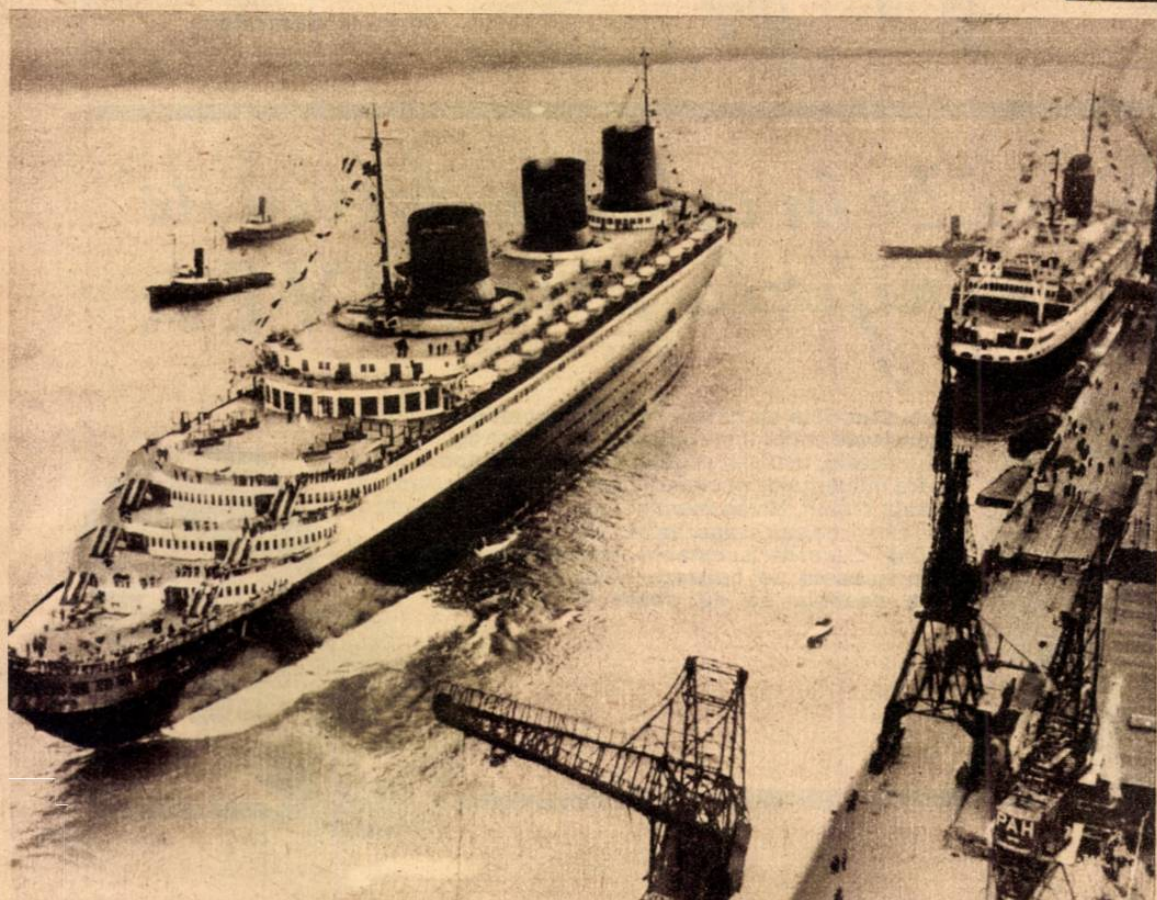
În consecință, teoria vaporului, „o corabie care merge cu meșteșug de foc în câmară”, ne pare admirabilă prin simplitatea ei. Tare impresionat trebuie să fi fost Golescu văzând niște coșuri, de 4 stânjeni, și mai ales osia cu roate, care „gonește” corabia, de simte omul cum sparge marea; deși înainta cu o viteză de 5 Km. pe oră, viteza unei bărci pe lacul Cișmigiu.

Corabia aceasta nemțească, de acum 111 ani, care-ar încăpea toată într'un singur coș al vaporului „Normandie”. avea probabil o mașină primitivă de aburi, sistem Newcomen, de câțiva cai putere, dar căpitanul „vaporului” nu permitea nimănui, nici chiar unui prim-ministru al Valahiei, să viziteze „câmara cu mașină”, sau sala mașinilor, cum s'ar spune azi.

Drept combustibil se întrebuințau lemne. Iată ce detalii tehnice ne mai dă Dinicu Golescu:

„...Și cum ar pune în cuptor un lemn mai mult se dudue toată corabia.

Înăuntru, unde este acel meșteșug nu lasă pe nimeni să bage de seamă, dar după oareșce băgare de seamă, ce-am putut face, este un cuptor zidit, în câmara corăbii, care are un coș de fer, care este scos din cuptor înspre mehanica ce au, prin care iese căldură cu abureală, întocmai ca la cazanul care scoate rachiul, la care la fund îl arde focul și capacul strânge lacrima de abureală. Așa acel abur al coșului mișcă cea dintâi roată, unde sunt roate întreite, ca la un ceasornic și cea din urmă roată, prin dinții ei și prin dinții ce sunt pe osia de fer, sucește osia dimpreună cu roatele. Și că aburul este care face cea dintâi mișcare a roții, de aceea, când dau foc mai mult, prisosindu-se aburul, silește toate roatele și se cutremură toată corabia”.

E surprinzător cum Goleșcu și-a putut da seama ce e mașina cu vapor, fără s'o vadă, decât prin crăpătura ușii, când probabil căpitanul dormia.

Ne descrie dar mai mult lucrurile externe, coșurile, osia, roțile dințate. Cât privește de modul cum lucrează aburii, ne dă indicațiuni prea vagi, roatele le compară cu roata morii și toate detaliile tehnice le concentrează într'un singur cuvânt: „mehanica ce au”.

Forța de expansiune a vaporilor e numită „căldură cu abureală”. Drept condensator de aburi, marele logofăt explică simplu: „la fund îl arde focul și capacul strânge lacrima de abureală”.

Funcționarea nu e complicată: „aburul coșului sucește osia cu roatele și corabia se cutremură”.

O mașină atât de trepidantă se putea deranja, în largul mării. De aceea vaporul avea și... pânze.

INTRE VAPOR ȘI CORABIE

Vaporul putea să consume prea multe lemne, de aceea căpitanul, neamț econom, mai întrebuința și pânzele, când bătea vântul.

„Și bez acest meșteșug, are și catarguri cu pânze, ca când este vântul spre locul unde va să meagră, întinde pânzele și mai slăbește iuteala roatelor, împuținând focul. Dela Trieste și până la Veneția sunt 80 miluri, pe care le ia în 4 miluri, adică în 20 de ceasuri”. Oricât am critica acest vapor preistoric, cu o viteză de 4 mile pe oră, era totuși superior unei corăbii, ce făcea abia 2 mile pe oră.

Iată dovada făcută de Goleșcu:

„Când am mers dela Trieste la Veneția, călătorind cu vaporul, am mers în 20 de ore, iar când m'am întors, vrând să aflu și drumul ce fac celelalte corăbii, am intrat în corabie, dar mi-am blestemat ceasul, întru care am hotărît să am acea băgare de seamă,

căci am călătorit până la Trieste 40 de ceasuri și într'această vreme, nici am mâncat, nici am dormit, ci numai am vărsat și am plâns ca un copil mic”.

* * *

Acum un veac o corabie făcea 40 ore dela Veneția la Triest și vaporul 20 ore.

O barcă cu motor, tip american, poate străbate azi această distanță într'o singură oră.

Progresul dela un secol la altul e prea mare și e păcat că omul nu poate trăi mai multe veacuri spre a-și da seama cum se schimbă lucrurile în decursul vremurilor.

* * *

Dinicu Goleșcu, cu toată descrierea stângace a mașinei cu aburi (azi ar fi fost lăsat corigent la Fizică, în clasa III-a gimnazială, pentru o descriere atât de superficială), a fost totuși unul din cei mai mari cărturari ai țării noastre. El a fost numit, și cu drept cuvânt, „primul român modern”.

A călătorit mult, vizitând Italia, Elveția, Bavaria, Württemberg, Baden și alte țări, din vremea lui. Cunoștea o mulțime de limbi, între altele: franceza, italiana, germana, greaca și latina. Dornic de-a răspândi cultura și în județul său (era muscelean), în mod desinteresat, din dragoste sinceră pentru țară, în al cărei viitor de aur credea, a fondat un liceu de băeți, la moșia sa Golești (54 km. de Câmpulung), unde a chemat ca profesor pe vestitul savant ardelean Aaron Florian, care a rămas uimit de erudiția boerului valah.

La altă moșie a înființat un pension pentru fete. Impresiile de călătorie în Europa le-a tipărit în anul 1826, într'o carte intitulată: „Insemnarea călătoriei mele Constantin Radovici din Golești”.

A fost prieten cu Ion Heliade Rădulescu, înființând împreună o societate literară. Dinicu Goleșcu însă trebuie să fie numit: „primul Român care-a călătorit cu vaporul”.

L. FLORIN

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 35

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

LINGERIE PENTRU TRUSOURI

CALITĂȚI SUPERIOARE · GARANTATE

LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co S.A.

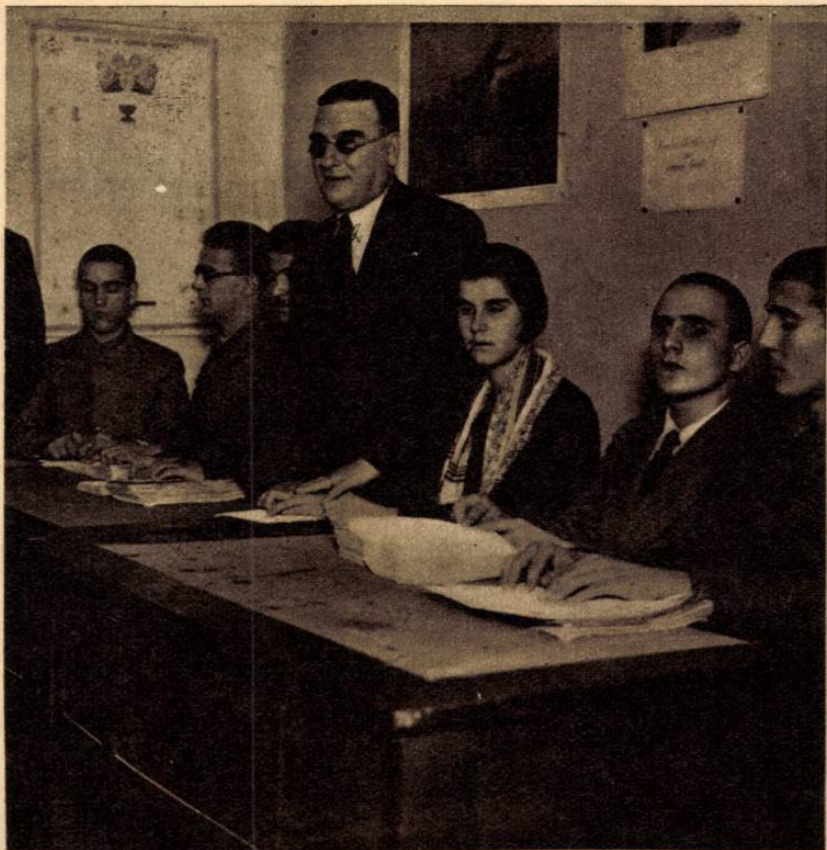
STR. BAZAÇA 1 / STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 / STR. HALELOR 21

O domnișoară din lumea mare distribue daruri celor 36 de copii basarabeni întreținuți de ofițerii de pompieri din Capitală.

Ce mai poate fi imposibil?

ția textilă. În primul rând, dacă fibrele plantelor sunt uscate, se întăresc și se rup cu ușurință, pe câtă vreme aflându-se într-o atmosferă de umiditate potrivită, pot fi mânuite după plac și trebuință. Ei bine, oamenii de știință au reușit astăzi să producă, între pereții unei camere, orice fel de climă dorită: ceea ce, în Statele Unite, a dus la dezvoltarea fabuloasă a uneia din industriile textile locale.

CEAȚĂ ARTIFICIALĂ

Ceața artificială e folosită actualmente în Norvegia, ca să apere mugurii de îngheț. Și tot acolo

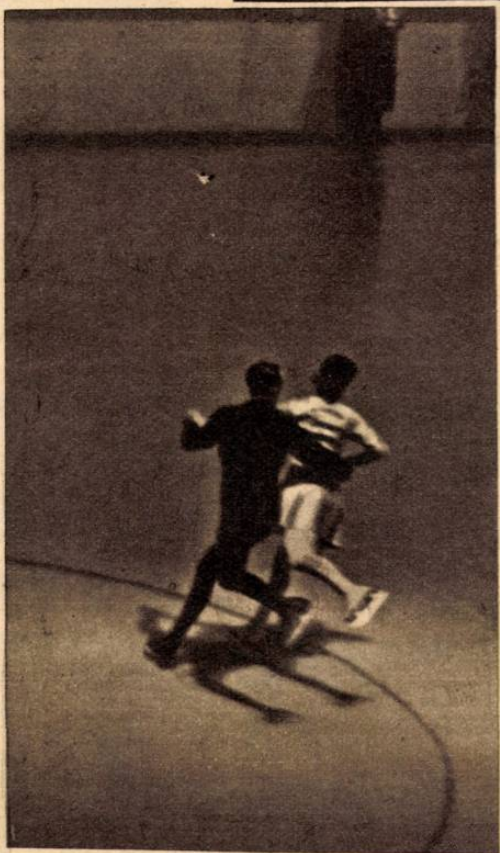

În curând, orbi vor putea citi cu urechile...

POATE e cazul să ne întrebăm unde vom ajunge cu progresul material, dacă invențiunile vor continua să se producă și de acum încolo, cu regularitatea de astăzi. Sigur este că multe industrii sunt pe cale de a fi revoluționate: de pildă, aceea a sticlăriei. De curând s'au pus în comerț trei calități noi de sticlă: una are aceeași elasticitate ca și o minge de gumă; alta, poate să fie străpunsă de un glonț, fără ca prin aceasta să se prefacă în țandări; iar a treia, se lasă tăiată de foarfeci și înfășurată sul, ca țesătura aceea impermeabilă, căreia îi spunem linoleum. Și mai există de asemenea o sticlă economică pentru geamuri care, ca culme, contrariu celeia aflată actualmente în uz, permite trecerea a 40% din binefăcătoarele raze solare ultraviolete, pe când până astăzi cine-ar fi voit să profite de ele, era nevoit să pue la ferestre o calitate foarte costisitoare de geam, fabricat din cuarț topit.

O BURUIANĂ MAI DULCE DECÂT ZAHĂRUL

O altă industrie va trece în curând prin prefaceri adânci: e vorba de industria zahărului. Se știe că zahărul din trestie are de multă vreme un concurent temut în zahărul de sfeclă. Dar peste câțiva timp vom avea zahăr din porumb și din... anghinară. Acesta din urmă, în mai puțin de 4 sau 5 ani, va năpădi piața, cu prețuri atât de scăzute, încât să... zahari-sească omenirea, până la îmbuibare. E locul să atragem luarea aminte că anghinarele, sortite să ne dea zahăr, nu sunt acelea comune, pe care le cunoaștem toți, ci un erbaceu din familia compositelor, adică „stelnița-vinătă”, cum îi spun botaniștii. Câteva specii din această plantă cresc și în țara noastră, iar multe altele, de origine exotică, din grupul așa ziselor *aster chinensis*, se cultivă în țările mediteraniene, ca o podoabă rară și prețioasă. Se crede că zahărul fabricat din această plantă va fi mult mai dulce decât cel aflat astăzi în consumație. Și fiindcă stelnița-vinătă e insensibilă la intemperii, rafineriile de zahăr, cari ar utiliza-o ca ma-

terie primă, vor putea să lucreze aproape tot anul...

Cine nu știe că astăzi în numeroase localuri de distracție se poate trece în aceeași sală, în răstimp de numai câteva ore, dela patinajul pe gheață la cele mai îndrăcite tururi de dans pe un parchet lucios ca oglinda?

Însă cele mai mari progrese au fost realizate în domeniul plantelor. Sunt horticultori atât de dibaci, încât obțin ca o plantă să aibă, în același timp tomate pe ramuri și cartofi pe rădăcină: unul din acești horticultori prodigioși este profesorul **Lucien Daniel**, din Rennes, în Franța.

Precum se știe, condițiunile atmosferice au o importanță esențială în produc-

În numeroase localuri se poate trece în aceeași sală, în răstimp de câteva ore de la patinejul pe gheață la dansul pe parchet.

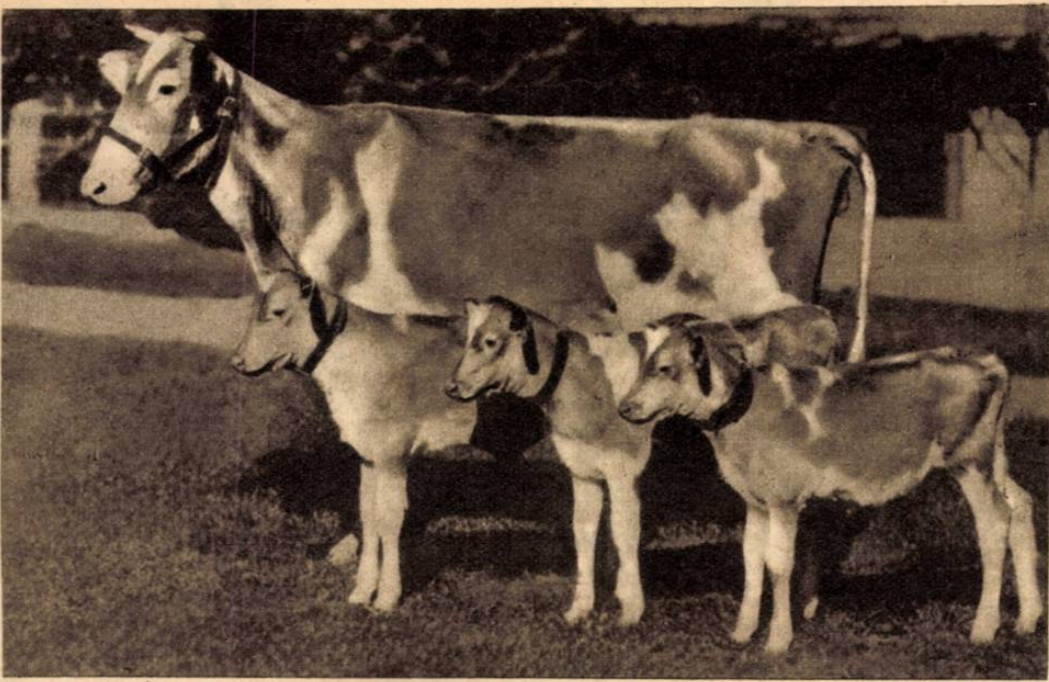
face minuni o mașină, care usucă paie în două ceasuri, pe când soarelui i-ar trebui nu mai puțin de două zile încheate.

Atunci când apa e prea rece, vacile beau foarte puțin: de unde și calitatea redusă de lapte zilnic. De aceea unui țaran bavarez i-a venit în gând să încălzească, prin electricitate apa adăpătoarelor: cele 17 vaci ale sale i-au dat, din ziua aceea, 150 litri de lapte în plus.

În curând vom avea zahăr din porumb.

Prin încălzirea adă-
pătoarelor la vaci
se poate obține o
cantitate mult mai
mare de lapte.

Dintr'un ciubăr de
lapte căldicel se
pot scoate șase pe-
rechi de ciorapi sau
două flanele de
lână. Așa-i că nu
vă vine să credeți?

Doctorul Tournier d'Alba a
inventat, iar profesorul Barr a
perfecționat un aparat care
citește orice carte și pre-
schimbă în sunete, cuvintele pe
care le vede.

După care, cine știe la ce alte
minuni ne va face să asistăm
știința și industria, în anii ce
vor veni! Oricum, cu fiecare
zi trecută cuvântul „imposibil”
va dispărea treptat-treptat din
vocabularul omenesc.

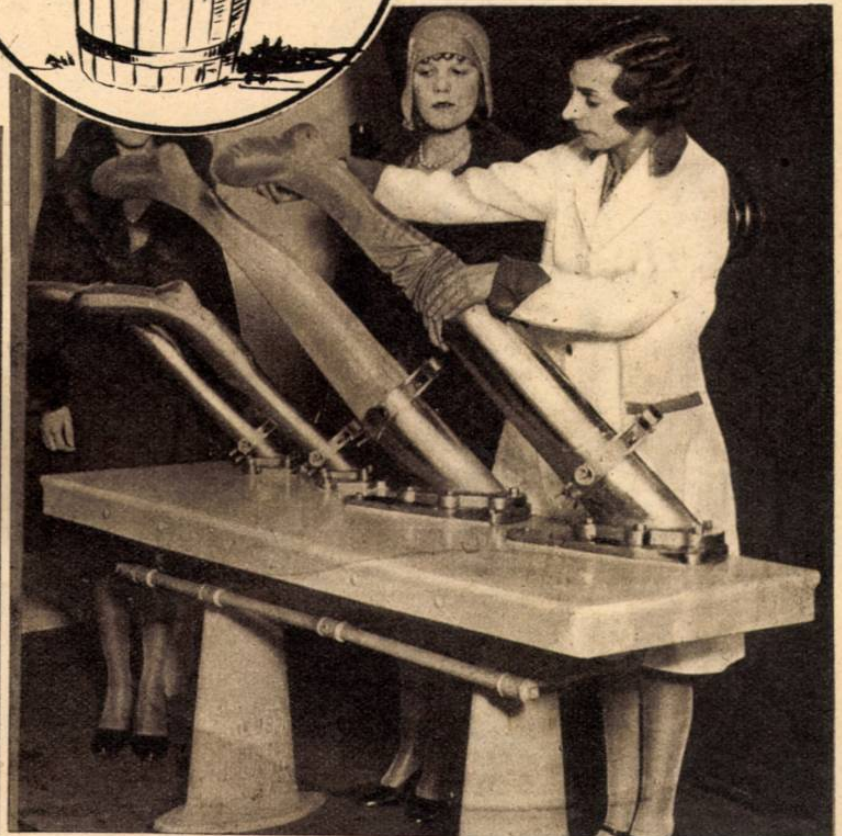
Doctorul Vo untas

Ați crede apoi că un ciubăr cu lapte
proaspăt și căldicel poate să fie trans-
format, aproape cât ai clipi din ochi,
în șase perechi de ciorapi, sau în două
flanele de lână? Și totuși e realitatea a-
cestor două săptămâni din urmă, reali-
tate datorită geniului spaniol.

Monzo Ferrera, din acel compus al
aptelui care se numește caseină, scoate
astă mai trainică decât aceea pe care
o dau oile, întrucât nu mai e nevoie să
i se extragă grăsimea și alte murdării,
înainte de-a trece la tors.

CITITUL CU URECHILE

În curând vom putea citi cu... urechile.

Frumusețea, după tabelă

Nu vroiți să încercați odată? Priviți în oglindă, —
căutați pe tabelă nuanța care vi se potrivește, și
găsiți, jucându-vă culoarea care vă avantajează.
Alegând pudra și fardul Mystikum
după tabela Scherk, aveți siguranța
de a fi nimerit nuanța cea mai
potrivită părului, ochilor și tenului.
Ambele completează frumusețea
Dvs. și vă dă notă personală. Trimi-
teți Lei 12 în timbre și primiți mostre
franco: Parfex, Calea Moșilor 78,
București. Tabela Scherk se găsește
în fiecare magazin de specialitate.

TABELA SCHERK

părul	ochii	tenul	pudra	fardul
blond deschis	albaștrii	palid	rosée	blonde rouge
blond deschis	albaștrii-bruni	vioi	rachel I	corail
blond deschis	caprui	brunet	rachel I	divia
blond mijlociu	albaștrii-gri	delicat-palid	rosée	corail
blond	albaștrii-gri	vioi	rachel I	orange
			rachel I	blonde

**Pudra
Mystikum**
Compacte Mystikum (Fard)

Succesul neîntrecut al preparatului „Gastro D.”

Din cauza nespusei greutăți
materiale, oamenii își negli-
jeau sănătatea și se expuneau
astfel la consecințe dintre cele
mai grave.
Astăzi datorită preparatului
„Gastro D.” — un produs eficient
și la îndemână oricui — zeci
de mii de bolnavi, care se
credeau condamnați să sufere
până la moarte, au fost tămă-
duiți și salvați dela chinuri
insuportabile. Ulceri stomacali
și intestinale, gastrite, colite,
crampe hepatice, balonări, gre-
țuri, au fost pe deplin înlătu-
rate, deoarece „Gastro D.” luptă
nu numai local, ci și contra
cauzelor inițiale, exercitând
un efect calmant asupra siste-
mului nervos central.

În repetate rânduri am publi-
cat scrisori de mulțumire și
recunoștință din partea ace-
lor care au suferit de bolile
mai sus arătate, timp de 10-15
ani, și cari în urma tratamentu-
lui cu „Gastro D.” s'au declarat
vindecați sau în afară de orice
primejdie.

Azi înregistrăm cu satisfacție
succesele realizate de acest
preparat și rugăm pe cei su-
ferinzi să ne acorde încrede-
rea lor ca și până acum.

„Gastro D.” se găsește de vân-
zare la Repr. G-rală Farmacia
„Thois”, București, Calea
Victoriei 12 și la farmacia.
În provincie expediem contra
ramburs de Lei 130.

Citiți: „MAGAZINUL”
revista publicului select

Sunt oare vindecabile bolile de plămâni?

La astmă, bronșite, tuse învechite, mucozități, răgușeli de lungă durată, fiecare trebuie să citească
broșura cu titlul de mai sus. Autorul, dl. Dr. med. Guttman, fost medic-șef al Sanatoriului Finsen, arată în această bro-
șură, în termeni populari, căile naturale pentru înlăturarea acestor boli grele. Fiecare bolnav primește broșura la cerere

în mod gratuit și franco
Scrieți o carte poștală (francată cu lei 6) cu adresa exactă la:
PUHLMANN & Co., BERLIN 836
MUGGELSTRASSE 25 - 25 a

Operațiuni de CORECTURĂ și PLASTICĂ

(fără cicatrice)
a nasului și urechilor, a feței,
gâtului și pieptului.
Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPH HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informații gratuite

Circulația

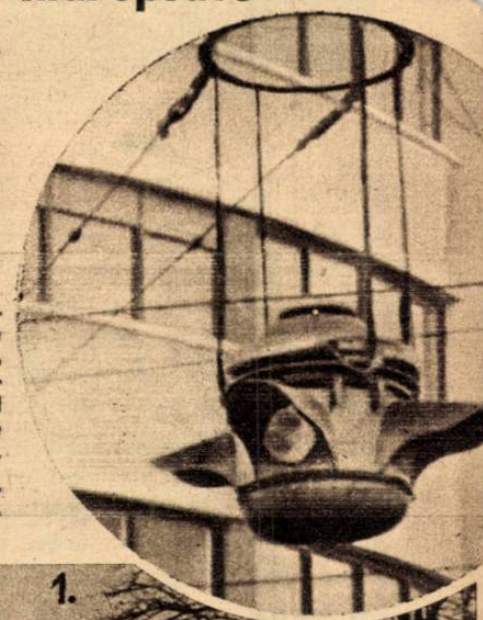
**într'un oraș mare
trebuie să fie o circulație
disciplinată**

**Zăpăceala în circulație. Erori ca
trebuie să se îndrepteze**

Lămpile semnalizatoare care au fost introduse, nu sunt din cele mai potrivite. În metropolele din străinătate se întrebuintează pretutindeni trei culori. Roșu înseamnă „stop”, alb sau galben pentru interval, iar verde „liber”.

1. Staționarea de taxi-uri pe partea nereglementară. Ele trebuie să staționeze totdeauna în direcția în care se circulă, altminteri se produc stănjeniri. În fotografie se vede clar cum un automobil este silit să treacă pe partea stângă, de teamă ca nu cumva un taxi să pornească.

1-a. Un taxi vrea să plece, dar e oprit de vehiculele care vin din direcție contrară.

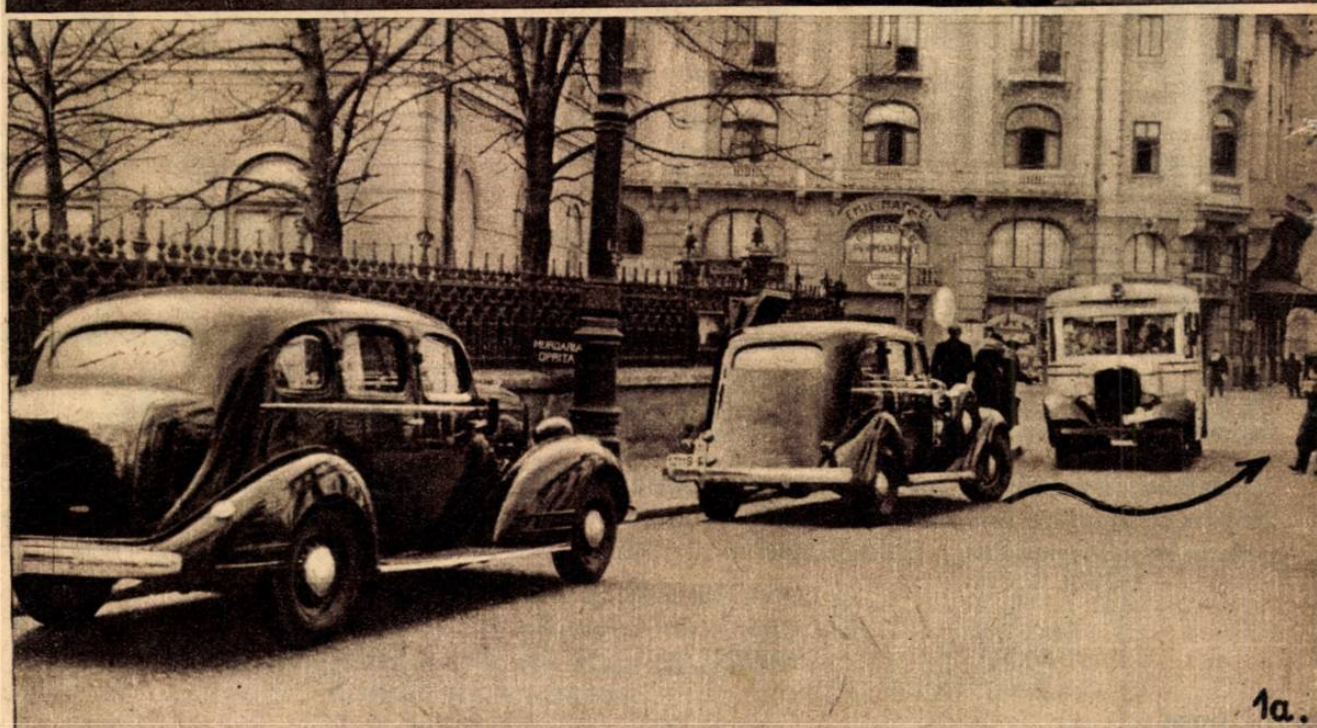
Numărul tot mai mare de vehicule, numărul tot mai mare de accidente de circulație sunt în strânsă legătură. Bucureștii au devenit un oraș mare și trebuie să luăm seama ca acest titlu să nu-i revie numai datorită jertfelor numeroase ale circulației.

Serviciul de circulație al poliției încearcă în momentul de față o acțiune în stil mare, spre a alcătui în București o circulație de oraș. Dorind să aducem o contribuție în această acțiune, vom semnala unele erori. Haosul vehiculelor trebuie să ia sfârșit. Neștiința publicului trebuie să fie în mod sistematic înlăturată. Nu e suficient să se aplice pedepse conducătorilor de vehicule și pietonilor. Trebuie instituite școli de circulație. Autoritățile să organizeze săptămâni ale circulației, în care tineri și bătrâni să învețe care sunt regulile. Să se țină conferințe în școli și în ateliere despre „circulația în siguranță”. Să se împartă broșuri și să se facă afișe, în care să se dea toate lămuririle. Bucureștii au devenit în ultimii ani un oraș mondial, circulația a crescut așa încât oamenii nici nu mai știu unde le e capul și din ce în ce haosul va deveni mai mare. Pietoni, șoferi, țineți totdeauna seama de regulile circulației, dacă vă este dragă viața. Gândiți-vă la copiii voștri, cari sunt nevoiți să umble prin acest iad al circulației. Dați-le totdeauna lămuririle necesare, învățați-i să umble pe stradă! Gândiți-vă la jertfele pe care le puteți produce! Dacă astăzi e sacrificat acela, mâine vei fi tu! Fiecare trebuie să fie propriul său agent de circulație, numai așa putem stăpâni acest demon care se numește circulație.

În paginile acestea prezentăm câteva cazuri caracteristice pe care le-am putut prinde în fotografie, lămurind totodată în ce constă eroarea de circulație.

Oricare din cititorii noștri poate colabora cu noi la acțiunea pe care o începem, pentru o reglementare a circulației. E suficient să ne prezinte pe scurt cazul pe care-l socotește o călcare a regulilor circulației, și noi vom fixa pe fotografie acest caz, împreună cu comentariile necesare.

Poftiți deci la lucru! Toți agenții amatori de circulație să-și spună cuvântul! În felul acesta publicul va veghea singur la siguranța circulației.

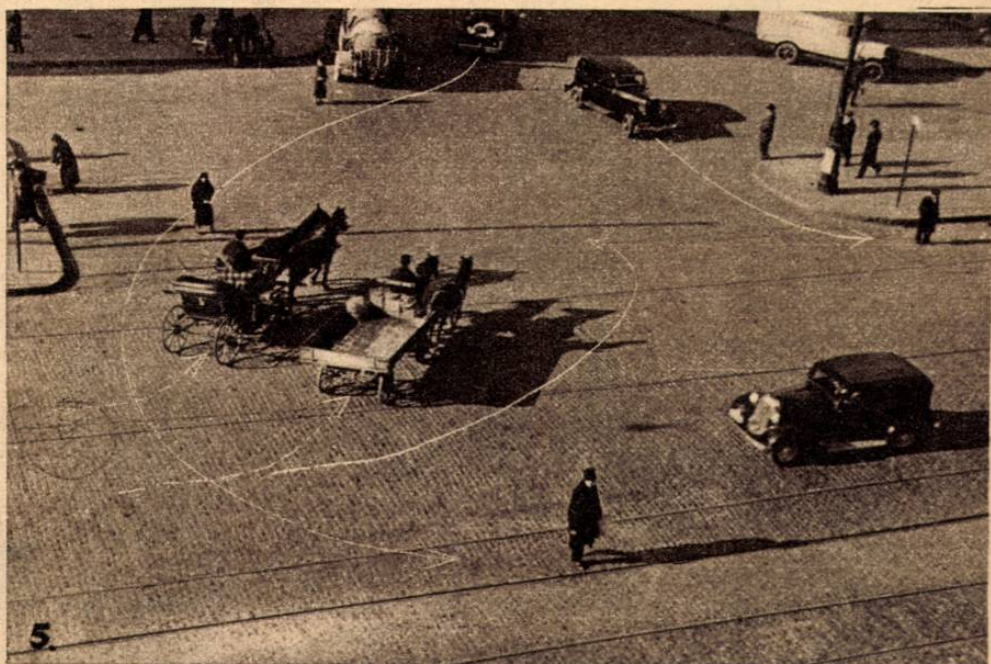

3.

5. Iată o situație care poate produce foarte ușor o zăpăceală. În fotografia noastră, la stânga: două trăsuri, una lângă alta, care trec strada pe partea stângă (deci greșit). Vis-à-vis un automobil care merge cum trebuie, pe partea dreaptă, dar e ținut pe loc de trăsurile care circulă greșit. La dreapta, pe fotografie, o mașină traversează în mod greșit, pe stânga. Arătăm prin săgeți cum ar fi trebuit să se facă traversarea justă.

5.

6. Chiar pe bulevardele largi, disciplina circulației trebuie respectată. Automobilele circulă mai bucuroși în mijlocul străzii, dar prin aceasta ele opresc orice posibilitate de a fi devastate. Totodată stau și în calea tramvaiului. Deci parola trebuie să fie: țineti dreapta!

6.

4. În stațiile de tramvai, unde nu sunt refugii, automobilele și vehiculele trebuie să aștepte atâta vreme cât stă tramvaiul. Vehiculul care ar lua-o înainte, ar face cu neputință suirea și coborirea și pot da loc la accidente grave.

7. Maximalizați viteza! Automobilele care gonesc sunt un pericol de moarte în orașele mari. În străinătate, circulația cea mai rapidă pe șosele e de 40—50 km., pe celelalte străzi e de maximum 15—20 kilometri.

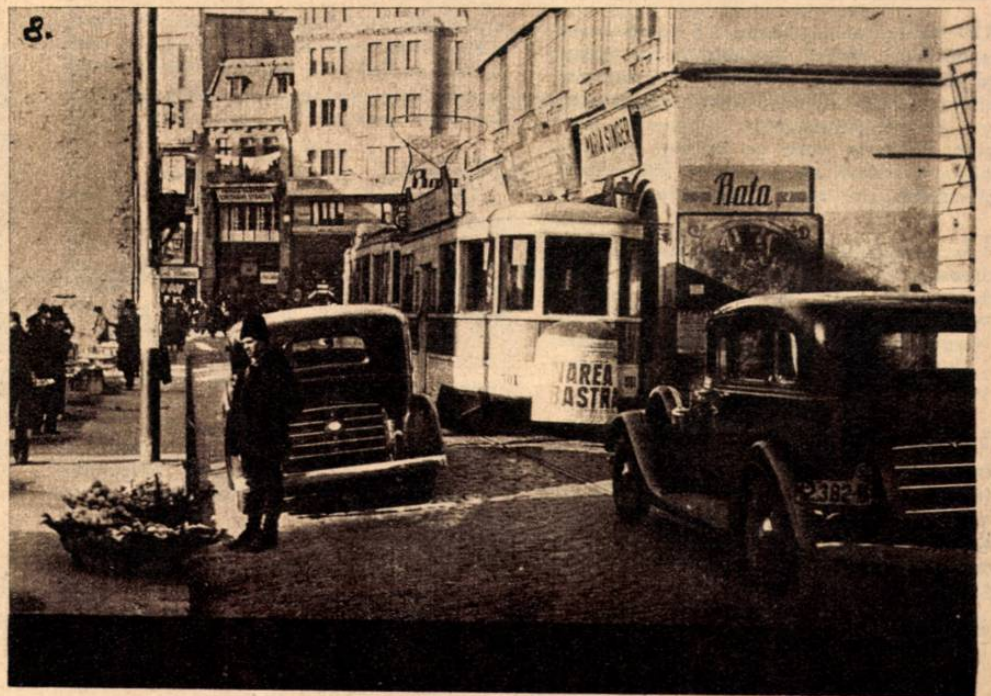
7.

2. Nu dați semnale fără rost. Nu fac altceva decât să producă și mai mare zăpăceală în circulație. Dați semnal scurt numai la încrucișările de străzi, iar noaptea întrebuiți semnale luminoase, și anume, aprindeți și stingeți farurile mari.

3. Nu vă coboriți niciodată pe partea din stânga din mașină! Sunteți în pericol să fiți călcați de vreun vehicul care trece pe acolo.

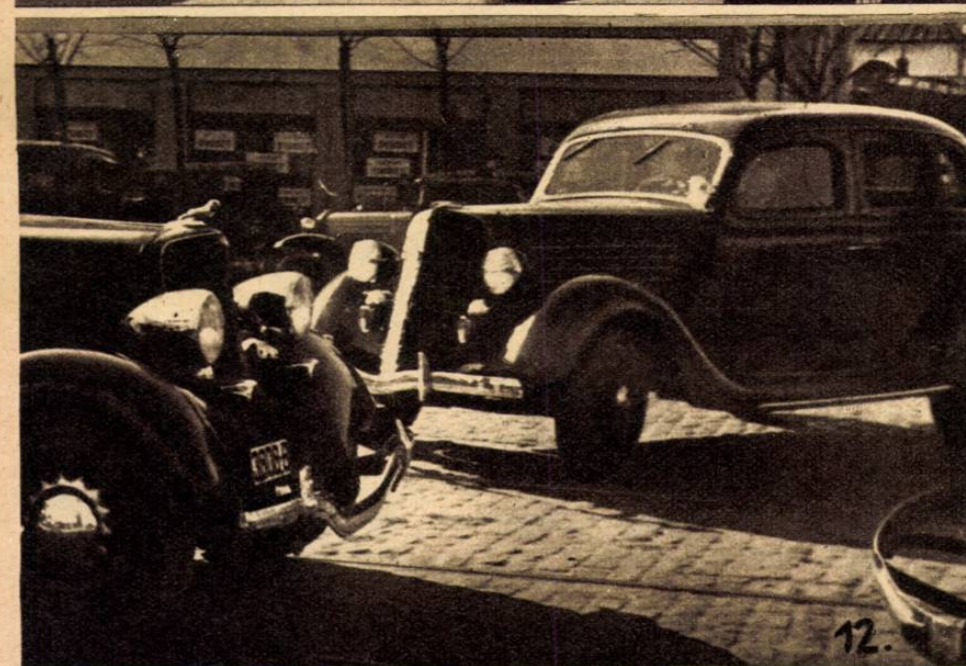

8. Nu vă opriți pe partea stângă și nu vă opriți pe străzi înguste. S'a oprit tramvaiul, sunt automobile oprite pe partea stângă, deci toată circulația e oprită.

8.

10. Vehiculele nu trebuie să se oprească în mijlocul străzii. Autobuzele ar trebui să stea numai în anumite halte. Automobilele care se opresc lângă trotuar nu mai permit autobuzelor să stea la margine. Vehicule care se opresc brusc în mijlocul străzii, nu numai că stingheresc circulația, dar sunt și periculoase.

11. Automobilele staționează parca dinadins la încrucișări de străzi. Aceasta este o anomalie care trebuie neapărat remediată. Trecătorii pot numai cu mare greutate să se miste printre automobile. Incrucișările de străzi trebuie să rămână totdeauna libere.

12. În mijlocul străzii nu trebuie să se facă nici un fel de manevrări pentru staționare. Deasemenea nu trebuie să fie îngăduită întoarcerea decât la încrucișări de stradă. Abateri dela aceste reguli pot produce perturbări grave ale circulației.

13. Copiii de școală, și pietonii să treacă strada numai la încrucișări, unde

circulația este supravegheată. Fotografia noastră arată automobile oprite, care închid vederea, în mijlocul străzii automobile care gonesc și astfel copii și trecători sunt într'un permanent pericol.

14. Pietonii traversează strada greșit, în direcția contrară a circulației. În fața vehiculelor care se apropie, ei e nehotărât. Totdeauna pietonul trebuie să aibe o ținută hotărâtă: sau stă pe loc, sau se grăbește înainte (niciodată îndărăt, pentru că în cazul acesta există pericolul de a fi călcat de alt vehicul). Numai în acest fel șoferul va ști încotro o apucă pietonul și deci ce are el de făcut. Dacă cineva are curajul să traverseze acolo unde nu e un punct de încrucișare, atunci el trebuie să treacă fie drept, fie oblic cu sensul circulației (traversare olandeză). Săgețile arată direcția bună.

16. Zăpăceala circulației în Calea Victoriei poate fi soluționată prin circulația pietonilor în sens unic. Țineți dreapta! Automobilele cu viteză maximă de 15-20 klm.

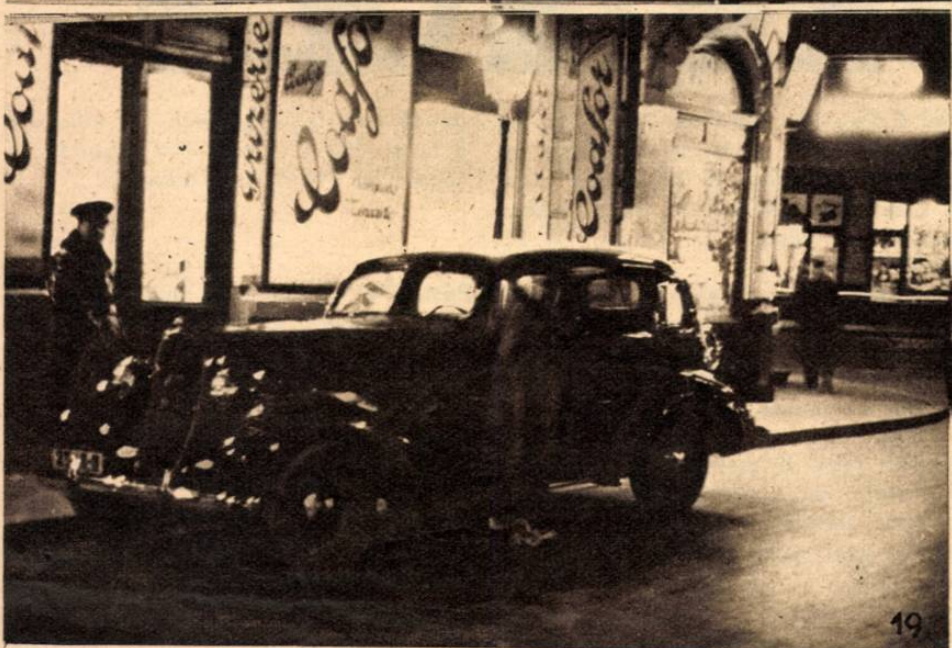

17. În străzile înguste automobilele nu trebuie să staționeze decât numai pe o parte, și mai bine, deloc. Staționarea pe ambele părți împiedică circulația.

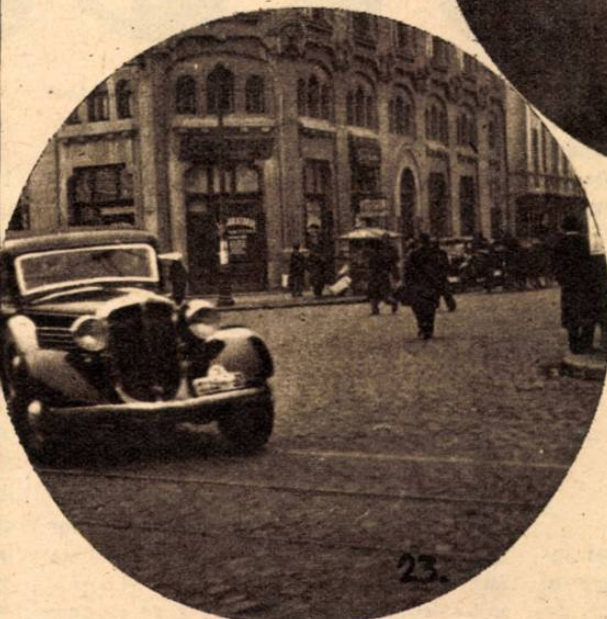

18. Intoarcerea la stânga a vehiculelor, într'un mod nereglementar, produce mari perturbări la punctele de încrucișări. Intoarcerea la stânga trebuie făcută numai conform cu schița alăturată. La lumina verde, vehiculul va intra în șirul tuturor celorlalte vehicule care circulă în direcția perpendiculară, și vor aștepta până când se va produce lumina verde în această direcție. Intoarcerea la dreapta se poate face întotdeauna.

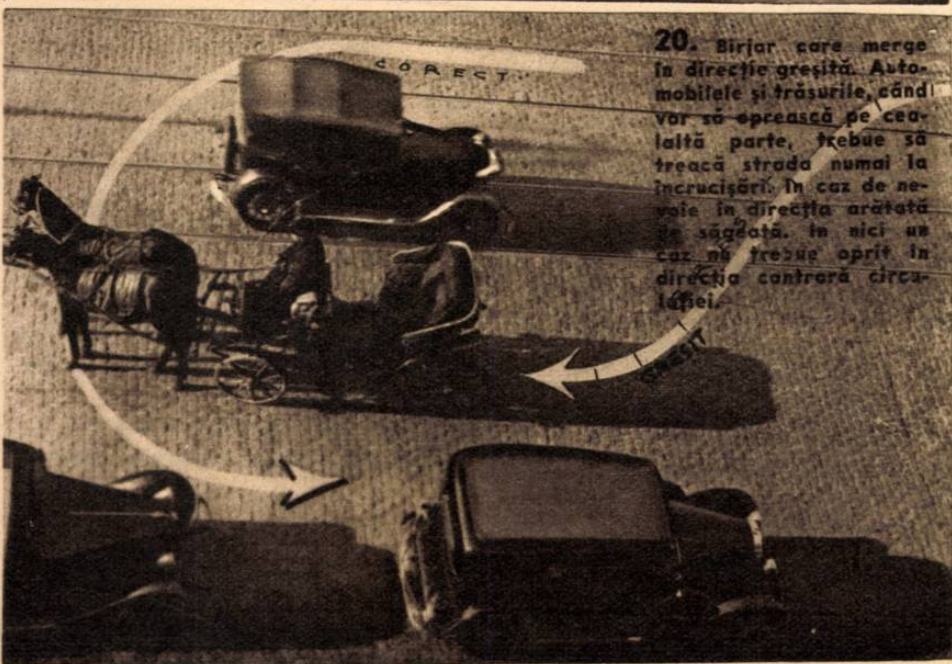
19. Luminile aprinse, când strada e luminată! Automobilele care circulă fără lumini, sunt un pericol de moarte la o circulație mai rapidă.

25. Birjarii încetinesc circulația! Ei trebuie cu atât mai mult să țină seama de prescripțiile circulației și să meargă cât pot mai la dreapta. Fotografia noastră ne arată un șir întreg de automobile ținut pe loc de un birjar.

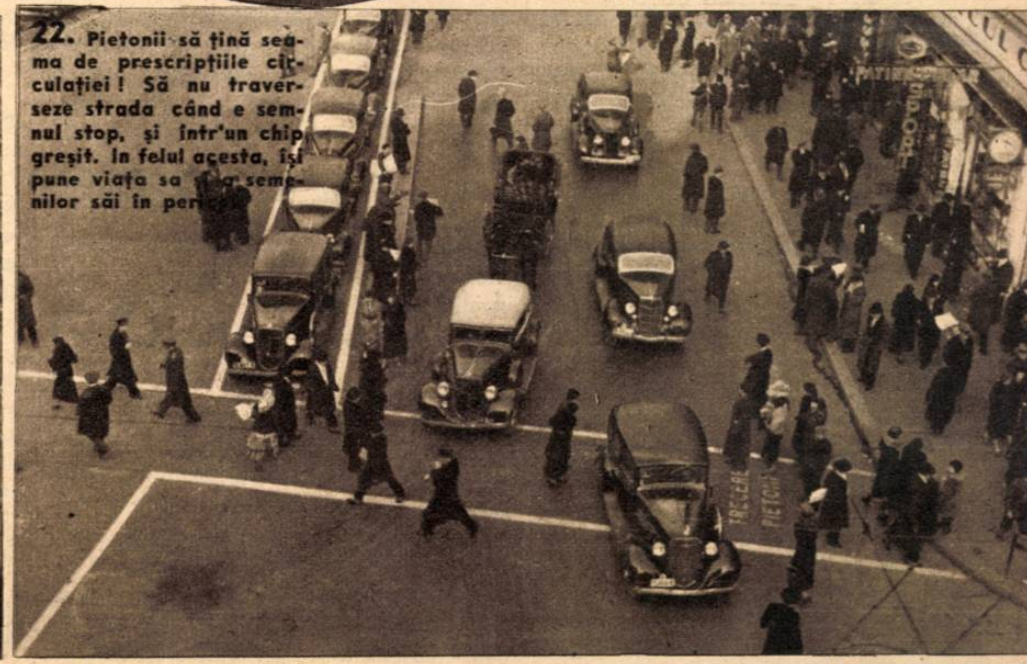

23. Intrebuințați indicatoarele de direcție! Șoferii cari nu întrebuințează aceste indicatoare, trebuie să fie pedepsiți. Tot astfel și acei cari după ce le-au folosit uită să le lase jos.

24. Mai întâi cei din dreapta! Automobilul care se află pe partea dreaptă, are dreptul să devanseze. Automobilul care vine din stânga trebuie să aștepte. (În fotografia noastră situația este inversată, deci cum nu trebuie să se petreacă). Automobilul într'o arteră principală de circulație (stradă cu tramvai) are totdeauna prioritatea.

20. Birjar care merge în direcție greșită. Automobilele și trăsurile, când vor să oprească pe cealaltă parte, trebuie să treacă strada numai la încrucișări. În caz de nevoie în direcția arătată de săgeată. În nici un caz nu trebuie opriți în direcția contrară circulației.

22. Pietonii să țină seama de prescripțiile circulației! Să nu traverseze strada când e semnul stop, și într'un chip greșit. În felul acesta, își pune viața sa și a semenilor săi în pericol.

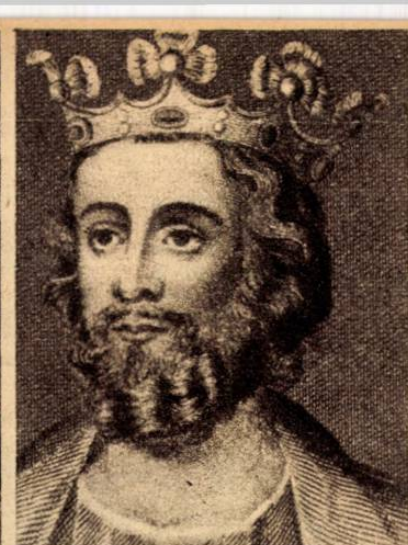
21. camioanele și căruțele cu tracțiune animală trebuie să dispară din străzile cu circulație rapidă.

Eduard I

Eduard II

Eduard III

Eduard IV

Eduard V

Eduard VI

CEI 8 EDUARZI

EDUARD al VIII-lea, prin mila Domnului Marei Britanii, Irlandei și a Dominioanelor Britanice de peste Mări, Rege, Apărător al Credinței, Impărat al Indiilor...

Astfel a fost proclamat noul monarh, în orașele regatului.

Niciunul dintre cei șapte Eduarzi, cari l-au precedat, n'au inspirat atâta încredere, din prima clipă a urcării pe tron, niciunul n'a avut înainte-i o misiune atât de măreață și un loc atât de sigur, în inimile supușilor săi.

* * *

În ziua de 18 August 1274, a fost încoronat, la Westminster, ca rege al Angliei, primul Eduard, în vârstă de 35 de ani. Aceasta era un rezultat al politicii sale de până atunci, grație căreia se instituise Constituția parlamentară a Angliei. El convoacă, în 1295, un parlament reprezentativ. „Care să se ocupe de toate” scria Eduard, în mesajile către supușii săi „trebuie să aibe aprobarea tuturor, și se înțelege că primejdiile comune trebuie întâmpinate de măsuri, asupra cărora ne-am înțeles cu toții”. Acest monarh își dăduse seama că cel mai bun mijloc de-a consolida puterea coroanei, consta într-o strânsă alianță cu poporul său. El era mândru de marea-i dragoste pentru dreptate și făcu tot ce-i sta în putință pentru a elimina feudalismul, din viața politică. Cucerirea Wales-ului și victoria reputată asupra bisericii și asupra lorzilor, ne indică, într-o oarecare măsură, puterea sa. N'a reușit însă a realiza ceea ce constituia marea ambiție a vieții lui: Cucerirea Scoției. Era în anul 1307 când se hotărî să-și conducă personal armata împotriva scoțienilor rebeli. Efortul acesta îi slei ultimele puteri și în ziua de 7 Iulie muri, la Burgh-on-Sands, lângă Carlisle. Fu înmormântat la Westminster. Când va fi încoronat la Westminster, Eduard al VIII-lea va sta pe piatra pe care predecesorul său, Eduard I, a adus-o dela Scone — piatra pe care se încoronau regii scoției.

* * *

Eduard al II-lea — primul prinț de Wales, — s'a născut în costelul Carnarvon, la 25 Aprilie 1284.

Timperi întunecate și pline de frământare urmară urcării sale pe tron. A fost un rege slab și desechilibrat, mereu în mâinile câte unui favorit. Dușmăni feudale desmembrară țara și puterea scăpă din mâinile monarhului.

Propria sa soție, Isabella, a fost aceea care, împreună cu amantul ei, Roger Mortimer, l-a închis într-o celulă și după o lungă serie de umiliri și suferinți, regele fu asasinat, în Castelul Berkeley, din Gloucestershire, în ziua de 21 Septembrie 1327. A fost înmormântat în Mănăstirea St. Peter (actualmente catedrală), la Gloucester.

* * *

Succesorul, Eduard al III-lea s'a născut la 13 Noembrie 1312. N'a purtat niciodată titlul de Prinț de Wales. A fost recunoscut rege de către parlament, în ziua de 12 Ianuarie 1327; dar domnia sa nu începu cu adevărat, decât în 1330, când Roger Mortimer fu spânzurat. Eduard al III-lea era în primul rând soldat și persistența cu care, atât el cât și regii următori căutară să-și concretizeze drepturile asupra tronului Franței, a determinat războiul de o sută de ani. Până'n zilele lui George al III-lea, fiecare monarh englez se intitula și rege al Franței.

Eduard al III-lea vedea în Anglia mai mult o sursă de oameni și bani. Ambiția sa cea mai de seamă era gloria militară. Dar aspirațiile sale îi întreceau cu mult resursele și pentru a obține banii necesari, fu nevoit să facă importante concesii constituționale. În cursul domniei sale, a luat ființă Ordinul Jartierei, iar prințul de Wales a adoptat deviza: „Servesc”. În anii 1349, 1361 și 1369, Anglia fu pustiită de ciumă. Dezastrul acesta cauză o revoluție economică. Brațele se împuținaseră și salariile se urcară, în ciuda legii care interzicea cetățenilor să plătească, sau să ia, salarii mai mari decât acelea plătite în 1347.

* * *

Mai înainte ca un al patrulea Eduard să devie rege, Anglia a avut ani grei. O guvernare nedibace, combinată cu un spirit de extravaganta, nemulțumi poporul. Tărănimea se răsculă. Wat Tyler ieși în capul cetățenilor din Kentish și-l scoase din carcera dela Maidstone, pe preotul socialist John Ball, autorul următorului distih:

„When Adam delved and Eve span Who was then a gentleman?”

Care s'ar traduce astfel:

„Cine era oare ciocci pe vremea când Adam muncia pământul, iar Eva torcea?”

Se deslănțui un războiu civil, apoi acela al rozelor și din frământările anar-

hie Eduard, conte de March, fiu al lui Richard, Duce de York, în uralele cetățenilor, fu proclamat rege la Clerkenwell, 4 Martie 1461. Acest monarh se născuse la Rouen, în 28 Aprilie, 1442.

La ceremonia încoronării nu se gândia încă nimeni, pentru că nu se știa cât timp va rămânea rege. Războiul civil continuă și abia în 1471 — după o perioadă petrecută în exil — se simți Eduard sigur pe tronul său.

Acestui rege îi revine meritul de a-l fi protejat pe Caxton, omul care a introdus tiparul în Anglia, de-a fi încurajat artele și de-a fi ajutat — adesea în propriul său interes — pe comerțanții Londrei.

A murit la Westminster, în ziua de 9 Aprilie 1482 și a fost înmormântat la Windsor.

* * *

Eduard al V-lea, s'a născut în cursul unui temporar exil al tatălui său, în sanctuarul Mănăstirii Westminster, la 2 Noembrie 1470. În Iunie 1471, a devenit Prinț de Wales și avea 13 ani când s'a urcat pe tron. Ascensiunea sa inspiră mai mult temere, decât speranțe, căci poporul era obsedat de proverbul: „Vai de țara aceea al cărei rege este un copil”. Domnia sa luă sfârșit la 25 Iunie, în anul urcării sale pe tron, căci în ziua următoare se alegea rege, Richard, Duce de Gloucester.

Eduard al V-lea și fratele său, dispărură din ochii poporului, închiși fiind într'un turn. Acești doi copii au fost asasinați și constituiesc unul dintre sinistrele mistere ale istoriei.

* * *

Eduard al VI-lea a fost unicul fiu al lui Henric al VIII-lea și s'a născut la Greenwich, în ziua de 12 Octombrie 1537. A fost duce de Cornwall, încă de la naștere, dar niciodată Prinț de Wales. Avea abia nouă ani, când a urmat la tron tatălui său, devenind rege al Angliei și al Irlandei, precum și cap suprem al bisericii. Țara era sfâșiata de lupte religioase, și numeroși cetățeni cădeau pradă rugurilor: politicienii făcură atunci, pentru prima dată, cunoștință cu problema șomajului și tot atunci se înființă prima „lege a săracilor”. Nobilii hrăpăreți, jefuiau pe capete și multele din marile latifundii de mai târziu își au începuturile în perioada acestei domnii.

* * *

Eduard al VI-lea a murit la vârsta

de 16 ani, la Greenwich, în ziua de 6 Iulie 1553 și a fost înmormântat în capela lui Henric al VII-lea.

* * *

Peste 347 de ani trec, mai înainte ca un nou Eduard să devie rege al Angliei. Le 22 Ianuarie 1901, Eduard al VII-lea urma la tron mamei sale, Regina Victoria. El s'a născut la Buckingham Palace, în ziua de 9 Noembrie 1841 și a fost proclamat prinț de Wales, la 4 Decembrie.

Când Eduard al VII-lea s'a încoronat, a luat titlul de rege al Marei Britanii și Irlandei, al Dominioanelor Britanice de peste Mări și Impărat al Indiilor. Domnia mamei sale instituise monarhia constituțională, dar Eduard al VII-lea a umanizat concepția de monarh, punându-se în contact cu fiecare strat social și fiecare colț al Statului său. El a știut să inspire poporului său o afecțiune sinceră. A avut o puternică influență asupra politicii externe și, în primii doi ani de domnie, își dobândise numele de Eduard Impăciuitorul. A murit la Buckingham Palace, în ziua de 6 Mai 1910.

În scurta-i domnie de 9 ani, el a fost unul dintre cei mai iubiți și mai capabili regi englezi.

Continuarea în pag. 23

Eduard VII

Cum a fost transpus pe ecran

„GULLIVER ÎN ȚARA PITICILOR”

2000 păpuși care vorbesc, cântă și dansează

Cineștii ruși cunosc secretul de a fi mereu noi, mereu interesați. Aproape fiecare nouă operă a cinematografului sovietic e o surpriză, într'un fel sau în altul. Spre deosebire de majoritatea colegilor lor europeni și americani, regisorii ruși simt o deosebită voluptate să-și creeze dificultăți. Un Eisenstein, un Pudovkin, un Ptușko, un Ziga-Vertoff, nu se va mulțumi niciodată să regizeze un film în care să n'aibă de rezolvat o nouă problemă tehnică sau artistică.

În cinematograful rusesc, chiar când un film obține un succes neobișnuit, nu se creează prin aceasta o vogă. Nici un cineast, oricât de neînsemnat, nu s'ar mulțumi să copieze pe altul — ceea ce în cinematograful american, german și francez, se practică pe o scară foarte întinsă.

Grație acestui spirit — de inovație și originalitate — producția rusească a putut da lumii, de curând, o operă ca „Gulliver în țara piticilor”, a cărei prezentare a constituit la Paris, Londra și New-York, unul din evenimentele senzaționale ale stagiunii.

Filmul, realizat de A. Ptușko, este o transpunere modernizată a cărții lui Jonathan Swift. Problema pe care și-a pus-o Ptușko este foarte complicată: să creeze păpuși care să exprime emoții diverse. Și, în adevăr, liliputanii din „Gulliver” vorbesc, râd, cântă; ei exprimă oroarea, teroarea, furia, cu atâta finețe, încât spectatorului nici nu-i vine să creadă că sunt păpuși.

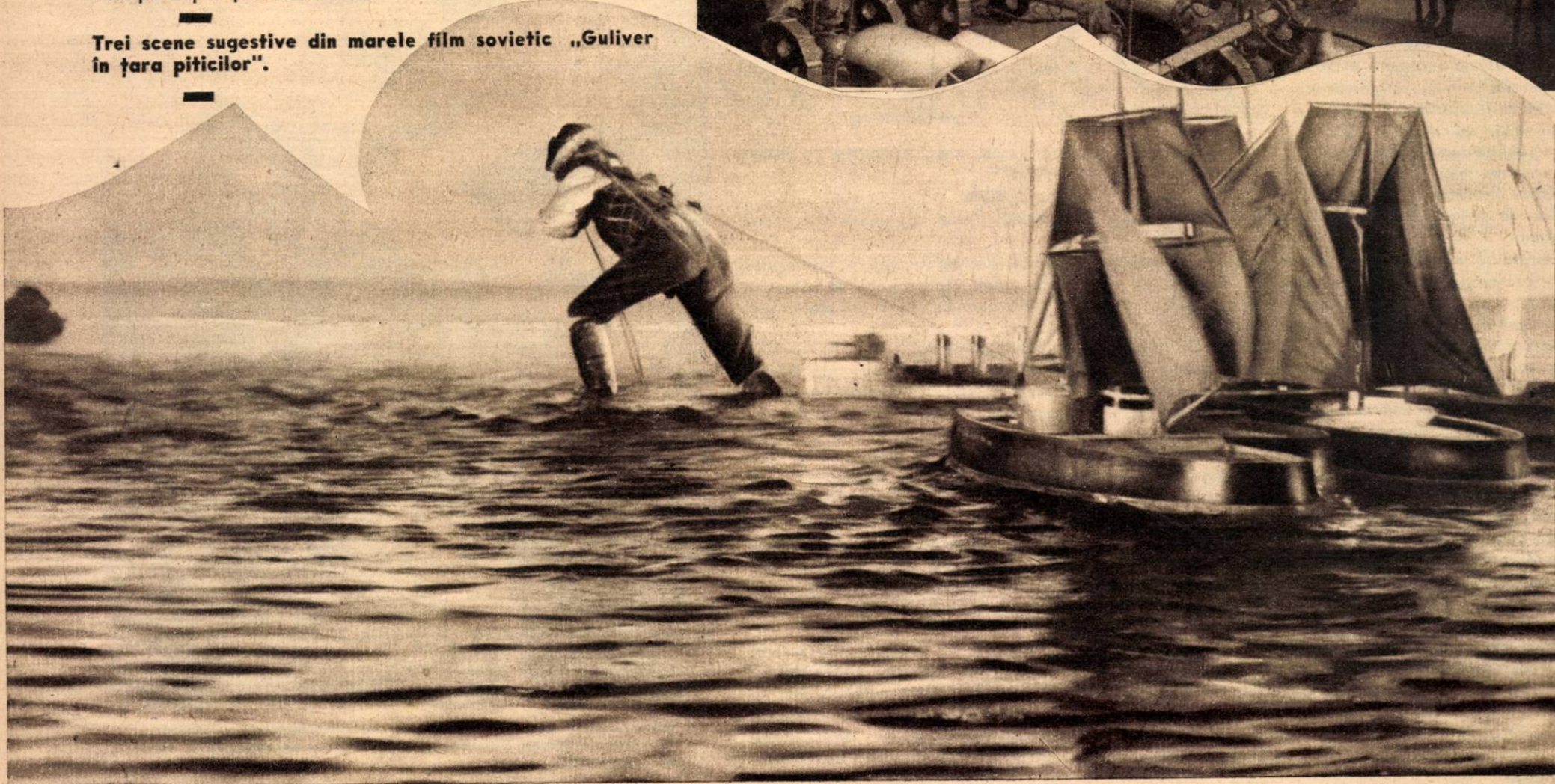
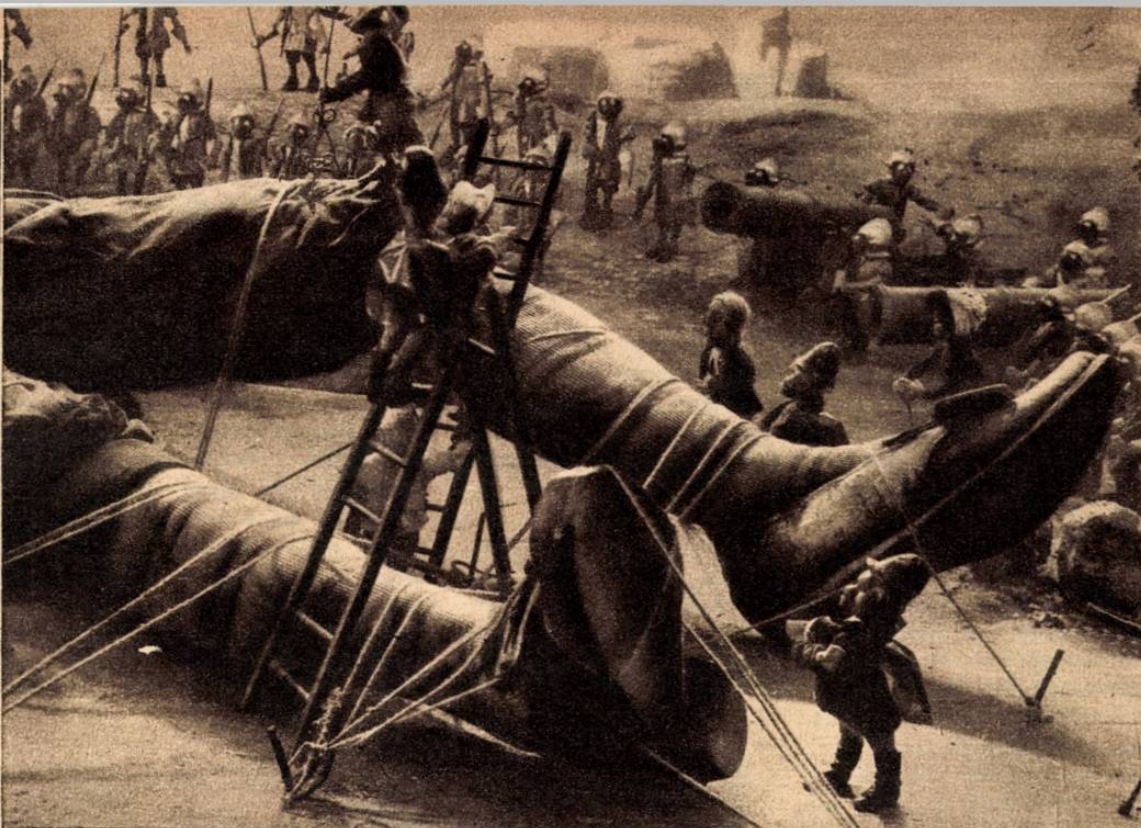
E o tentativă fără precedent în istoria cinematografului mondial, Ptușko a utilizat 2000 păpuși. Au fost organizate ateliere speciale, a fost format un personal de colaboratori speciali. Scheletele metalice ale păpușilor au fost îmbrăcate cu mușchi de stofă și cauciuc. Pe urmă, veni rândul capetelor. Au fost create cele mai variate tipuri. Pentru a da păpușilor o mimică expresivă, s'au creat personajilor câte 250 capete de schimb, cu jocuri de fizionomie de o varietate considerabilă. Bineînțeles că mișcările păpușilor au fost turnate „au ralenti”.

Partea sonoră a filmului a prezentat deasemeni dificultăți enorme. Liliputanii vorbesc, natural, foarte subțire, în timp ce vocea lui Gulliver e normală. După o serie de experiențe, regisorul Ptușko a găsit soluția. El a deformat în mod intenționat înregistrarea sunetelor, obținând voci cu totul diferite și o rezonanță nouă a orchestrelor, deși muzica era executată de instrumente normale. Cântecul și dialogurile sunt interpretate de artiști ai teatrului „Kamerny”. Pe Gulliver îl întrușează un tânăr actor de mare talent: Volodia Constantinoff.

„Gulliver în țara piticilor” reprezintă, indiscutabil, un miracol al tehnicii cinematografice. Nu e de mirare că specialiștii din Hollywood au primit filmul acesta cu un entuziasm absolut neobișnuit. Este cert că nu s'a văzut încă pe ecran un spectacol ca „Gulliver în țara piticilor”. Să nu uităm că perfecției tehnice a realizării, i se adaugă perfecția artistică a scenariului.

Așteptăm premiera bucureșteană cu o nerăbdare pe care o credem pe deplin justificată.

Trei scene sugestive din marele film sovietic „Gulliver în țara piticilor”.

Mari descoperiri

ȘTIINȚIFICE FĂCUTE ACCIDENTAL

Pasteur a dat întâmplător peste una din cele mai importante cuceriri ale medicinei moderne, iar radium-ul, vitaminele, tratamentul prin febră al paraliziei progresive au fost deslegate numai grație unei întâmplări.

Deși mii de savanți lucrează neconștient în laboratoarele lumii, ducând intense cercetări, în diferite domenii, se observă ciudatul fapt că multe dintre cele mai mari descoperiri ale științei au fost făcut absolut accidental. Aceste descoperiri nu erau ceea ce căutau savanții și nici ceea ce prevăzuseră prin experiențele anterioare, ci constituiau o mare surpriză pentru cercetători. O descoperire formidabilă, poate cea mai de preț din întreaga istorie a medicinei, a fost făcută de către Louis Pasteur. Savantul acesta merită un monument, în fiecare din facultățile de medicină și poate, în fiecare grădiniță publică, dar puțini sunt acei cari au măcar o vagă idee despre cel mai prețios dar pe care l-a făcut el omenirii, privindu-l doar ca pe un inventator al metodei de „pasteurizare” a laptelui. Pasteur era francez, fiul unui tăbăcar.

Angajat în niște cercetări comerciale, el trebuia să găsească elementul care determina fermentația zahărului de sfeclă și tot cam pe atunci, o altă firmă îi ceruse să caute a pune capăt marilor pagube pe care le suferea o parte din industria textilă a Franței, prin boala ce extermina viermii de mătase. Până atunci nimeni nu auzise ceva despre microbi și nu bănuise că aceste infime creaturi vii existau, sau că aveau vreo legătură cu boalele omenirii.

Dar studiind zahărul și viermii de mătase la microscop, Pasteur începu a vedea niște ființe mici, mișcându-se atât în țesuturile și în sângele viermilor de mătase, cât și în zahărul de sfeclă fermentat — ființe mici, care, nu încăpea îndoială, că erau vii, dar nu puteau fi văzute cu ochiul liber, și niciun alt savant nu le mai observase până atunci.

Dorind să afle mai mult despre aceste minuscule creaturi, Pasteur începu să examineze la microscop tot felul de substanțe. În zer, el găsi niște germeni, cari nu se aflau în laptele proaspăt, și separând acești germeni, îi introduse într-o cană cu lapte proaspăt, care se acri mai repede decât de obicei.

Aceasta îl convinse că fermentația se datoră unei anumite specii de bacterii, și îl făcu să se întrebe dacă și boalele nu erau cumva cauzate de alți germeni. Dar de unde veniau acești microbi? Cum pătrundeau în lapte, vin, bere, sau într'un amestec de apă cu zahăr? Cum se introduceau în trupurile viermilor de mătase și ale altor ființe? Presupunerea că s'ar fi dezvoltat acolo unde-i găsim, i se părea inacceptabilă.

Pasteur s'a gândit atunci că erau poate purtați de mișcările aerului, dintr'un loc într'altul și pentru a vedea dacă presupunerea sa era justă își alese un punct de mare altitudine în Alpi pentru continuarea experiențelor. Când constată că lichidele fermentau lent, ba chiar de loc într'o atmosferă pură de munte, înțelese că germeni pluteau în aer. Era ceva interesant de știut, dar întrucât putea avea această constatare o valoare practică în prevenirea și vindecarea bolilor? Răspunsul la această întrebare îi fu dat de o altă descoperire accidentală. Izolase, sau dacă vreți, extrăsese din sângele unor găini bolnave germenele care cauzează holera. Injectând o cultură din acești germeni în găini sănătoase, le infecta dându-le boala de care muriau în scurtă vreme.

Într'o zi, vrând să facă o nouă experiență cu o cultură proaspătă de germeni de holeră, el luă din greșală o eprubetă în care microbi, lăsați mai multă vreme, îmbătrâniseră pierzându-și în mare parte virulența. Inoculă unei găini sănătoase această cultură, dar în loc să moară, pasărea dezvoltă o holeră ușoară și curând se făcu bine. Savantul lăsă să treacă câteva săptămâni și injectă o nouă cultură de baccili holerici, de astă dată proaspătă, în aceeași găină, intervenția rămase însă fără niciun efect. Cu această experiență,

Pasteur își dădu seama că dezvoltând o ușoară formă a boalei, găina dobândise puterea de a rezista atacurilor de mai târziu ale unei culturi proaspete de baccili. El numi această putere „imunitate” după cuvântul latin „im-unis”, care înseamnă a nu fi sclav.

Continuându-și experiențele, acest mare savant constată că atunci când unii dintre acești germeni pătrund în sânge, natura îi combate producând un reactiv adică o otravă neutralizantă, careia noi îi dăm numele de „anticorpi”. Când acești anticorpi sunt extrași din sângele unui animal bolnav și injectați într'altul sănătos, acesta din urmă nu va mai contracta boala respectivă, cu alte cuvinte e imun. Această descoperire este una dintre

Charles Dawson, un avocat englez, a dat accidental la Piltown peste fosilele unui om preistoric.

Marele savant, D-rul Louis Pasteur în Laboratorul său.

cele mai importante aporturi ce s'au adus până acum medicinei, și constituie baza actualelor metode de combatere a diverselor boale, cu antitoxine și vaccinuri.

Pierre Curie și soția sa, M-me Curie sunt aceia cărora li se atribuie descoperirea radiului, acest misterios și puternic element care prezintă astăzi o valoare atât de mare în medicină. Drept e că lor le revine meritul de a-l fi izolat în cele din urmă, după îndelungi și obositoare experiențe. Valoarea contribuției lor la capitalul științific al omenirii este inestimabilă. Dar acești doi savanți știau ce căutau și nu și-ar fi început cercetările dacă n'ar fi fost accidentală descoperirea a altcuiva. Nu ne desparte prea mult de anul când Henry Antoine Becquerel, tot un savant francez, căuta să vadă care era efectul razelor X de curând descoperite, asupra diferitelor substanțe. Într'o zi, ținea în mână o bucată de minereu de uraniu și când îl lăsă jos, îl puse întâmplător, pe o placă fotografică nedezvoltată, care se afla ca de obicei într'o cutie închisă, spre a fi ferită de lumină. Câteva zile mai târziu, când dezvoltă placa, găsi o regiune încețoșată exact în punctul unde stătuse minereul de uraniu. Încercând să descopere ce anume se întâmplase, el luă o altă placă nedezvoltată, puse o medalie de aluminiu pe cutie și peste aceasta, minereul de uraniu. Când dezvoltă placa, descoperi o vagă imagine a medaliei pe ea. Era evident că minereul de uraniu avea iradiații invizibile

Mme Curie a devenit celebră prin descoperirea radiului. Câmpul i-a fost deschis însă de întâmplătoare descoperire a unui alt cercetător.

și efortul de a afla, anume cărui element din uraniu se datoreau acele iradiatii, au descoperit mijlocul de izolare a radiului din acel minereu. Un alt savant care cercetând într-o anumită direcție a făcut o descoperire la care nu se aștepta, a fost John Jacob Abel. Chirurgii dela Johns Hopkins erau în căutarea unui purgativ hipodermic care să poată fi utilizat în urma unei grele operații abdominale, și Abel începu să studieze diferite tincturi, despre care se știa că aveau un efect purgativ. Una din substanțele pe care le încercă fu o tinctură roșie netoxică ce purta un nume destul de greu de pronunțat: „phenolsulphonephthaleină”. El constată că injectată cu un ac hipodermic în piele, această tinctură era curând după aceea eliminată prin rinichi. Reacțiunea aceasta, nu era ceea ce căuta el, dar se dovedi de o considerabilă valoare pentru medici. Pentru a trata un pacient care suferă de o afecțiune renală, doctorii trebuie să știe dacă ambii rinichi sunt atacați și în ce măsură funcționează. Acestea se pot determina astăzi foarte ușor printr-o testă ce se bazează pe accidentală descoperire a Drului Abel. Mai toată lumea știe astăzi că vitaminele, acele misterioase elemente care se află în anumite alimente, sunt esențiale dezvoltării și vigoarei la toate vârstele și că unul din cele mai bune mijloace pentru păstrarea sănătății constă în a avea un regim alimentar care să le cuprindă din abundență. Dar puțini sunt aceia care știu că primele indicii care au dus la descoperirea lor au fost găsite de către un om care nu le căuta și care n-avea cea mai mică idee de existența lor. În 1897, populația Indiilor Olandeze suferea crunt de pe urma scorbutului (o boală grea și adesea fatală, datorită lipsei de legume) D-rul Cristian Eijkman fu trimis la fața locului pentru a combate răul. Medicii credeau pe atunci că scorbutul era determinat de un germene, „care însă nu fusese încă izolat și nici găsit”, iar savanții l-ar mai căuta încă și astăzi dacă D-rul Eijkman n'ar fi urmat calea deschisă de o observație întâmplătoare. El văzu că un mare număr de găini ținute — într'un coteț se îmbolnăviseră de scorbut în vreme ce altele care erau lăsate libere să-și caute singure mâncare prin curte, rămăseseră sănătoase.

Găinile ținute în coteț erau hrănite cu orezul decorticat ce se arunca dela o închisoare apropiată, în care deținuții erau cu toții bolnavi de scorbut. Continuându-și cercetările, medicul constată că la o altă închisoare unde deținuții mâncau orezul nedecorticat, nu exista niciun caz de scorbut.

Convins că trebuia să existe o legătură între această boală și regimul alimentar, D-rul Eijkman hrăni un grup de găini sănătoase cu orez alb. În scurt timp, păsările muriră de scorbut. Apoi dădu unor găini bolnave, tărâte de orez și toate se însănătoșiră în scurt timp. Cu aceasta, găsisese mijlocul de a pune capăt epidemiei de scorbut, dar n'ar fi putut spune, ce anume conțineau tărâtele de orez care preveneau și vindecau maldia. Descoperirea aceasta fu făcută mai târziu de către Casimir Funk, un tânăr savant din Varșovia, care lucra la Londra și auzise de descoperirea medicului olandez.

Funk făcu o serie de experiențe cu tărâte de orez până când obținu o mică cantitate de praf alb dintr-o mare grămadă de tărâte. Apoi dădu din acest, praf alb unor porumbieci cari sufereau de scorbut și observă o rapidă însănătoșire. Din moment ce această substanță care vindecă păsărelele era esențială vieții, el îi dădu numele de vitamină. Alți savanți cari au continuat cercetările în această direcție, au găsit că există nu o singură vitamină ci mai multe și că pentru a fi sănătoasă, o persoană trebuie să consume alimente care le conține pe toate.

Acum câțiva ani Maude Slye care se specializase în psihologie și n'o interesa nici un alt domeniu, a cumpărat o perechie de șoareci japonezi, o specie care dansează. Ținea să studieze ereditatea tendinței psihologice și să vadă dacă mișcarea de vals a acestor ciudate animale nu se datoră unui dezechilibru nervos ereditar.

Se întâmplă însă ca unul dintre șoarecii născuți din această perechie să desvolte o tumoră canceroasă. Până atunci, savanta nu se prea ocupase de cancer, dar când șoarecele bolnav dădu

naștere unor pui la care boala nu întârzie a se declara, renunță la cercetările sale psihologice concentrându-se asupra afecțiunii fizice. Din prima pereche de șorice, ea creșcu câteva mii și pentru a-i hrăni, i se întâmplă adesea să fie nevoită a flămânzi. Notându-și genealogiile fiecăruia dintre acești șorice, ea isbuti să convingă pe ceilalți oameni de știință că tendința de a desvolta un cancer poate fi moștenită. Leacul cancerului nu s'a găsit încă, dar acela care-l va descoperi, dacă ziua aceea va veni vreodată, va datori mult D-rei Slye.

Medicii au făcut în cursul războiului mondial, un mare număr de descoperiri interesante, dintre care, cea mai ciudată vă va părea desigur, efectul salutar al mușitei (o musculiță) asupra rănilor infectate. Zeci de soldați cari zăcuseră cu zilele pe câmpuri, au fost aduși la ambulanțe cu rănilor pline de musculițe care se ospătau din țesuturile cangrenate. În loc să moară, acești oameni se însănătoșeau într'un scurt răstimp pe când ceilalți soldați ale căror răni nu fuseseră atinse de mușită, muriau adesea din cauza infecției.

Care erau cauzele acestui fenomen? Cercetările au dovedit că mușita mânca atent țesuturile bolnave cât și germenii, împiedicând astfel întinderea infecției și în afară de aceasta, ea secreta o substanță chimică leucitoare, numită „allantoin”. După războiu, întrebuițarea mușitei a devenit generală în tratarea cangrenei, a tuberculozei osoase și a altor infecții.

Tratamentul unei boale printr-o altă boală, constituie una din trecele mai recente și mai surprinzătoare descoperiri ale medicinei moderne. Această metodă se numește „tratamentul febrei” și a fost descoperită de către Julius Wagner-Jauregg, un medic vienez. Sub îngrijirea sa se aflau mai mulți pacienți suferind de „paresis” o boală mintală foarte grea, cauzată de un germene în formă de spirală care lă de obicei mai mulți ani în creier, înaintea să devie activ producând nebunie și moarte. Câțiva dintre acești bolnavi ai săi se îmbolnăviră de malarie și când frigurile îi părăsiră, doctorul observă cu uimire că starea lor mintală se îmbunătățise. Oare, febra ucisese germenii boalei nervoase?

El se hotărî să verifice aceasta printr-o primejdioasă experiență asupra unuia din pacienții mai grav atins, de paresis. Boala acestuia ajunsese într-o fază atât de înaintată, încât pacientul era în orice caz condamnat la moarte. Luă deci sânge dela un bolnav de malarie și-l injectă în vinele pacientului său, care căpătă o febră ce părea că-l va distruge. Dar când se vindecă de malarie, memoria îi revenise și simptomele paresisului nu mai reapărură. Astfel s'a stabilit că în cazurile când boala n'a ajuns într-o fază, prea înaintată, ea poate fi vindecată prin tratamentul febrei.

Sa găsit însă recent și tot întâmplător o metodă de producere a febrei, cu mult mai bună și mai puțin primejdioasă. Niște tineri electricieni căutau un mijloc de a ucide insectele cu ajutorul undelor. Lucrând cu un transmițător special, constatară că dacă stăteau aproape de aparat, temperatura li se urca. Această descoperire a dat naștere mașinei producătoare de febră, Dar aceste neașteptate descoperiri care au constituit salturi uriașe pentru știință nu s'au făcut numai în domeniul medicinei.

Hugo de Vries un biolog olandez, a văzut într-o zi pe când se plimba afară din oraș la câmp, o formă cu totul deosebită de brândușe. Dacă era cu adevărat o specie nouă, cum se părea, atunci aspectele aveau să se reproducă. El luă cincizeci de mii de semințe și le sădi. Florile care apărură după un timp oarecare, aveau toate caracteristicile plantei din care se extraseră semințele. Dar de Vries nu se mulțumi cu aceasta. An după an, el continuă să cultive brândușele și din când în când observa că din vechile răsaduri, apărea brusc câte un tip cu totul nou, din care pornia o linie diferită de speciile precedente. Grație acestei accidentale descoperiri, De Vries putu demonstra că evoluția nu este un lent și continuu proces, cum crede Darwin, ci că face câteodată salturi producând într-o singură generație noi specii.

Importante descoperiri cari au permis omului

să-și cunoască și să-și înțeleagă primii strămoși, au fost în mare parte accidentale. Ciudate au fost mai cu seamă împrejurările în care s'au găsit fosilele „omului dela Piltown”. Avocatul Dawson venise în această localitate să pledeze un proces. Pe stradă, văzu niște muncitori reparând drumul cu un fel de cremene cafenie, de o aparență foarte curioasă. Intrigat, vru să afle de unde fusese adusă această cremene și văzu că muncitorii căutau să spargă cu un bolovan ceea ce ei credeau a fi o nucă de cocos pietrificată. Dar când examină de aproape „nucă de cocos”, Dawson observă că era un craniu preistoric și astfel se adaogă o nouă piesă la marele șirag al evoluției umane.

Cea mai frumoasă atenție, Cel mai delicat cadou, un flacon cu renumitul PARFUM LANVIN.

Pentru a produce bucurie ființei Dv. dragi, pentru a o turbura, pentru a o mișca... puține cadouri au acest dar. — Și din aceste puține, nu există altul care să farmece mai mult, care să egaleze esențele incomparabile cu ale parfumului LANVIN. La noi ca și pretutindeni LANVIN este parfumul visat, darul preferat de toate femeile. Acest miracol al parfumeriei franceze se află de vânzare numai la principalele parfumerii și la

RUMEUR •
ARPÈGE •
SCANDAL •
MY SYN •

Raionul de Parfumerie

**GALERIES
LAFAYETTE**

REPREZENTANȚA GENERALA PENTRU ROMANIA

DOCTOR

IONEL HAIMOVICI

STRADA ITALIANĂ Nr. 5

(colț Bulevardul Carol)

Telefon 382.71

DOAMNELORI

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7.

Un stomac bolnav

Acreliile, răgăielile, gazele, arsurile, grețurile și indigestiile sunt de cele mai multe ori rezultatul unui stomac îmbolnăvit de un exces de aciditate. Pentru a pune stomacul dv. pe drumul bun de a îndeplini funcțiunile sale digestive fără a resimți vre-o indispoziție, luați Magnesia Bisurata. Acest antiacid, care a făcut dovezii timp de ani îndelungați, neutralizează aproape instantaneu excesul de aciditate vătămător, liniștește mucoasele iritate ale stomacului și asigură o digestie regulată și fără durere, ea vă permite de a mânca bucatele ce vă plac fără frică de durere de stomac Magnesia Bisurata se găsește la toate farmaciile și drogueriile cu prețul de lei 75 flaconul mic sau în format mare economic lei 110.

CAMPIONATELE DE PATINAJ DE LA DAVOS

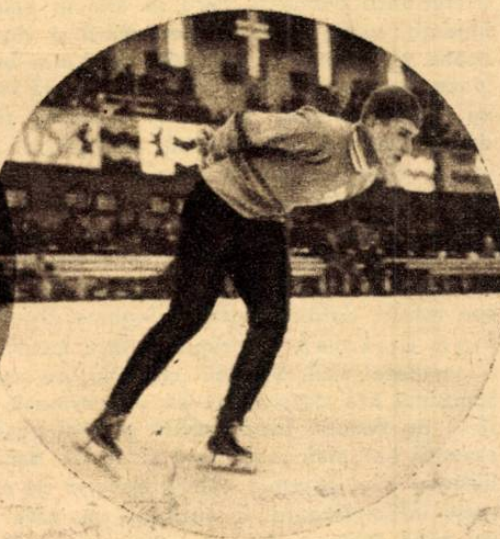
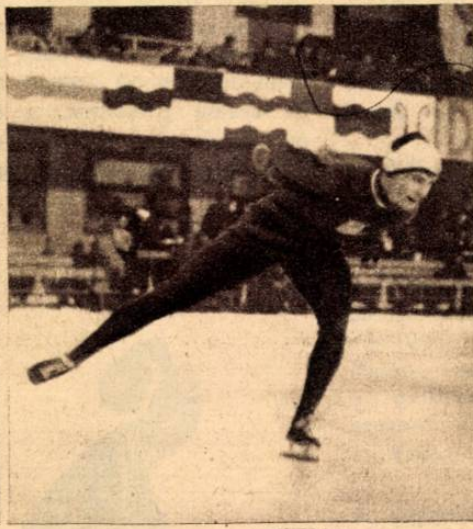
La Davos au avut loc săptămâna trecută mari campionate internaționale de patinaj.

Fotografiile noastre înfățișează:

S. Kiu și Massern (Japonia) care au parcurs 5000 de metri în 9.03.6

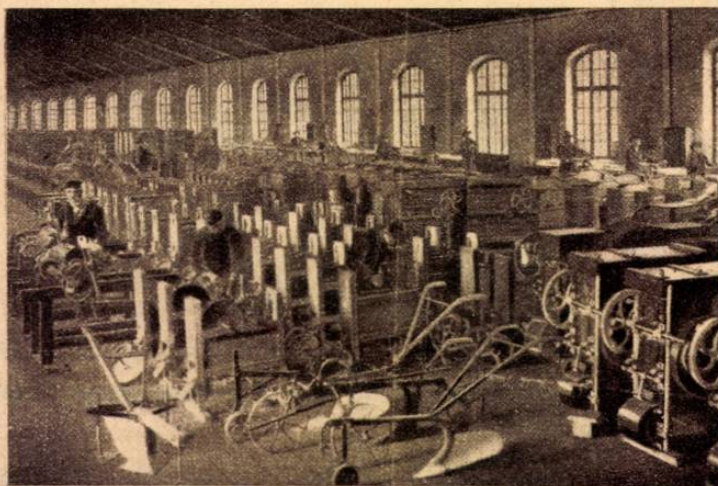
Shiepl (Austria) biruitor la 5000 m. în 1934.

Lami (Statele — Unite) precum și Wasemins, Ballongund, Haraldsen, Schroeder, reprezentând alte state.

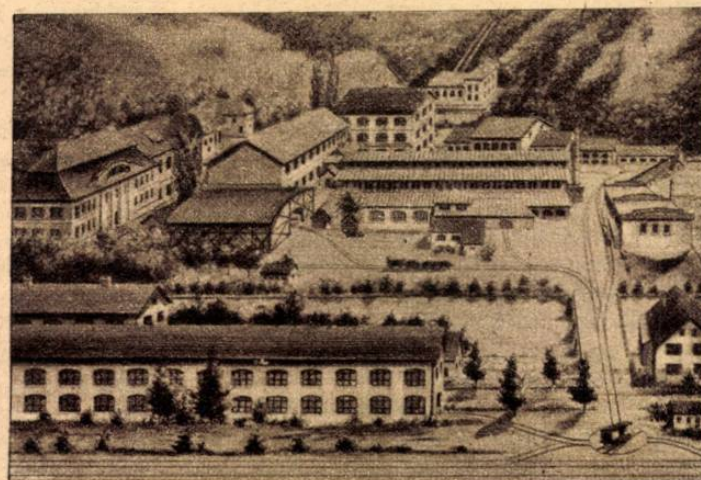
DOUĂ NOUI INDUSTRII ROMÂNEȘTI

Fabrica de unelte și mașini agricole din Topleț-Banat. — Valțuri pentru măcinat și războaie de țesut fabricate în țară.

Atelierul de montat mașini agricole.

O vedere parțială a uzinelor Schramm, Hüttl & Schmidt S. P. A. (Topleț Banat).

Printre bogățiile industriale aflătoare în Banat trebuie să menționăm, atunci când ne ocupăm de mișcarea economică, și fabrica de mașini și unelte agricole **Schramm, Hüttl & Schmidt** din Topleț județul Severin. Fabrică înființată la 1880 de către marele și vrednicul industriaș **J. N. Schramm**, tatăl actualului director general d. Ferdinand Schramm. Principalele produse ale acestei fabrici sunt: pluguri și rarițe pentru tracțiune animală, boroane, grape, tăvălugi, batoze de bătut porumb, cormane, sape, lopeți, târnăcoape, fiare de plug, sobe, mașini de gătit, ceaune, cratițe, roți dințate, diferite mașini și piese mecanice, etc. Numărul actual al lucrătorilor 700. Capitalul circa 50 milioane lei. Producția 80 vagoane anual. Anul curent s'a înființat un atelier nou prevăzut cu

mașini moderne pentru fabricarea de securi și topoare. Separat de atelierele în funcțiune a mai luat ființă fabrica de valțuri pentru măcinat grâu și porumb precum și fabrica războaielor mecanice de țesut și a mașinilor auxiliare. Industria morăritului care a luat o mare dezvoltare a permis construirea în țară a unor asemenea fabricate cu capital și mână de lucru românesc, puse pe preț eficient la îndemâna oricui. Nu...iarul valțurilor vândute până acum trece de 100. Același succes s'a obținut în ce privește fabricarea tăvălugilor de rezervă. Licența obținută dela uzinele din Jägerndorf (Cehoslovacia) au permis fabricarea războaielor mecanice de țesut. Față de dezvoltarea luată se impune ca Statul să acorde avantagii și legi de protejire cu care industria națională să poată concura străinătatea.

Turneul teatrului Alhambra cu „Dunărea Albastră”

După o carieră triumfală la București, grandioasa operetă revistă a d-lor Constantinescu și Vlădoianu „Dunărea Albastră”, a părăsit săptămâna trecută Capitala, pornind în turneu în principalele orașe ale țării. În primele orașe, la Ploiești, Brăila și Galați „Dunărea Albastră”, a fost întâmpinată cu un entuziasm îndescriptibil. Este într'adevăr un spectacol de strălucită tinerețe, de melodii superbe, de costume și

decoruri feerice, care nu poate să întâmpine peste tot decât cel mai categoric triumf. Mai ales, că de data aceasta d-nii Constantinescu și Vlădoianu au plecat cu ansamblul complet din care nu lipsește nici una din „stelele” trupei. Fotografiile noastre înfățișează o parte din trupa victorioasă a Alhambrei având în mijloc pe unul dintre sărbătorii ei directori, d. N. Vlădoianu, în ziua plecării din București.

Concertul corului „Dana” la București

Sâmbătă 29 Februarie la orele 9 seara celebrul cor polonez „Dana” va da un concert, în sala Ateneului.

Acest cor care a fost comparat cu americanii „Revellers”, a reușit pretutindeni un succes extraordinar. Ei cântă tango-uri, cântece populare poloneze, muzică de jazz, și au un mod de interpretare, unic.

În fotografiile noastre corul „Dana”, singur și împreună cu Martha Eggerth și Jan Kiepura.

UN LEAC care alină durerile reumatice și vindecă boala: TOGAL

În domeniul medicinei s'au făcut și se fac mereu progrese.

De astă dată este vorba de un progres, pe care îl face medicina pentru combaterea simptomului pe care toți doresc să-l evite: durerea. Multe antinevralgice a izbutit industria farmaceutică să descopere până astăzi. Dar TOGAL-ul pe care îl aduce industria farmaceutică To-galwerk din Elveția pe piața farmaceutică mondială, atinge perfecțiunea în combaterea durerilor și în scăderea temperaturii (la reumatism și gripă) și în vindecarea nu numai a simptomului durere, ci și în tălmăduirea radicală a boalei, care este izvorul durerii (un reumatism, o gripă, o gută).

Și acestea toate le realizează acest minunat medicament grație unei fericite combinații a acidului acetyl-salicilic, a chininei și a litiului. Fiecare din aceste medicamente, de altfel cunoscute prin eficacitatea lor, aduce contribuția prețioasă în alungarea durerii și în vindecarea boalei.

Conform unei celebre legi farmaceutice, aceste 3 substanțe chimice își măresc puterea lor tămăduitoare, atunci, când lucrează în asociație. Acidul acetyl-salicilic vindecă baza reumatică a boalei, chinina atenuează și înlătură de pe mucoasa stomacului efectele salicilicului, reconfortând în același timp inima, iar litiul topește formațiunile urice din organism ușurând și eliminarea lor. Iată ce minune terapeutică realizează tabletele TOGAL.

Institut medical cosmetic

Str. Brezoiand 3, București III
Telefon 459-22. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctorițe din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate tărimurile cosmetice.
Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului, etc.

Fotografiile campionatelor de patinaj din Davos, apărute la pag. 20 ne-au fost trimise de d. J. P. Gaspar din Davos.

Cu prilejul împlinirii a 5 ani de apariție a ziarului „Ordinea” d. Virgil Kerciu, directorul ziarului a fost sărbătorit printr'un banchet. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Mihai Popovici rostindu-și discursul cu acest prilej. La masă (x) d. Virgil Kerciu.

VIAȚA ÎNTR'O EPRUBETĂ

Ați auzit de experiența aceea care a făcut valvă acum câteva luni atât în lumea științifică cât și în marele public? Pe masa de operații, un profesor rus întinde un iepuraș cărui îi deschide vâna cavă toracică. În câteva secunde tot sângele din trupul animalului s'a scurs în câteva eprubete, iar asistența de savanți constată moartea epurată. Un sfert de oră după aceea, se procedează la repomparea sângelui din eprubete în arterele cadavrului. Pe măsură ce lichidul regenerator revine în organism, cadavrul se însuflețește și iată iepurașul revenit la viață.

Dacă mai era nevoie de dovezi însemnate covârșitoare a lichidului sanguin pentru viața trupului, apoi nici-o experiență nu e mai isbitoare decât aceasta.

Dar dacă sângele e seva care produce și întreține viața el trebuie păstrat pur și sănătos. Contra sângelui viciat, Tonoglobine, sub formă de vin sau sirop, e singurul remediu, rapid și eficient. Cura de Tonoglobine se impune deci pentru anemici, limfatici debilați nervoși, precum și pentru acei cu predispozițiuni la afecțiuni pulmonare.

Nu e un secret DINȚII URĂȚI POT DEVENI FRUMOȘI

Mii de oameni au renunțat la metodele ineficace, adoptând metoda Kolynos pentru antisepcia dentară. Un cm. de cremă pe o periută uscată face să dispară gălbeneala și petele, microbii primejdioși sunt distruși, iar dinții Dv. sunt transformați într'un șirag de perle. Aplicând dinților Dv. tratamentul de înfrumusețare Kolynos, le redați luciul și albeala naturală ceea ce dă zâmbetului Dv. un nou farmec. Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

KOLYNOS
CREMA DENTARĂ

Cele două vieți ale domnișoarei Zdena Koubkova

Aventura neobicinuită a unui ziarist care s'a omorît din pricina că sportiva cehoslovacă și-a schimbat sexul

O femeie și-a schimbat sexul. Și ce femeie? O sportivă cunoscută în lumea întreagă, deținătoare de recorduri uimitoare!

Unele tovarășe de sport ale ei nu s'au mirat decât prea puțin, din totdeauna femeia aceasta a arătat o oarecare ciudățenie în gusturile și felul ei de a se purta: nu-i plăcea să se desbrace în boxa rezervată sportivelor, la marginea terenurilor de sport, de pildă.

Zdena Koubkova bărbat

Uniunea federală sportivă a fost neliniștită de cum s'a anunțat această schimbare neobicinuită. Zdena Koubkova a fost sau nu femeie? Chemată la sediul uniunii, ea a declarat că-i trebuiesc patru săptămâni ca să poată da un răspuns definitiv. După ce s'a scurs răgazul de timp, tânărul sportiv, care răspundea la numele de domnișoara Zdena, a venit să declare:

— Sunt bărbat.

Câteva zile în urmă i se făcu o mică operație chirurgicală, și nimic nu mai trăda în înfățișarea ei că aparținuse vreodată acelui sex care se mândrise cu victoriile ei sportive.

PĂRERILE UNUI GINECOLOG

Adresându-ne unui eminent ginecolog din Praga, d. Hermann Mricka, la care apelase și federația sportivă spre a lămuri schimbarea aceasta de sex a domnișoarei Koubkova:

— Nu — ne spuse dânsul — sexul nu se poate

schimba; persoana aceasta n'a fost niciodată femeie; o conformație particulară a făcut să se creadă că ea era de sex feminin, dar încă demult o ușoară operație chirurgicală ar fi desvăluit acest mister, dacă s'ar fi gândit să se lase examinată de un doctor. Avem de a face cu un bărbat normal, care n'a avut decât aparența unei femei.

— Dar ce vor deveni recordurile sale? am întrebat. — Asta — ne răspunse medicul — nu e de resortul meu. Tot ce pot să fac este să arăt părerea mea asupra sexului acestui sportiv.

Federația sportivă nu și-a dat încă avizul, dacă toate recordurile stabilite de domnișoara Koubkova vor fi anulate sau nu. Într'adevăr, regulamentul spune clar: orice record stabilit sub controlul riguros al federației, nu poate fi anulat decât dacă se poate constata ulterior o greșeală de tehnică, de pildă, în ceea ce privește distanța, timpul... Numai atunci discuția se poate redeschide.

Zdena Koubkova fată

Dacă se admite ca posibilă schimbarea de sex, recordurile stabilite de o femeie rămân bune, din punct de vedere al competiției. Dar dacă nu se admite schimbarea de sex ce valoare se poate atribui unor performanțe feminine, stabilite de un bărbat?

SECRETUL LUI ZDENA KoubKOVA

Pe pistele acoperite de cenușe, se poate vedea acum un tânăr blond, mereu surâzător, foarte în-

cântat de publicitatea pe care și-a făcut-o, fără să vrea.

Lucru curios: nimeni nu văzuse vreodată râzând pe domnișoara Koubkova, și umbla o zicătoare printre camarade: „Rar ca un zâmbet al domnișoarei Koubkova”.

Iar acum? Acest tânăr „nou născut” râde mereu. Câtă schimbare, cu înfățișarea vecinic serioasă, uneori chiar întunecată, de care-și amintesc toți cei câți au cunoscut-o pe domnișoara Zdena Koubkova; s'ar fi spus c'ascundea o taină prea grea pentru sufletul ei tânăr.

Care putea fi acea taină atât de mare? Astăzi o știm: schimbarea i-a luat o piatră de pe suflet. Crisalida s'a deschis și insecta a devenit fluture!

Dar în bucuria acestei foste tinere fete este și o parte tragică. Numai Praga și Viena o cunosc ca un eveniment ale cărui amănunte nu se pot publica. Cunoașteți pe ziaristul sportiv George Zipser? E un fost atlet, care a trecut în ziaristică; toți obicinuiți sportului din Praga l-au văzut de nenumărate ori în tovarășia domnișoarei Koubkova.

Bineînțeles c'a fost și el întrebat ce crede despre schimbarea aceasta, și în gara unde îl întâlnise unul din confrății săi, a dat următorul răspuns:

— Eu? Oh, nimic! Prietenia mea cu Zdena va fi și mai strânsă, delatminteri e o prietenie veche, prietenia pe care o au doi camarazi buni... Iartă-mă, dar sunt pe punctul de plecare, într'o călătorie lungă...

Iar a doua zi, dacă ați fi citit ziarele vieneze sau alte ziare occidentale, ați fi putut găsi următorul scurt fapt divers:

„Un necunoscut s'a sinucis la hotelul Elserhof. N'a lăsat nici o scrisoare și nu avea asupra sa nici un fel de acte.”

Un fapt divers banal, analog acelora care apar atât de des în toate ziarele.

Dar corespundea tocmai cu data la care dispăruse ziaristul. Cum nu dăduse nici o știre de mai multe zile, unul dintre prietenii săi a plecat imediat la Viena, s'a dus la Morgă și a recunoscut pe camaradul domnișoarei Zdena, care și-a luat cu dânsul în moarte taina sa: îndrăgostit la nebunie de tânăra fată, el nu-și mai putea da curs dragostei! Tânăra fată nu mai exista, pentru că ar mai fi trăit dânsul? Bineînțeles că ziaristii, după această știre tragică, au voit să intervieweze pe domnul Koubek (fosta domnișoară Koubkova), dar nimeni n'a răspuns acasă la acesta.

Poate că amintirea pe care a lăsat-o personalitatea feminină a fostei Zdena Koubkova făcea să verse lacrimi duioase ochii domnului Koubek, ochii aceia cari au fost odată atât de iubiți.

Karl Hacek

(Copyright by „Realitatea Ilustrată” și Elysées Presse)

Trei din micile interprete ale fetei Harap Alb: micile Cernica, Odette și Ileana care au obținut un frumos succes.

Cea mai frumoasă însușire a femeii

Orice bărbat îți va spune care e: să fie blândă și înțeleasă, să aibă un caracter egal. Prin nimic nu-și înstrăinează mai mult femeia, tândrețea soțului decât printr'un temperament capricios.

Dar nu întotdeauna femeia poate fi stăpână pe nervii ei. Indispozițiile lunare în special care-i răscolesc întreaga ființă îi răpesc de multe ori acest auto-control. Dacă într'o astfel de împrejurare, doamnă, îți simți nervii obosiți, în loc să-ți cicălești soțul și apoi să-ți pară rău, mai bine ia un cașet două de Kalmos. Durerile îți vor fi imediat alinate și-ți vei recăpăta acea egalitate de caracter pe care soțul d-tale o apreciază atât de mult.

KALMOS

Mărtișoare!

FORMIDABIL
ASORTIMENT
PLATINĂ,
AUR, ARGINT

Bijuteria ELITEI

CALEA VICTORIEI 14

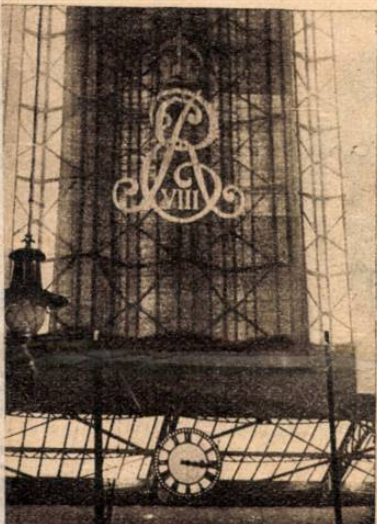

CEI 8 EDUARZI

(Continuarea articolului din pagina 16)

Eduard al VIII-lea s'a născut la 23 Iunie 1894, la White Lodge, Richmond Park. El se urcă pe tron într'un moment de mari dificultăți și primejdii, atât năuntru țării sale cât și peste tot. Cunoaște însă viața sub toate aspectele ei. Știe ce înseamnă războiul, dezastrul și mizeria. E un democrat convins și vrea să facă totul pentru a asigura liniștea și prosperitatea țării sale, „Coroana”, a spus el odată „stă deasupra tuturor leosebirilor de ținut, rasă și partid și servește la crearea unei unități care să teargă toate aceste diferențe.

„Dacă mi se va cere într-o zi să-mi asum această înaltă responsabilitate, sper că mă voi dovedi vrednic de ea”. Ziua aceea a venit, și premierul britanic a declarat solemn: Privim cu încredere noua domnie și sperăm că, prin voia Domnului, ea va face ca tronul să stea mai tare decât oricând, pe singura și cea mai solidă bază a sa — inima poporului.

Prima fotografie a insinelor noului rege al Angliei Eduard VIII.

M-me AXELRAD
Str. Nicolae Filipescu 27
GOLDEAZĂ
Rochi-Montouri
primește Comenzi.

Ar trebui s'o deșteptăm din somn . . .

pentru că să-i spunem, cât este de periculos să se culce cu resturile de mâncare printre dinți. Aceste resturi constituie un teren ideal pentru răspândirea microbilor, al căror efect distrugător e promovat și mai mult, dacă seara ne culcăm cu dinții nespălați. De aceea îngrijirea dinților înainte de culcare este o poruncă categorică a sănătății. Intrebuințază deci în acest scop o pastă de dinți, care ca și Chlorodont poate să îndepărteze toate impuritățile din gură, cu deosebire resturile de mâncare și sedimentul neplăcut de pe dinți, fără ca să atace smalțul dinților atât de prețios. Gândește-te la aceasta ori de câte ori îți cumperi pastă de dinți. Chlorodont, tubul mare Lei 30.—, tubul mic Lei 19.—.

Comitetul asociației româncelor sătmărene la Balul Românesc dela 1 Februarie 1936, în frunte cu d-na președintă Lucreția Dr. Eugen Barbul. (Fotografie trimisă de d-na Maria Demion).

CĂPITANUL IOV din Pitești, o figură populară, cunoscut nu numai la noi, ci și peste hotare, pentru multele sale invențiuni brevetate în țară și străinătate, între care și un aparat pentru curățit armele, adoptat și reglementat în armata noastră din anul 1910.

Dar ceea ce i-a creat faima, e miraculosul brâu ce-i poartă numele și care grație unei ingenioase combinațiuni vindecă lumea suferindă de diferite boli. Brăul acesta e foarte răspândit, fiind purtat de ambele sexe și din toate straturile societății.

Astăzi zăpadă frumoasă... Măine bine răcită
CONTRA RĂCELILOR, TUSEI, BRONȘITEI

PASTILE VALDA

Veritabile sunt cele vândute în cutii originale, singurele eficace
Preț pentru public cutia Lei 33
La farmacii și droguerii

Nervoșii mor curând!

Ați observat la Dvs. din când în când unul dintre următoarele semne al unei apropiate istoviri a nervilor?

Irascibilitate, rea dispoziție, tremurături, neliniștet, bătăi de inimă, amețelă, frică, insomnie, vise urite, amorțirea membrilor, sperieturi, prea mare irascibilitate provocată de contraziceri, zgomote, mirosuri, dorință după stupefiante, de tutun, alcool, ceai, cafea, bătaia pleoapelor, nădăfuri, toane, lipsă de memorie sau a graiului, dorință sau fobii ciudate. Când unul sau mai multe din aceste semne de nervozitate se ivesc la d-vs., atunci

nervii d-vs. sunt serios slăbiți și au nevoie de întărire. Nu lăsați ca această stare să dăinuie, căci s'ar putea produce deranjări serioase ale activității mintale, ca aiurări sau acte necontrolate, iar o îmbătrânire prematură și moartea sunt consecințele.

Indiferent de unde provine slăbirea nervilor d-vs., eu vă invit să-mi scrieți. Sunt cu plăcere dispus să vă explic gratis și fără cheltueli de porto o metodă foarte simplă,

care vă va provoca o surpriză plăcută. Ați cheltuit poate deja mulți bani și multă răbdare pentru diferite remedii și în cel mai bun caz ați obținut numai o ușurare trecătoare. Eu vă pot asigura, că cunosc o metodă excelentă, pentru a lupta împotriva slăbirii nervilor d-vs. Această metodă provoacă în același timp o îmbunătățire a dispoziției, a plăcerii de viață, a energiei și a puterii de muncă ba unii mi-au scris chiar că se simt ca nou născuți după întrebuințarea ei. Aceasta este atestat și de către certificate medicale. Vă costă numai o carte poștală. Vă trimis o carte foarte instructivă complet gratis.

Dacă nu puteți scrie imediat, păstrați acest anunț.
Postsammelstelle: ERNST PASTERNAK
Berlin S.O.
Michaelkirchplatz 13 Abt. 187.

Citiți „MAGAZINUL”

publicație lunară, tipărită în întregime la heliogravură în culori și cu diferite planșe.
160 de pagini 25 Lei

NOU! PUDRA

Jazz

Sunt unele femei care cumpără orice pudră în credința că sunt toate la fel. Din fericire majoritatea femeilor își dă seama de efectele dezastruoase pe care le poate avea o pudră de calitate inferioară și în dorința de a-și menține tenul fraged și tineresc, alege cu o deosebită grijă pudra pe care o întrebuintează.

CASA nu are obiceiul de a lansa „noutăți” doar pentru a pune în vânzare la intervale regulate ceva „nou”. Produsele **LADY** „LADY” sunt roadele unei munci intense de laborator, sunt rezultatele unor experimentări îndelungate, minuțioase și când casa „LADY” creiază un nou produs, o face numai pentru a satisface cererile mereu crescânde ale unei clientele exigente.

NOUA PUDRĂ a casei „LADY”, numită „JAZZ” fiindcă este parfumată cu apa de Colonia cu acelaș nume — o altă creație reușită a casei „LADY” — este o pudră de calitate neîntrecută, fină, aderentă și lipsită de orice urme de amidon. Pudra „JAZZ” se găsește în zece nuanțe moderne și merită a fi încercată de orice femeie care este în căutarea unei pudre care să armonizeze în chip ideal cu tenul și trăsăturile ei.

„Să placă, să încante privirile tuturor” ....aceasta este dorința oricărei femei. Apa de Colonia „JAZZ” vă dă posibilitatea de a vă realiza această dorință. Cumpărați chiar azi un flacon.

Pudra
Eau de
Cologne

Jazz

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL X No. 475
26 FEBRUARIE 1936

10 LEI

Un recent portret al M. S. Regelui Carol II care s'a înapoiat săptămâna trecută în Capitală.

(Foto Hedy Löffler)

BIBLIOTECA U

1 JUL 1936

Membrii guvernului, pe peron în așteptarea sosirii trenului regal.

Membrii corpului diplomatic, având în mijloc pe monseniorul Valeri întâmpinând pe Suveran.

INAPOEREA SUVERANULUI

Regele salutând pe membrii corpului diplomatic.

D. Ion Mihalache, președintele partidului național-țărănesc, așteptând pe Suveran.

Suveranul luând din tradiționala pâine și sare oferită de d. Al. G. Donescu primarul general al Capitalei.

Voevodul Mihail, A. S. R. Principesa Elisabeta și d. Gh. Tătărescu în așteptarea Regelui Carol II pe peronul gării de Nord.

SĂRBĂTOAREA „TSUNA - HIKI” IN JAPONIA

„Tsun-Hiki” sărbătoarea victoriei asupra șarpelui cu opt capete prin zeul Susanono Mikoto la întemeierea imperiului japonez, a fost celebrată și anul acesta cu un ceremonial deosebit. Fotografia noastră înfățișează momentul în care preteasa taie cele opt capete de paie ale șarpelui.

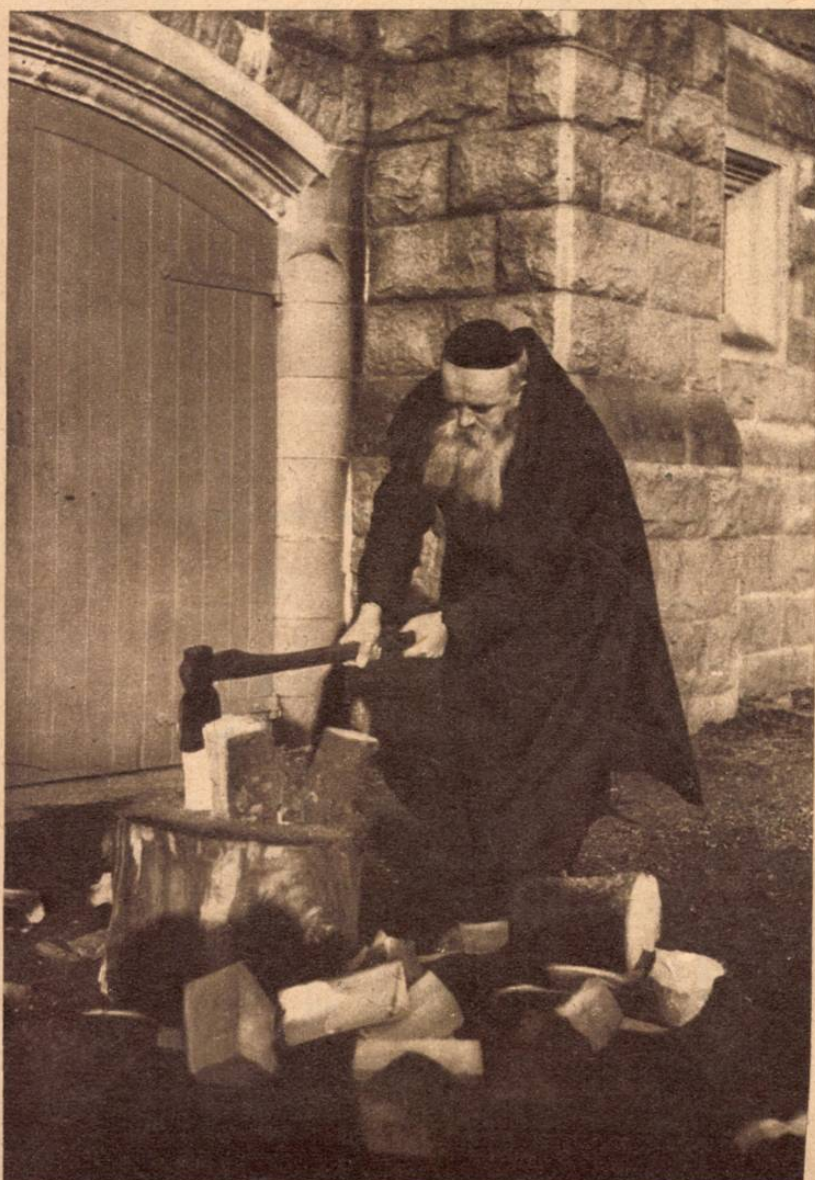

Călugări construiesc o
mănăstire

Călugării ordinului „pastorii tăcuți” din St. Boswells (Anglia) clădesc la Boswells o mănăstire și o școală bisericească. Fotografia noastră îi înfățișează la lucru.

Călugăr și spărgător de lemne

Iată un interesant studiu fotografic al unui călugăr din Inverness (Scoția) care taie lemn în bătaia razelor soarelui de iarnă.

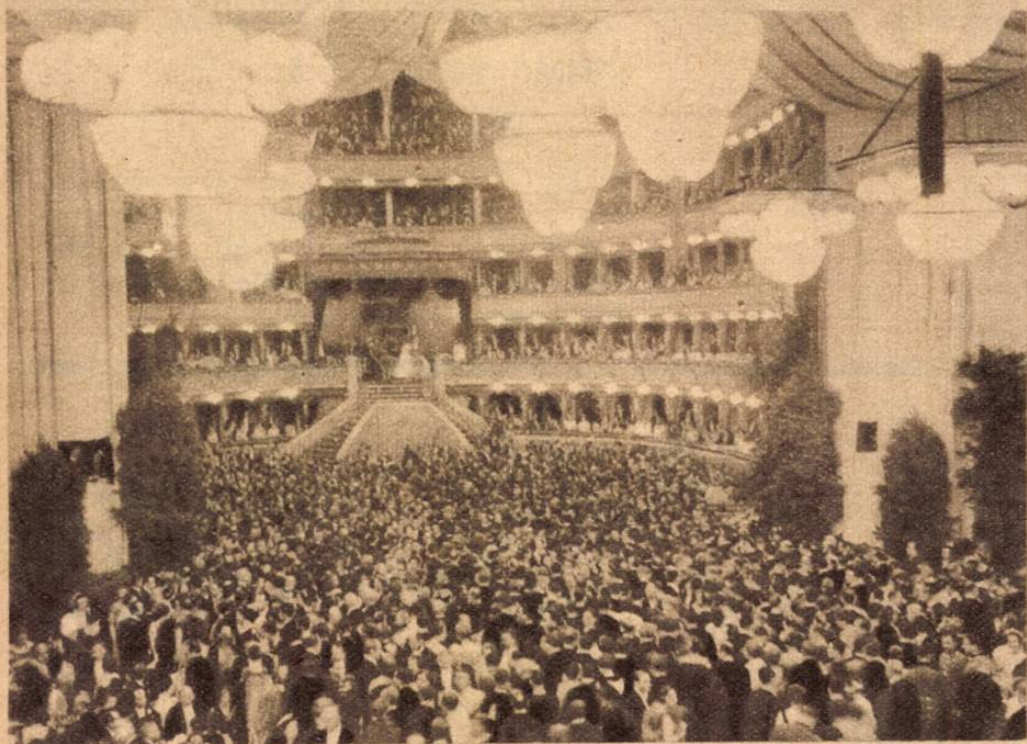
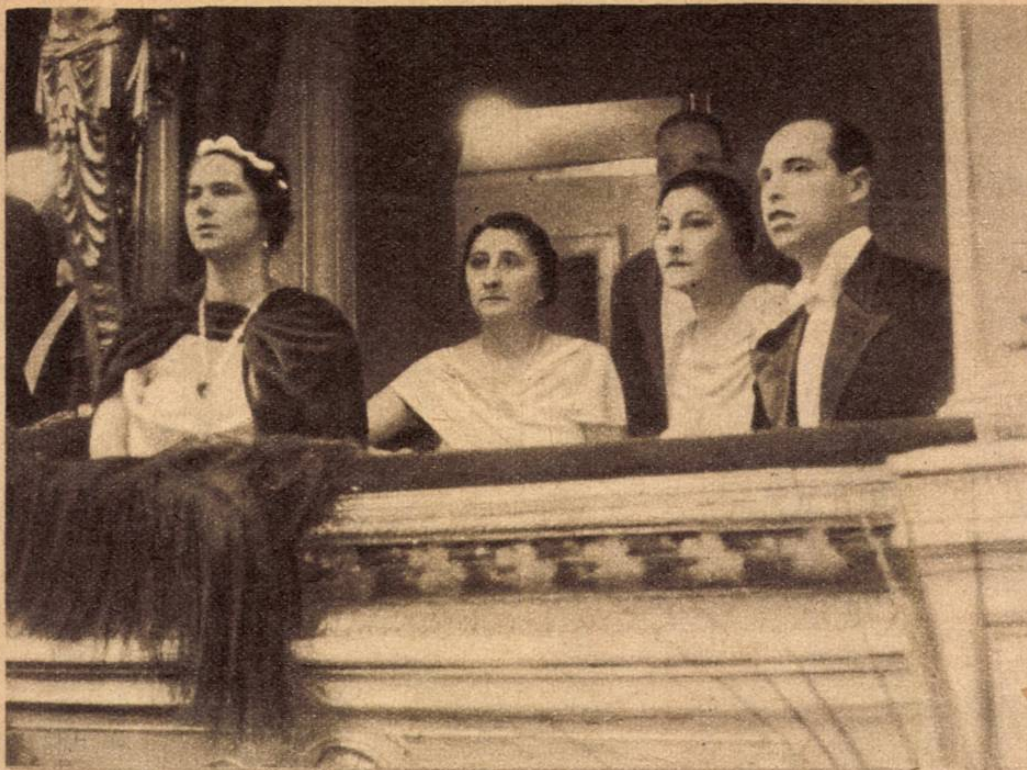
*Un săpun
admirabil...*

Pentru rufe, pentru mătăsuri,
pentru spălarea lucrurilor
fine, un singur săpun: PISICA,
(Le chat) săpunul veritabil
de Marsilia.

PISICA **LE CHAT**
C. FERRIER • MARSEILLE

REPREZENTANȚA G-RALĂ: STUDERUS & Co. BUCUREȘTI, STR. Sf. GHEORGHE No 29

BALUL OPEREI LA VIENA

Cea mai frumoasă serbare a carnavalului vienez este balul Operei Mari care are loc în fiecare an chiar în sala Operei. Balul a fost dat sub simbolul regelui valsului Johann Strauss.

Fotografiile noastră înfățișează:
Arhiducesa Ileana și Arhiducele Anton în lojă
O vedere generală a sălii în timpul balului.

Teatrul Komorni din Praga reprezintă cu mare succes piesa autorului nostru d. Victor Effimiu, „Omul care-a văzut moartea” în traducerea profesorului dr. G. Stăca.

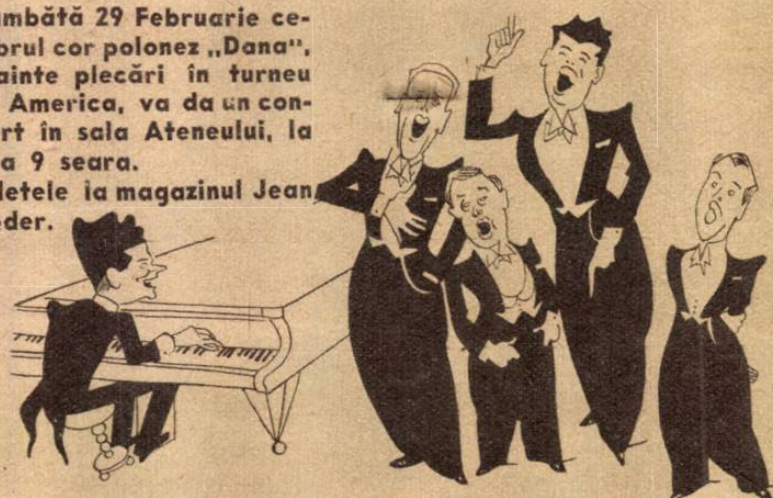
Clișeul nostru reprezintă pe cei doi interpreți principali ai „omului care-a văzut moartea”, d-nii Iosef Vosalik și Bedrici Veverka în rolurile Alexandru și Iliuță Filimon.

D. Jean Atanasiu a fost sărbătorit săptămâna trecută la Opera Română pentru 20 de ani de carieră artistică. Fotografia noastră îl înfățișează pe d. Atanasiu în mijlocul oficialității și camarazilor pe scena Operei cu prilejul sărbătoririi.

Sâmbătă 29 Februarie celebrul cor polonez „Dana”, înainte plecări în turneu în America, va da un concert în sala Ateneului, la ora 9 seara.

Biletele la magazinul Jean Feder.

În numărul viitor al revistei publicăm un reportaj senzational, depe frontul etiopian, trimis de corespondentul nostru special: scene de groază și teroare, care arată cât de cumplit e războiul din Africa.

**PARFUM
POUDRE
EAU de
COLOGNE**

5 Heurs FORVIL

Şeful flotei japoneze in kimono

Comandantul suprem al flotei japoneze, fotografiat în intimitate în casa sa din Tokio. El poartă tradiționalul kimono japonez.

Insulari americani suferind de foame

Aproape 1500 de persoane locuitori ai insulei Tanger pe coasta Maryland, au suferit de foame din pricina ghețurilor care-au blocat insula. Li s-au trimis alimente cu dirijabilul. Fotografia noastră a fost luată de pe dirijabilul care le aducea hrana și înfățișează pe înfometații locuitori ai insulei alergând întru întâmpinarea aeronavei.

O fotografie senzațională: abisineni morți pe câmpul de luptă

Publicăm în această pagină o fotografie senzațională: soldați ai rasului Mulagheta morți în cursul luptei din valea Gabad. Fotografia a fost luată între frontul italian și cel abisinian și pentru a o putea prinde, reporterul nostru fotograf de pe frontul Italo-abisinian și-a pus viața în pericol.

Anglia — prin ministrul ei de externe d. Eden — a protestat împotriva unei noi mărci argentine. Pe această marcă sunt desenate insulele Falkland ca și cum ar aparține Argentinei pe când ele aparțin Marii Britanii.

Cu toate ocupațiile în gospodăria
Dv. puteți avea totuși pielea
îngrijită prin **NIVEA**

Deși umblați mereu cu apă caldă și rece, pielea Dv. poate rămâne totuși fină și fragedă. Deci îngrijiți tenul și mâinile cu crema Nivea. Numai „Eucerită” pe care o conține crema Nivea, face să aibă aceasta calitate

Elena Paul, elevă la grădinița de copii din Orăștie, de sub conducerea domnișoarei Octavia Popovici, la o serbare școlară.

O ȚARĂ LA ORDINEA ZILEI **MONGOLIA**

REPUBLICĂ independentă numai din Iulie 1921, Mongolia se mândrește cu un trecut nobil și măreț. Gengis Kan, acum șapte sute de ani, plecase din stepele ei, ca să cucerească lumea, semănând în urma lui prăpăd și groază, dela Marea Galbenă până la țărmurile Adriatice. Aventură de epopee, ce nu-și găsește seamă nici în cele mai grandioase fapte de arme, petrecute în războaiele moderne: și astăzi ne minunează, ne încremenește și ne înfioară, galopul triumfal al celor o sută de mii de călăreți mongoli, cari, în trei zile, străbăteau regiunea ostilă, dintre Carpați și Budapesta, făcând apoi și alte expediții mai mici, în Boemia, Germania și în Serbia. La patruzeci de ani după moartea marelui cuceritor (1227), un nepot al lui, Kublai Kan, îi încorona triumful, devenind nu numai stăpânul, ci și monarhul strălucit al unui teritoriu vast, care cuprindea actuala Chină, Indochina, Burma, Coreea, Borneo și Sumatra. Din nenorocire însă, un veac de lenevie și de moliciune, în fastuosul Peking, a fost de ajuns ca să slăbească energia succesorilor lui Kublai. Mai târziu, în persoana lui Timur cel Schiop (Tamerlan), un nou cuceritor mongol trebuia să minuneze omenirea, subju-

gând Iranul, Turanul, îngenunchind puterea crescândă a Turcilor și pregătind drumul ultimului său coboritor, Baber, cavaler rătăcitor și poet, întemeietorul Imperiului Marelui Mogol. Dar prăbușirea Mongolilor a fost tot atât de vijelioasă, ca și ascensiunea lor. Menținându-se în China, numai vreme de optzeci de ani, într'altă parte împărăția lor s'a fărâmițat mult mai repede, păstrând sub dominație abia câteva resturi de popoare izolate. În 1919, China desființă autonomia Mongoliei care, sclavă, rebelă doi ani de zile, reuși totuși, în 1921, să ridice capul, constituindu-se în republică independentă, cu capitala la Oubai-Bator Khoto.

Populația ei, redusă la mai puțin de două milioane și jumătate de suflete, e risipită pe un teritoriu imens de 1.525.700 Kilometri pătrați. Mongolia interioară sau Mongolia propriu zisă, adică întinderea de pământ situată în partea de miază-zi a deșertului Gobi, locuită de 24 triburi, în mare parte nomade, e fără îndoială regiunea care oferă cel mai mare interes cercetătorilor de popoare și de moravuri.

Despre resursele Mongoliei avem puține cunoștințe până astăzi. Solul ei conține

Mongol încercând să mulgă un „șarlyk”, un soi de bivoliță care servește și ca animal de tracțiune.

Un mongol care a mers călare 6000 Kilometri de la Achabad până la Moscova, trecând prin deșertul Karakoum.

Preot mongol după slujba religioasă

Templu mongol.

zăcămintele aurifere (una din aceste mine, zisă „Mongolor”, e exploatată de capitaliști americani), precum și straturi bogate de argint, cupru și cărbuni. Râurile abundă în pești, pădurile în lemn prețios și animale cu blănuri, în vreme ce terenurile din interiorul țării au o potențialitate agricolă egală, dacă nu chiar superioară, acelor din Texas și din Nebraska. Dar Mongolii, rămași primitivi din toate punctele de vedere, trag slabe foloase de pe urma atâtor bogății. Crizele financiare nu pot să-i atingă, atâta timp cât banul, ca mijloc de schimb, e aproape necunoscut, în câmpiile lor. De drumuri n'au nevoie, stăpânind Marea Cale Națională, deschisă tuturor; apa servește prea puțin, unui popor silit de climă să nu se spele; electricitatea e de prisos, Mongolii culcându-se odată cu asfințitul soarelui, obosiți de lungile cavalcade zilnice. Însfârșit, scumpetea din ce în ce mai mare a vieții, lasă indiferente acele triburi de păstori, pe cari existența nu-i costă altceva decât grija trebuitoare spre a-și apăra stănele de lupi. Turmele de capre și de oi — imense talazuri albe și vii — procură proprietarilor îmbrăcăminte și hrană, mijloace de transport, ba chiar și combustibil. Ele populează câmpii întinse, pășcând în libertate, sub paza oamenilor rămași aceiași, neschimbați, de pe vremea marelui Gengis, ale căror cămile sunt coboritoare directe din acelea cari au transportat odinioară corturile de mătase ale cuceritorului...

CĂMILE ȘI CAI MONGOLI

Cămilele mongole sunt animale superbe, cu mult deosebite de jalnica și nesuferita varietate arabă, cu o singură cocoasă. Anotimpul splendorii lor, e iarna: învelite cu o blană, le vezi pășind zorite și sprintene, prin zăpadă și chiar vara, când părul le năpârlește, păstrează în ținută o demnitate și măreție, cu totul caracteristice. Sunt singurele animale în stare să înfrunte fiorosul deșert al lui Gobi, cu toate că, după câteva zile de mers prin nisip, stăpânii lor se văd nevoiți să le înfășoare cu fâșii de piele, picioarele gingașe, trudite de oboseala prea mare. Dar, deși mai puțin folosite decât cămila, calul sau ponei-ul mongol se bucură de mai multă popularitate, printre indigeni. Lipsit de orice frumusețe, trebuie să recunoaștem că n'are rivali, când e vorba de rezistență la oboseală, inteligență și originalitate. În toii iernii, Mongolii nu hrănesc și nici nu-și adăpostesc caii, pe cari o pătură destul de groasă îi apără de frig și cari sunt deprinși, scobind zăpada cu copitele, să adune, ici-colo, ultimele resturi din iarba de toamnă.

Călăreții experimentați, din mica lor copilărie, bărbaii și femeile în Mongolia stau în șea mai siguri decât pe propriile lor picioare. Ba mongolul care nu merge niciodată pe jos, decât la mare și neapărată nevoie, când coboară din șea, îl vezi umblând cu un mers crăcănat, atât de caraghios, încât turistul nu se poate stăpâni să nu râdă.

Cum e și firesc, printre oameni atât de pasionați iubitori de cai, cursele sunt în Mongolia una din distracțiile preferite și frecventate. Jockeyii sunt

„Dansul bătrânilor veseli” în ziua Zam, cea mai mare sărbătoare religioasă a mongolilor.

în galop, pare să fie un record exagerat, dar s'au văzut oameni călărind 15 și 20 mile, în galop, neîntrerupt, fără nici o oprire.

În Mongolia, mănăstirile sunt marile centre de distracție, de cultură, de interese felurite și de... viciuri. Preoții, sau lamalele exercită acolo o stăpânire absolută, asupra poporului, robii formeii tibetane, de către una din cele mai proaspete secte ale budhismului: „tantric”, aproape asemănătoare cu cultul indian al lui Siva. Acest crez desgușător, cu demonologia lui oribilă, e însă potrivit unei țări, unde cumplite și grozave fenomene atmosferice fac din om un atom mizerabil, pradă la tot pasul giganticelor forțe ale naturii, cari au acolo rădăcini temeinice. Ca niște copii speriați, locuitorii Deșertului le place să vadă incarnate temerile lor în idoli, pe cari să-i poată îmbuna în clipe de restriște, iar șiretenia preoților caută să tragă foloase din asemenea împrejurări prielnice. În chipul acesta, mănăstirile, palatele Lamalelor, se înmulțesc la tot pasul și adună avuții.. Negreșit, clădirile cele mai impunătoare și mai estetice din Mongolia sunt

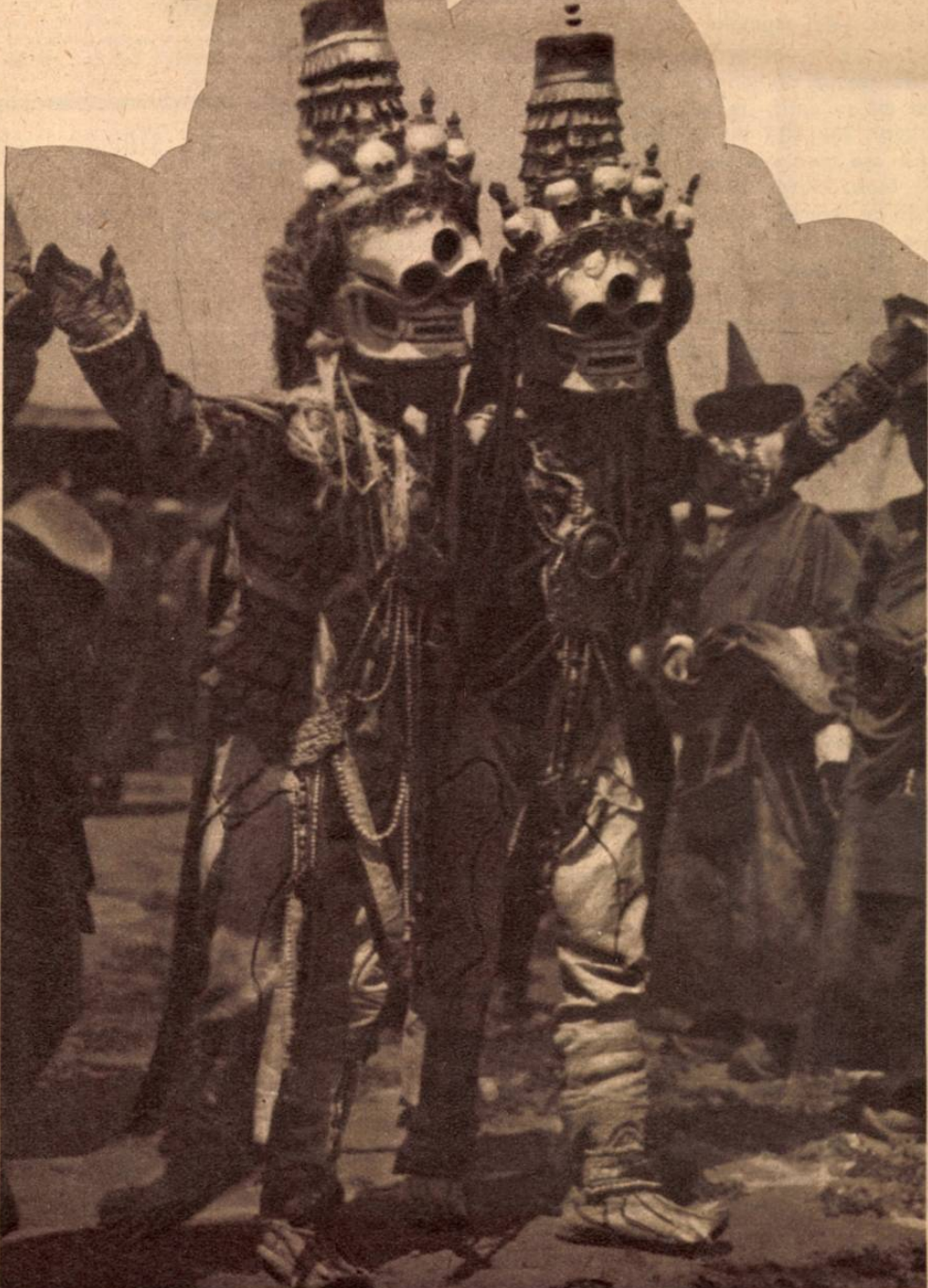
Mongolii se folosesc de boi ca animale de transport și călărie. O femeie mongolă, cu fiul ei în vârstă de 9 ani se duc să viziteze un vecin la o distanță... de 8 kilometri.

Doi dansatori în ziua marelui sărbători religioase Zam.

adesea copii de câte nouă și zece ani, cari se expun entuziasmați acestor probe primejdioase. Uzul șelei e interzis, însă fiecărui concurent i se dă la plecare un biciu și o batistă cu care, aplecându-se înainte, trebuie să șteargă din când în când ochii și nările animalului, de praful năpraznic al stepelor. Parcursul, o întindere de câmpie, e în general atât de lung, încât se scurg mai multe ceasuri între sosirile concurenților. Câteodată, la potou, ajung în același timp doi favoriți, sprijinindu-se unul de umărul celuilalt, atât de istoviți, încât depărtându-i brusc s'ar rostogoli amândoi la pământ.

O RELIGIE INTEMEIATA PE TEROARE

Uimitoare lucruri se povestesc despre distanțele străbătute, cu un singur popas, de călăreții mongoli. Fără îndoială, cincizeci, o sută de mile engleze

locuințele pătrate, ale Lamalelor, construite pe mici înălțimi de pământ, cari strălucesc de culori vii și de aur. Cel mai cunoscut și mai interesant din aceste edificii este lăcașul „Celor 100 Budha vii”, personajii în cari Mongoli cred că s'au încarnat zeitățile reapărute pe pământ, cu însușirea de-a istoriilor lor, muritorilor de rând, existența ce-au avut-o în trecut și să dovedească repetând fraze și reevocând împrejurări caracteristice, privilegiul lor miraculos.

Oridecâteori se încarnează un Budha, adică atunci când Lamalele au instruit cum se cuvine un candidat nou și hotărâsc să-l înfățișeze gloatei credincioșilor, în templul celor „O sută de Budha vii”, are loc o serbare grandioasă. De multe ori, soiul acesta de prezintări coincide cu „Dansul Diavolului”, care se desfășoară în fiecare început de primăvară și reprezintă înfrângerea și izgonirea Duhului Rău: o procesiune pitorească de oameni, în costume strălucitoare și firoase, animale fantastice de mucava, purtate în sunetul muzicilor și cântece impresionante...

Cea mai caracteristică însă e sărbătoarea „Mijlocului verii”, care atrage mii de pelerini, îmbrăcați în albastru, sau în galben mergând călare, pe jos, sau în care trase de boi, cari își așează lagărul în preajma mănăstirii, creând, pentru câteva zile, un oraș efemer, clocotitor de viață și pestriț. În ziua ceremoniei, mănăstirea e în fierbere, de cum se luminează de ziua; călugări de diferite grade se întrunesc acolo, îmbrăcați în rase preoțești, sau togi stacogii, cu broderii princiare. Budha cel viu apare, cu coiful lui de pene portocalii, egumenii cu pălăriile lor largi și roșii, lamalele mai mici cu coifuri împodobite cu aur; întreaga confraternitate iese din mănăstire, pe cai bogat înșeuși și, trecând prin stepă, se urcă pe „Obo”, sau Muntele sfânt, o mică înălțime, încoronată cu un morman de pietre și steaguri și închinată unui sfânt, pe care călătorul îl întâlnește la fiecare pas în Mongolia. Acolo se desfășoară o ceremonie cu caracter sinistru, cu acompaniament de sunete, ieșite din trâmbițe enorme de bronz, lungi de trei metri și gustări oferite în cranii omenești lustruite de ani.

Sfârșindu-se acest rit lung, la apusul soarelui, călugării și mulțimea se întorc în galop la mănăstire, în fața căreia s'a ridicat un grup de corturi albe, conținând mesele ospățului și scaune lungi, pentru musafirii cu vază. În fața fiecărui mesean se așează o cupă sculptată în lemn prețios de „zabia”, care încălzește apa și are proprietatea miraculoasă de-a recunoaște otrăvurile, precum și alte cupe, mai mici, cu lichioruri variate, extrase din lapte fermentat. Măncarea principală e gătită din carne de oaie, animalul fiind servit întreg pe tăvi enorme, iar coada, care e partea cea mai căutată, se rezervă persoanelor mai de seamă din adunare; mesenii, întinzând brațul drept înarmat cu un cuțit, retează cu o iuțeală și curaj de necrezut un picior, sau altă bucată din oaie, o apucă între dinți și ținând-o așa continuă s'o fărâmițeze, plimbând iama ascuțită pe lângă buze. Noroc pentru ei că având nasul scurt și turtit, sunt cruțați de primejdia de a-și ciunti fața.

Pentru strein, serbările mongole sunt un prilej minunat de studiere a bogatelor moravuri naționale. În ceea ce privește portul, îmbrăcămintea ambelor sexe e aproape la fel, singura deosebire fiind în aceea că, pe când bărbații își strâng mijlocul cu o centură, femeile lasă să li se legene haina largă, dela umeri până'n călcâie. De aci denumirea obișnuită care se dă femeilor în Mongolia: „fără centură”. Un amănunt interesant: mânecile tunicii sau ale cojocului, care-i costumul național mongol, sunt atât de largi, încât brațele pot fi vârte înăuntru și scoase fără a stinge nasturii.

Un grup de Mongoli au aparența, din această pricină, a unei mulțimi de mici corturi personale, din care numai capul proprietarului iese afară, ceea ce îngăduie să fie îmbrăcate. atât în mijlocul unei adunări, cât și în cursul călătoriei, în șeaua calului.

OSPITALITATE MONGOLĂ

Rar se întâmplă călătorului întârziat în stepă, după asfințitul soarelui, să găsească în drum un han, sau birt oarecare. Dar obiceiul țării impune ca oricine ar cere găzduire într'un cort să fie primit noaptea și ospătat, cu toată politețea.

Tipul curent de cort mongol, sau „yurt”, e un fel de umbrelă mare, de păsă fixată pe o proptea de lemn. În mijloc, se află căminul, în care arde singurul combustibil al țării: „argol”, gunoi uscat de oaie și de cal. Fumul iese printr'o gaură rotundă, făcută în acoperiș. Câteva blănuri de oaie și bucăți de păsă alcătuiesc paturi, divane și scaune; două-trei lădițe din lemn nelustruit, puține urcioare și vase, completează apoi mobilierul gospodăriei.

Drumețului intrat într'un cort și primit cu un „mendu” (fii bine venit) rostit din inimă, i se oferă numai decât un loc lângă sobă. Apoi, oaspete și gazdă schimbă, între ei, cutiuțele cu tabac de mirosit, în vreme ce femeia pregătește de-ale mâncării: o supă de mei, în care înnoată bucăți de carne de oaie. După ce și-au potolit foamea, bărbații se lungesc pe blănurile strânse împrejurul focului, iar femeile îi învelesc cu grijă. În dimineața următoare, se despart surâzând, cu o plecăciune ceremonioasă, Mongolii neavând nici un obicei care să se potrivească strănerii de mână, a altor popoare. La câteva zile mai târziu, cortul și însuși tribul întreg vor lua din nou drumul pribegiei, mutându-se la cine știe câți kilometri, pe îndrinderea fără sfârșit a stepei mongole... **Pelerinul Pasionat**

Nu numai pielea feței, a gâtului și mâinilor Dv., ci tot corpul va deveni neted, catifelat și fin, după o baie regeneratoare de oxigen. Puneți atâtea Saltrates Rodell în apă, până ce ea capătă culoarea unui lapte gras. Imediat mi de bule mici de oxigen se degajă și duc cu ele sărurile tonice și medicamentose, făcându-le să pătrundă în pori. Secrețiunile corpului și impuritățile se dizolvă, chiar în adâncimea porilor, acolo unde săpunul nu poate pătrunde niciodată. Punctele negre iese de la sine și apoi dispar. Porii dilatați se strâng și pielea devine mătăsoasă și frumoasă, ca și o catifea. Obosala trece, nervii se destind și durerea din mușchii sensibili dispare. Stimulată, pielea devine mătăsoasă și frumoasă, pielea radiază o sănătate strălucitoare. În trei minute aveți aparența și senzația ca ați întinerit cu 10 ani. Nu confundați Saltrates Rodell cu sărurile obișnuite, cari n'au nici o valoare tonică. Se vinde și e garantat de toți farmacistii și droghistii. Prețul este neînsemnat.

GRATUIT. Printr'un aranjament special, oricare cititor al acestui jurnal poate obține fără plată, o cantitate suficientă de Saltrates Rodell, trimițând adresa sa la „Drogheria Standard” Serviciul (47-A) Str. Sf. Ionică No. 8.

Un stomac surmenat ?

este un stomac care prepară rău asimilarea alimentelor adesea prea grele sau chiar rău digerate. Stomacul reacționează atunci sub formă de acrități, de sughițuri, umflături, arsuri, greutăți și migrene. Toate aceste indispoziții, mai mult sau mai puțin dureroase dar totdeauna gata să degenereze în maladii cronice dacă excesul de aciditate provocat nu este oprit, sunt radical ușurate de Magnesia Bisurata. O jumătate de linguriță luată în puțină apă imediat după fiecare masă sau imediat ce simțiți cea mai mică jenă — cinci minute după aceea ați și uitat. Magnesia Bisurata asigură o digestie normală și regulată și se găsește în toate farmaciile și drogueriile la prețul de Lei 75, sau în format mare economic de Lei 110.

MĂRȚIȘOARE CADOURI SPLENDIDE EFTINE LA BEREȘTEANU

STR. SMÂRDAN NO. 28

Citiți:
„MAGAZINUL”

Bogăția e a bogatului, dar sănătatea e a tuturor

Când corpul e anemiat sau nervii sunt slăbiți, sau plămânii debilitați, medicul recomandă aerul de munte. La noi și în străinătate, stațiunile climatice situate la altitudini, mari, sunt pline vară și iarna de bolnavi veniți să-și regăsească echilibrul în aerul ozonizat.

Dar nu toți acei cari suferă au mijloace și timpul de a se duce la munte. Pentru ei nu mai e salvare? N'au și cei săraci dreptul la sănătate? Cu ce vom înlocui acestora aerul puternic de care au nevoie până când se vor putea deplasa?

Hemoglobina și vitaminele care sunt la baza celebrului vin tonic Tonoglobine au asupra

organismelor slăbite o acțiune puternică de regenerare. Înmulțind numărul globulelor roșii, primenind sângele activând arderile din organism, Tonoglobine al cărui gust e delicios, este astăzi remediul la care recurg cu bucurie în lumea întreagă, toți acei, săraci și bogați, cari din diferite motive, nu se pot deplasa pentru căutarea sănătății.

Conținând în afară de elementele menționate — glicero-fosfat de calciu și extract de ficat în proporții doze pe baze strict științifice, Tonoglobine este incontestabil cel mai energic tonifiant și cel mai răspândit în lumea întreagă

Dece nu m'am născut bărbat!

Ei asta e bună! Pentru atâtea lucru, frumoasă Doamnă, te revolți? Pentru o indispoziție firească și trecătoare care azi, se întâmplă că te supără mai mult ca de obicei? Lasă bărbaților grijile și frământările lor pe care n'ai, zău, niciun motiv să ți le dorești. Natura a stabilit un drept echilibru între avantajele și neajunsurile sexelor. Și teamă mi-e că dacă ai judeca nepărtinitor, nu sub influența oboselii care te încearcă, ai găsi că a fost mai dărnica cu voi, femeile. Deocamdată, ia un cașet „Kalmos” care-ți va risipi durerile și nervozitatea și te va readuce la sentimente mai bune.

KALMOS

Remediu sigur
contra indispozițiilor

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 35

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10—12 și 3—7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11—12 a. m.

CEL MAI EFICACE LAXATIV,

nu provoacă dureri, nici turburări! Nu obișnuiește stomacul.

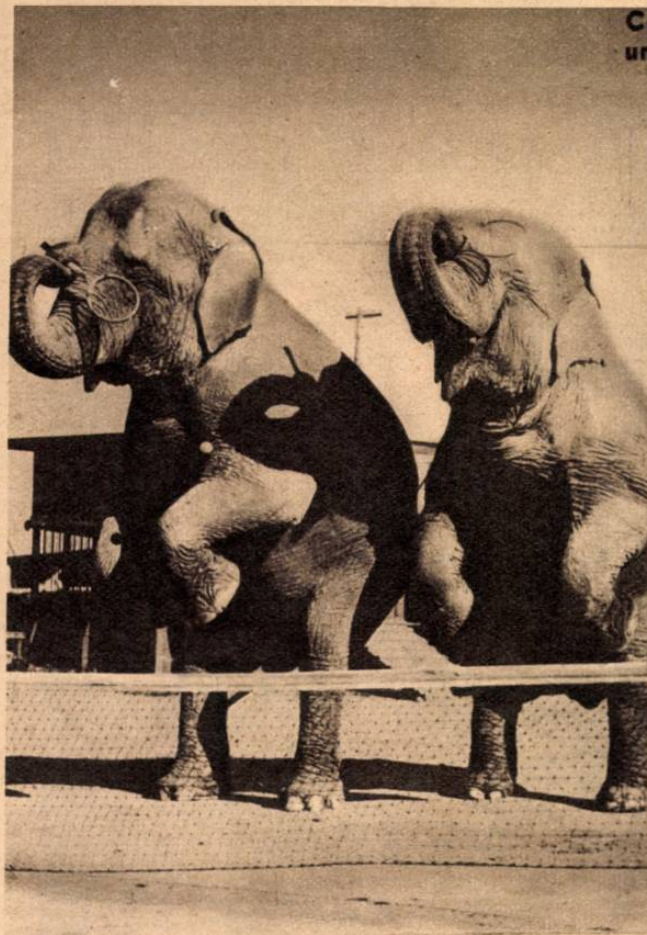
ARTIN constituie tratamentul ideal al CONSTIPAȚIUNILOR acute și cronice.

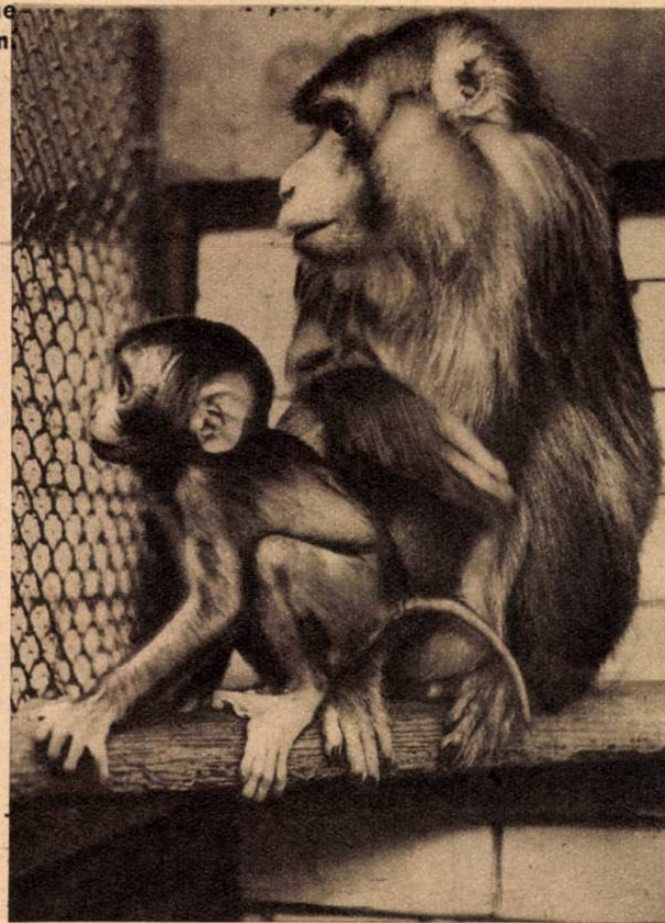
Soc. arcașilor „Ștefan cel Mare” din Ștefănești înființată din inițiativa d-lui Toder Popescu numără azi 150 membri. Fotografia reprezintă pe arcași la serbarea zilei de 24 Ianuarie.

Caprioara albă din fotografia de mai sus constituie una dintre raritățile grădinei zoologice din Berlin.

Iată doi elefanți care joacă tennis cu o pasiune rară. Racheta este condusă cu o... viguroasă energie de către trompă.

Una dintre atracțiile grădinei zoologice din Londra o constituie crescătoria de maimuțe.

Bucureștii lor le trebuie o grădină zoologică

Prin intermediul nostru Frații Kludsky, proprietarii celebrului circ, propun, pentru a doua oară întemeierea unei grădini zoologice la București.

AM primit, zilele trecute, o scrisoare foarte interesantă din partea d-lui Rudolf Kludsky, unul dintre proprietarii faimosului circ și a celei mai mari menagerii pe roate din lume, care-a trecut și prin România. Probabil că cititorii noștri și-aduc aminte că, acum trei ani, d-nii Karl și Rudolf Kludsky au oferit, în dar, primăriei municipiului București, toate animalele lor. Printre acestea erau: un hipopotam și un rinocer, 25 de elefanți, peste o sută de lei, tigri și urși polari. Apoi crocodili, șerpi, cămile, zebre, zimbri, leoparzi, jaguari, pantere, maimuțe, diferite păsări, papagali și alte numeroase animale mici.

Acest dar neașteptat a provocat oareșicare nedumerire. De către unii a fost privit ca o reclamă abilă, pentru circul, deabia sosit în Capitală. Dar ofertele precise, făcute Primăriei, precum și audiența cerută la Palat, au dovedit că oferta era serioasă.

Frații Kludsky țineau, cu tot dinadinsul, să rămână în România, împreună cu animalele lor.

S'a pornit atunci și o campanie, prin unele ziare, potrivnice ideii. Chestia s'a discutat și într-o ședință a consiliului comunal, fără a se ajunge la o soluționare, într'un fel sau în altul.

În cele din urmă, circul Kludsky a plecat, iar Bucureștii au rămas, mai departe, fără grădină zoologică.

D-nii Kludsky — după informațiile ce le-am primit în urmă — au înzestrat grădina zoologică din Praga cu o parte din animalele lor, altele au fost vândute grădinilor zoologice din Rusia. Parte le-au dăruit rudelor, cari — la rândul lor — au întemeiat circuri și menagerii mai mici.

O NOUA PROPUNERE.

Dupăce diferite țări au ridicat, în jurul lor, câte un zid chinezesc și fiecare stat se ruinează, încet, încet, dar sigur, în cuprinsul granițelor lui, a trebuit să renunțăm și noi, de doi ani — spune d. Kludsky — la întreprinderea ajunsă la apogeu, după o muncă plină

La grădina zoologică din Londra s'a născut o pereche de cerși gemeni. Acest lucru este considerat de specialiști ca o mare raritate. Fotografia noastră înfățișează pe mama cerșilor cu cele două proenituri ale ei.

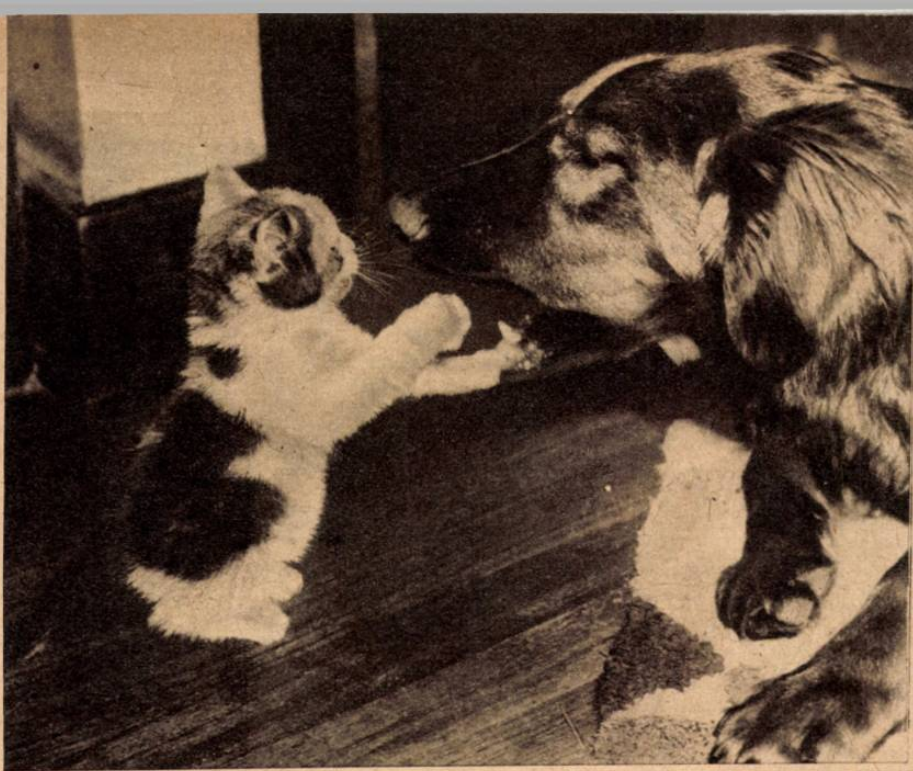

Unul dintre îngrijitorii grădinei zoologice din Berlin își mângâie animalele-i dragi.

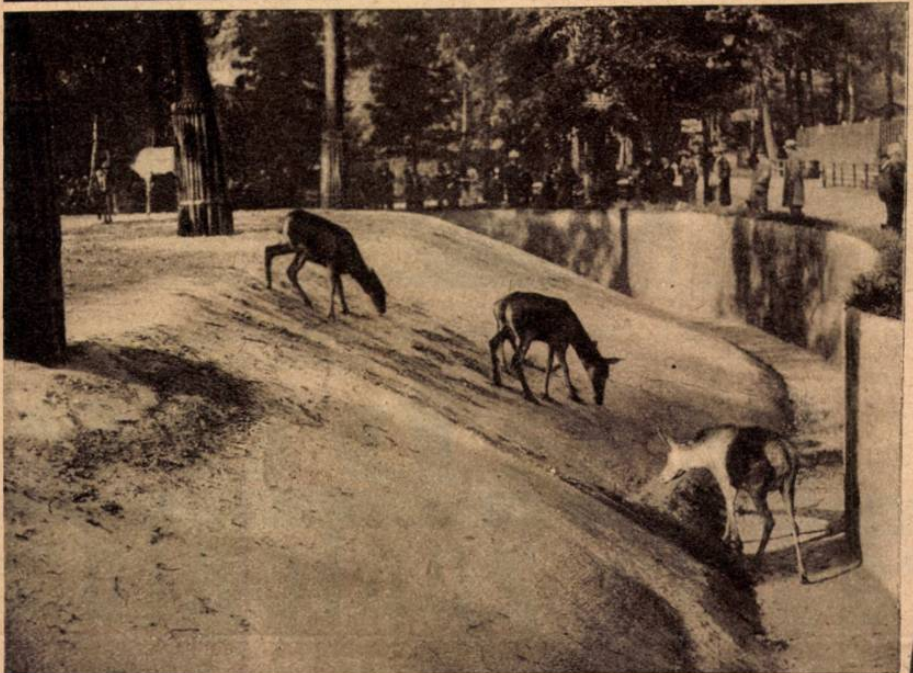

Alăturat, cel mai mare țap din America, la grădina zoologică din New-York.

Căinele și pisica nu sunt totdeauna dușmani. Iată-i în fotografia alăturată cât de dragăstos se joacă.

Cerbi la grădina zoologică din Berlin, cărora li s'a amenajat mediul și atmosfera în mijlocul cărora ei trăiesc în plină natură.

Pui de urși domesticiți de d. Feiger Carol (Tarcău județul Neamț).

Unul dintre cele mai scumpe exemplare de maimuță dela grădina zoologică din Londra.

Pui de leu se joacă...

...în vreme ce puiul de tigru dela grădina zoologică din Dresda, meditează...

Iată o maimuță dela grădina zoologică din Londra a cărei atitudine are o frapantă asemănare cu cea a omului. Asmănarea este accentuată de pipa din colțul gurii și de ochelarii depe nas.

O jucărie periculoasă — pantera — de care nu se teme însă dragălașa americană din fotografia noastră.

de sacrificii, de generații. Trei, cei mai valoroși și curajoși membri ai familiei Kludsky au fost sfâșiați de fiarele sălbatice, afară de alții, cari-au fost mai mult sau mai puțin grav răniți. Progresul întreprinderii noastre a fost plătit cu sânge. Totuși dragostea pentru animale a mers din ce în ce crescând, în sânul celor patru generații, cari au contribuit la faima cercului Kludsky.

Retrași la frumosul nostru domeniu din Görkau (Cehoslovacia), lipsiți de orice grijă pentru ziua de mâine și la adăpost de orice primejdie, nu ne putem deprinde cu această trândăvie, noi cari din copilărie am fost sortiți pentru altfel de viață. Avem o nostalgie, un dor... Ne făcusem o familie, din toate aceste animale feroce, de-o frumusețe epică, și ne-am închis de generații întregi, în jungla noastră, căreia ne-am devotat, din tată în fiu.

Azi, eu și fratele meu Carol, ultimii descendenți ai familiei Kludsky, nu ne simțim deloc bine, lenevind la moșia noastră, sau preumblându-ne, câteodată, fără nici un rost, prin diferite orașe depe glob, prin meleagurile pe unde înainte sosiam cu un popor întreg de oameni și animale, un oraș pe roate, case de-ale artiștilor și personalului, grajduri, bucătării, birouri, saloane de primire și săli de muzică, uzine de electricitate și căldură, infirmării pentru oameni și animale, instalații de băi, etc.

Mai ales, după trecerea acestor doi ani de odihnă, atât eu, cât și fratele meu Carol, simțim nevoia de-a pune în valoare experiența și cunoștințele noastre, căpătate timp de o viață întreagă.

Și astfel am revenit iar la ideea veche, de-a încerca să întemeiem o grădină zoologică, în capitala României.

DECE TOCMAI LA BUCUREȘTI?

Mi-aduc aminte — spune d. Kludsky — că propunerea noastră, de acum trei ani, a fost rău primită. Totuși, poate că orașul București și-a schimbat părerea... de atunci..

Dece voim să venim numai decât la București și nu ne gândim la alt oraș?

București și Belgradul sunt singurele două capitale, cari n'au grădină zoologică. Dar să nu scrieți cumva, la gazetă — spune d. Kludsky — că Jugoslavii n'au grădină zoologică, deoarece se vor supăra grozav cetățenii din Zagreb, a doua capitală a cestei țări, și care posedă o asemenea instituție superbă, vizitată de toți străinii.

Astfel, că rămâne numai România fără această podorăbă. În Germania sunt peste douăzeci de asemenea instituții culturale. La Budapesta lumea admiră o splendidă grădină botanică și zoologică, în același timp, deci o dublă atracție populară. Până și Sofia are o asemenea instituție, întemeiată de exregele Ferdinand I. Grădinile zoologice au o deosebită importanță științifică și artistică. În același timp se pot socoti ca având o mare importanță pentru protecția podabelor naturii, adică ocrotirea anumitelor specii, pe cari, în mare parte, le distruge chiar omul, sau vremea. Astfel, de pildă, falnicul zimbru, pe care-l vâna odinioară Dragoș Vodă, prin plaiurile Moldovei, a dispărut cu totul... Capul lui figurează, doar ca emblemă, O bună grădină zoologică trebuie să dea atenție desigur și faunei autohtone, ceea ce tinde să formeze și să desvolte dragostea pentru avutul țării,

SIMPATII PENTRU ROMANIA?

Atât eu — ne scrie d. Rudolf Kludsky — cât și frațele meu Carol, care este născut la Timișoara, nu trim o deosebită dragoste pentru România. Avem rude și suntem în legături cu diferite persoane de acolo. De România ne apropiem și o amintim plăcută, pentru animalele noastre, pe cari nicăieri nu le-am putut hrăni mai bine, ca la d-voastră. Intre Carpați și Dunăre, carnea și furagiile sunt incomparabil mai estine ca în orice altă țară din lume astfel că, cu mici sacrificii, s'ar putea întreține animale frumoase și sănătoase. Desigur c'ar fi penibil, pentru noi, să trăim în mijlocul unor vietăți, pe cari le-am vedea flămânzind.

UNDE VA FI GRĂDINA ZOOLOGICĂ?

Totuși, propunerea de azi a domnilor Kludsky diferă de aceea de acum trei ani. Atunci, voiau să dăruiască toate animalele, ce aveau la circ, iar ei — cari aveau curajul să facă până și pe medicii mamosi, la nașterea tigroaicelor sau leoaicelor — să rămână un fel de directori.

Azi, d-nii Kludsky propun o asociație cu Primăria. Ei au intenția să depună în asociație aproximativ cinci milioane de lei, cu cari, s'ar putea cumpăra vreo mie de animale, câte o pereche de fiecare specie.

În schimb, Primăria să pună la dispoziție o parte din grădina botanică, unde — într'un cadru adecvat al naturii — să se construiască grădini, grajduri mascate, etc., în cari să fie adăpostite animalele. Fiecare animal trebuie să aibă, pe cât posibil, cadrul său special, astfel ca să dea impresia că trăiește în libertate, nu în cușcă, și că se simte acasă.

Astfel, de pildă, crocodilii să fie așezați într'un râu artificial, care să aducă aminte de Nil, cu plantații de palmieri, etc. Iar publicul să treacă peste un pod de bambus, de unde să poată privi animalele. D. Kludsky vrea să dea și planul diferitelor instalații, ce urmează să fie construite, în grădina botanică.

Desigur, în cadrul acestui articol nu putem intra în prea multe detalii și nici scrisoarea d-lui Kludsky nu este destul de amănunțită. Dealtfel, unele din aceste informații nici nu le-am luat din scrisoare, ci căutând să ne amintim convorbirile avute, acum trei ani, la București, cu proprietarii grandiosului circ.

OAMENII IUBESC ANIMALELE

Domnii Kludsky mi-au atras atunci atenția asupra succesului pe care-l are muzeul zoologic din București, de sub direcția competentă a savantului român, d. doctor Gr. Antipa. Ei au și donat atunci, muzeului un elefant, care tocmai murise, la București. Exemplarul superb, se poate vedea, împăiat, așezat în mijlocul unui salon, al clădirii, dela șosea. Bucureștenii sunt mari amatori de animale — observă d. Kludsky. Dar o grădină, cu exemplare vii, ar avea un și mai mare succes, ea atrăgând atât populația locală, cât și provincia, precum și pe străini.

O asemenea instituție culturală are, întrucâtva, și un rol moralizator, căci cine iubește animalele, iubește și oamenii. De altfel, prin grădinile zoologice din străinătate, se văd vizitatori stând ore întregi, în fața animalelor preferate. Mai cu seamă

sunt iubite maimuțele, unde Dumineca este, de obicei, o mare, aglomerație.

Și este preferabil ca, pentru o taxă mică, atât populația adultă cât și a școlarilor să fie atrasă într'o grădină zoologică, decât să fie lăsată să frecventeze localuri, nu totdeauna recomandabile. Sperăm — spune corespondentul nostru că Bucui reștiul care hrănește o sută de mii de câini și pisici, va fi de părere că mai poate întreține, fără greutate, și cele o mie de animale ale grădinei zoologice, cari vor aduce un pic de bucurie în frumosul oraș dela poalele Carpaților.

PRIMĂRIA NU-ȘI INCARCĂ BUGETUL

O grădină zoologică, bine administrată, poate deveni și o serioasă întreprindere comercială.

Primăria Capitalei — ne scrie d. Kludsky — nu riscă nimic. Ea nu-și împovărează bugetul, ci va avea un venit, după cum sperăm să avem și noi, cari suntem hotărâți să depunem toată munca și priceperea noastră, cât și un important capital, pentru realizarea ideii.

D. Rudolf Kludsky ne cere oarecari sfaturi, cum să procedeze, spunând că e pe punctul de-a face o ofertă d-lui Alex. Donescu, primarul general al Capitalei. Așteaptă acum răspunsul nostru. Ii cerem însă iertare, dacă — înainte de-a răspunde la scrisoare — am socotit că e bine — fiind vorba de-o problemă de interes general — să supunem publicului propunerile sale.

ALEX. F. MIHAIL

CULISELE

LA PREMIERA „BORGIEI“...

Există și în teatru o poveste a ciobanului cu lupul (știți ciobanul care după ce a mințit de câteva ori, că vine lupul la stână, nu mai e crezut când lupul se arată cu adevărat). Astfel, mai la toate marile premiere, nu există vedetă care să nu spună că „se simte rău și nu știe dac'o s'o ducă până la capăt”. Nu mai vorbim de cântăreți! Nu există pe lumea aceasta cântăreț, care în ziua când trebuie să cânte — fie și pentru a o suta oară același rol — să nu spuie, arătând gâtul, că „are o plagă” — că, în limbaj „technic”, „manca la voce”. Totuși, sunt și excepții și în acest caz, „lupta” care se dă între spectatori și scenă, ia adevărate forme de barbarie.

Puțini dintre cei cari au luat parte la premiera „Borgiei”, la Teatrul Național, au știut că d-ra Maria Ventura, avea o temperatură de peste 38 de grade și că numai o injecție cu nu știu ce fel de preparat, făcută de d. doctor Tețu, i-a dat glas. Evident, aceste lucruri nu au importanță pentru spectator, care

una știe „că a plătit” și vrea să vadă.

Pe deoparte îi dăm și dreptate (mai ales când și-a plătit locul) și unde mai punem că actorului nu-i este permis să ceară publicului „clemență”. El tot trebuie să se prefacă, dacă e suferind să se prefacă mai mult și atâta tot. Și astfel pozițiile sunt bine definite: deoparte plătitorul, care vrea „tot”, de alta cel care se prefacă, care trebuie să-i ofere tot.

D-ra Ventura are o putere de muncă, cu totul în afară din comun. Domnia-sa a repetat în aceeași zi, în trei piese diferite, în afară că în unele seri și juca. Și pe urmă societara Comediei Franceze nu repetă ca oricare

interpret. „Spune” și textul său, îl spune și pe cel al partenerului, pe care vrea să-l aducă la același diapazon. Sforțarea îi este deci cu atât mai mare. Și într'adevăr, la premiera „Borgiei” s'a prefăcut atât de bine, încât nimeni n'ar fi crezut că este cu adevărat suferindă. (Mă gândesc deseori că actorul are aceeași soartă ca școlarul, care în zi de teză spune mămişii că îl doare burta și că nu poate să se ducă la școală; cine are timp să-l creadă?)

Prin sacrificiile pe care le cere, deseori, arta actorului e nobilă.

Ioan Massoff

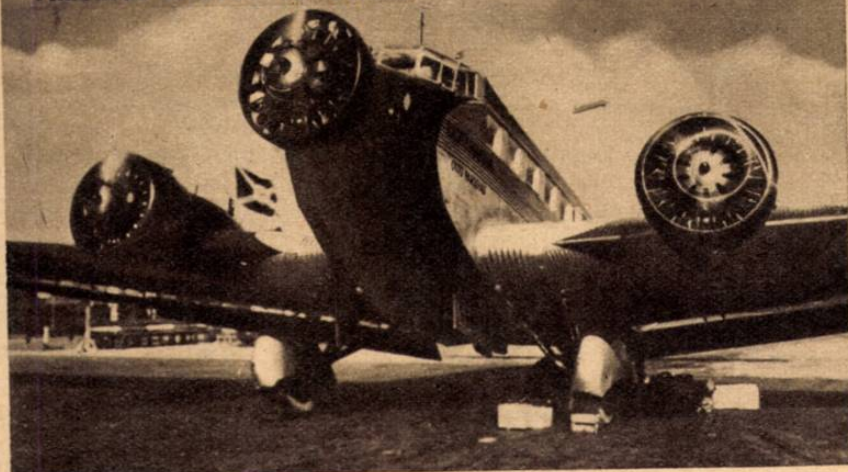
Scena citirii sonetului lui Petrarca în „Borgia” la Teatrul Național.

Scena din „Borgia” când Cesar înfruntă pe trimisul Spaniei (fotografie luată la repetiția generală). Acum tabloul are altă regie.

Primul avion cu conducere automată, care a fost experimentat în 1934 la Berlin.

Avionul italian care face cursa Roma-Londra.

Avionul tri-motor pentru pasageri care parcurse în 1932 distanța New-York-Londra în 24 de ore.

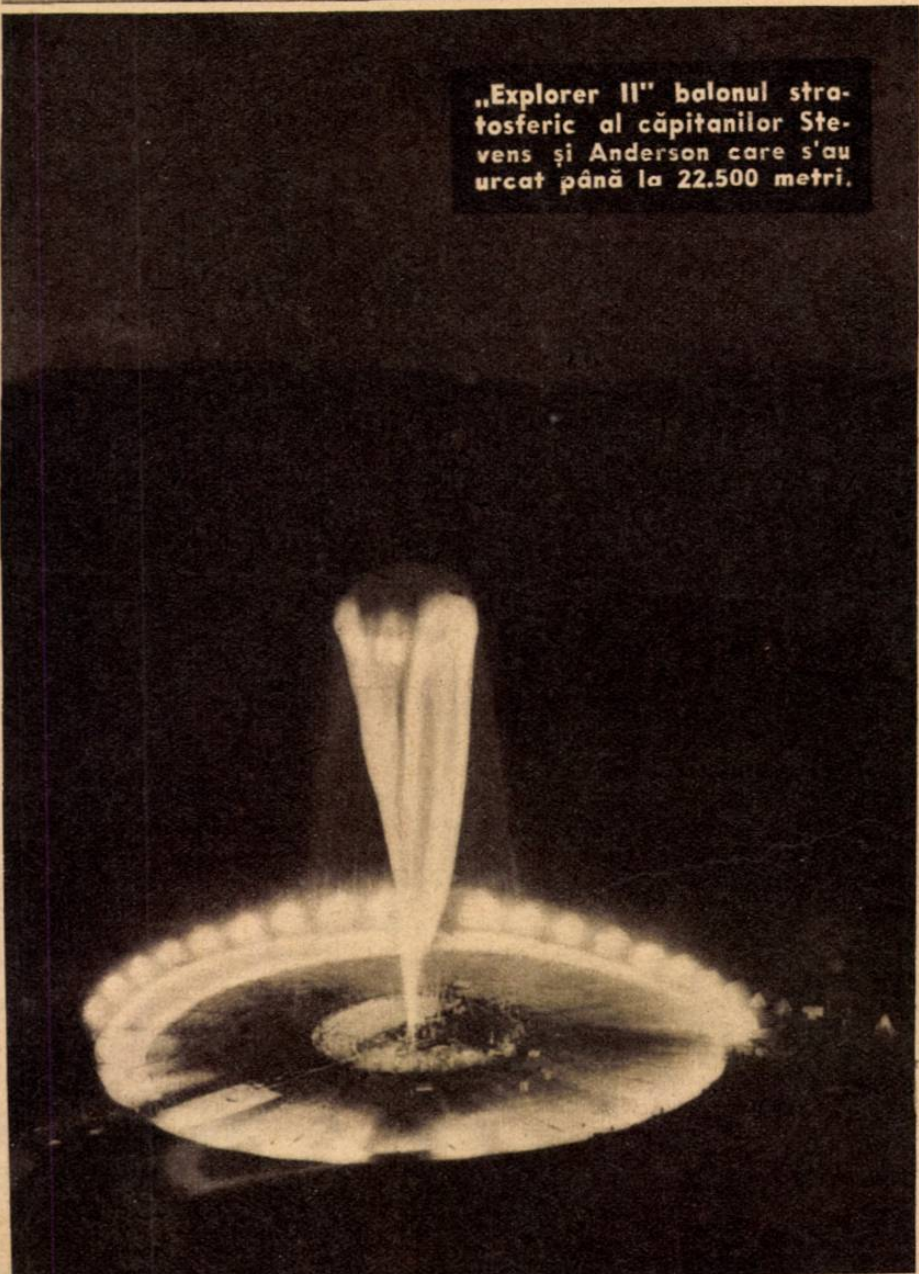

AVIAȚIA în

Avionul lui Frank Hawkes renumit ca unul dintre cele mai rapide din lume.

„Explorer II” balonul stratosferic al căpitanilor Stevens și Anderson care s-au urcat până la 22.500 metri.

DIN ce în ce, aviația progresează. An cu an ea adaugă înfăptuiri, ce acum 10 ani, nu erau visate, nici de cei mai fervenți admiratori ai ei.

Privind în urmă, la anul care a trecut, vedem câte s-au întâmplat în domeniul aviatic.

Comaniile de navigațiune aeriană și-au extins traficurile către toate colțurile pământului. Așa vedem cum compania de transporturi aeriene engleză „Imperial Airways”, una din cele mai formidabile companii aeriene din lume, arată în bilanțul ei, pe anul 1935, că, avioanele companiei au străbătut numai în timpul anului trecut, 6.000.000 mile, cam 9.654.000 kilometri.

Această cifră este enormă, dacă ținem seama de când datează aviația ca mijloc de transport modern. În anul 1930, aviația comercială se sbătea cu multe neajunsuri. Liniile aeriene erau mult mai reduse. Când, deodată, peste patru ani ajunge la această cifră record, care ne arată ce s'a făcut în toată lumea pentru această descoperire, ce tinde astăzi să schimbe fața transporturilor actuale.

Mai mult, această companie ne arată în bilanțul ei, că mulțumită unui serviciu și unei propagande intense, se poate vorbi de un bene-

infăptuite. Adâncurile fost deslegate, văzduhul s'arenda, la peste 30.000 țumită. Vrea mai mult? Ce s'ar fi făcut dacă numai ce vede împrejurată.

Privind aviația, în toate oare ce-i mai trebuie. poate că vor avea fe 1936, dar foarte multe puse în practică. Real dată, din partea acestor mai ușoară.

Sperăm că anul 1936 asupra manifestărilor a infructuos, dela apariție în perioada întunecată, lucrat mult, în această starea atmosferică, pe ratelor de radio a ajutat acestei probleme. Dai perfect. În acest scop cunoscut, când nu era creindu-se studii speciale. Totuși accidente fatale slab de care suferă și stăpânești natura, cpra universului, erau în luna Octombrie a Londra-Melbourn, câști

Black și Scott biruitori în raidul Londra-Melbourne.

ficiu net de 133.769 lire sterline, beneficiu nemaîntâlnit până astăzi decât la prea puține companii.

Faptul acesta arată foarte bine la ce ne putem aștepta dela aviația viitoare, dacă ținem seamă că multe din căile ferate străine își încheie bilanțurile anuale în deficit. Și decând datează trenul! Dar parcă numai compania „Imperial Airways” se bucură de asemenea câștiguri!

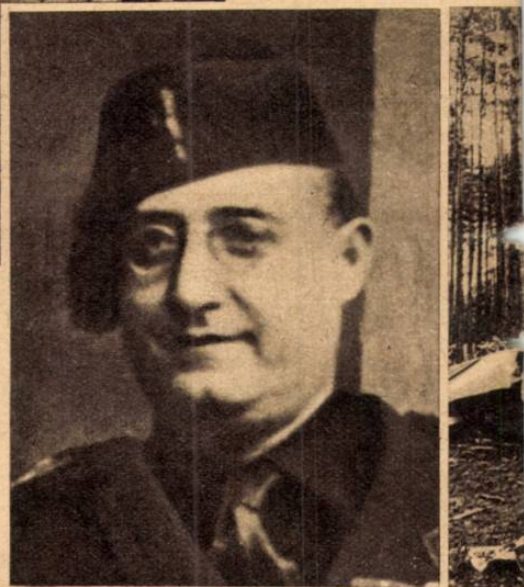
Mai sunt societățile „Deutsche Lufthansa”, „Air France”, „Pan American Lines”, etc.

Toate progresează, toate își încheie socotelile cu câștiguri.

Și atunci, ne întrebăm, ce ne mai trebuie? Ce să mai așteptăm dela anul 1936?

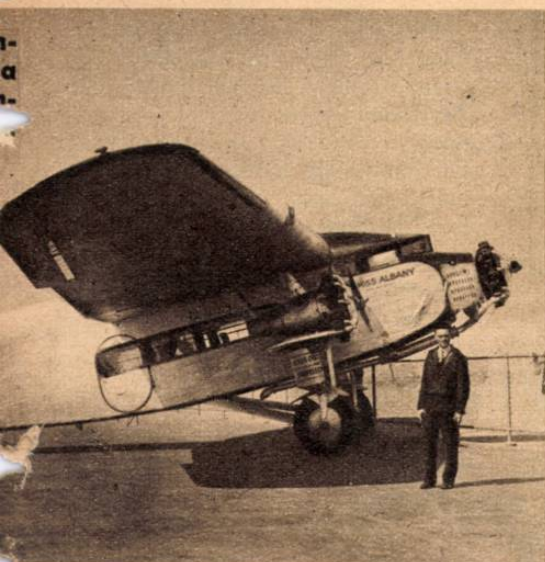
Pământul este străbătut dela un capăt la altul cu iuțeli fantastice, avioanele au ajuns astăzi să zboare în mod curent cu peste 400 km. p. o., s'a văzut că se poate realiza iuțea de peste 700 Km. p. o. și se va trece și peste aceasta.

Multe din prevederile vizionarului celebru Jules Verne, socotit pe vremea aceea, din domeniul fanteziei, au ajuns să fie astăzi

Luigi Razza, reputatul italian, care și-a găsit moartea în anul trecut prăbușindu-se din avionul în apropiere de

Avionul care face cursa Franța-America de Sud, puțin înainte de decolare pe aerodromul Le Bourget din Paris.

Avionul olandez „Kraai” care s'a prăbușit în vara anului trecut în Elveția provocând moartea a 13 pasageri.

ANUL 1936

au fost cercetate, misterele Polilor au fost cercetate de către baloanele kilometri. Și totuși lumea nu este mulțumită! Și pe perfectă dreptate vrea!

stă omenire dacă s'ar fi mulțumit cu ur? Ar fi rămas tot la opaiț sau dili-

ă amplexarea ei de astăzi, te întrebi: Și totuși câte mai sunt de făcut. Unele micile să fie realizate în cursul anului din ele cine știe când se vor vedea zărea lor cere încă multă muncă încor-tei lumi, ce-și cere dreptul la o viață

a aduce omului mai multă superioritate atmosferice, cu care aviația se războiește a ei pe pământ. Astăzi ne găsim, ca și a începutului. Este adevărat că s'a direcție pentru a se putea prevedea lungă distanță. Punerea la punct a apa-rat, orecum, la soluționarea în parte a mai este mult încă până la un câștig p, studiul meteorologiei, foarte puțin descoperit avionul, a fost aprofundat, ale la universități.

te nu s'au putut evita. Aci este punctul garanția zborului aerian. Să ajungi să atunci te poți întinde fără frică asu-vorbele unui industriaș celebru.

anului 1934, s'a alergat cursa aeriană găta de aviatorii engleji Scott și

Black. Al 2-lea s'a clasat echipagiul olandez Parmantier și Moll, cu un aparat de construcție americană „Douglas”, botezat „Hotelul Sburător”. Cursa se terminase, echipagiile urmau să se întoarcă în țările lor de origină. Aviatorii Parmantier și Moll se găseau în regiunea Siriei, când au primit știre prin radio că au în față furtună de nisip. Era noapte, nici o posibilitate de aterisare. Vânturile răsculaseră nisipurile deșerturilor, purtând într'un urlet îngrozitor această furtună cu peste 100 Km. pe oră.

Motoarele „Hotelului sburător” au fost curând înecate în nisip, aparatul s'a prăbușit, producând moartea valorosului echipagiu, cărora li s'au făcut funerarii naționale, în Olanda.

Ce folos! Morții nu învie! Natura și-a jucat rolul sinistru, asupra străduințelor omenești de-a învinge. Și câte alte accidente nu s'au mai întâmplat!

Mai acum trei luni, moare într'o groaznică catastrofă asemănătoare ministrul lucrărilor publice italian, Luigi Razza.

Cauza? Furtună de nisip, care deși a fost anunțată, pe calea telegrafiei fără fir, avionului ce se găsea în cursă, pe deasupra Egiptului, nu a putut fi evitată.

Și iată cum, în fiecare sfârșit de an aviația, pe lângă un bilanț de progres, încheie și unul sinistru, de care lumea va suferi încă mulți ani de aci înainte.

Iată dar, ce așteptăm dela anul 1936. Mai puține accidente! Fără această siguranță, călătoriile aeriene vor fi departe de utilizarea maselor, și nu acesta este scopul ei. Perfecționarea ei trebuie să ajungă a scoate din sufletul celui mai fricos, gândul că zborul cu avionul este o încercare de sinucidere.

Și dac'am lua și am compara, la numărul de călători transportați, vom vedea că mai mulți accidentați se găsesc de partea drumului de fer, decât de partea călătoriilor aeriene.

Anul trecut au luat ființă primele călătorii aeriene peste oceanul Pacific de Nord, legând San Francisco de Honolulu și Japonia. În cursul anului 1936 aceste călătorii, ce se fac cu niște avioane gigantice, ce au tot confortul, vor fi extinse către insulele din Ocean. În vederea acestor călătorii de mare anvergură, uzinele Sikorsky din Statele-Unite, au construit aparatul special de mare capacitate și mare rază de acțiune Sikorsky-S-42 botezat „Oriental Clipper”.

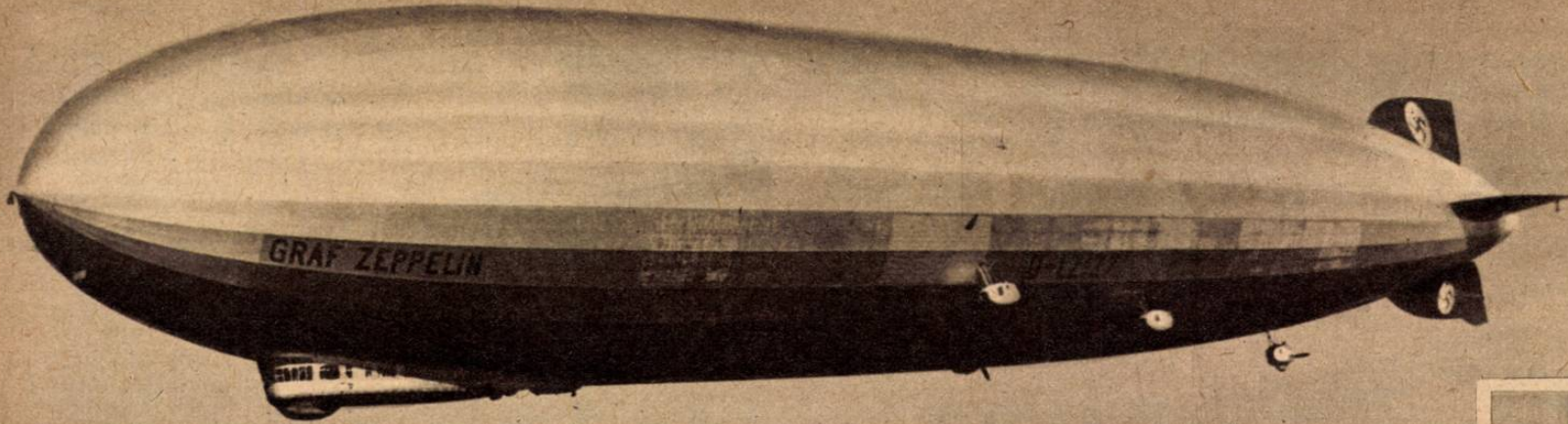

Avionul lituan pilotat de aviatorii Ștefan Darius și Stanley Girluas care s'a prăbușit în Germania cu prilejul raidului New-York-Kowno după ce trecuse bine oceanul.

Urișul de pasageri care leagă America de China. În fund se vede orașul San Francisco.

rândul său, guvernul francez fixează un premiu de 1.000.000 franci, pentru primul motor de avion care să funcționeze, ireproșabil, cu un combustibil neinflamabil, din comerț. Cel mai reușit tip a fost al inginerului Clerget. Însă cel mai reușit tip de motor pentru avioane, tot în patria motoarelor Diesel a

Acest gigantic hidroavion, acționat de către patru motoare, a făcut cu succes prima călătorie către China. Tot pentru extinderea acestui trafic compania exploatoare **Pan America Airways** a comandat și la uzinele **Gleen L. Martin** un aparat de aceleași dimensiuni, botezat „**China Clipper**”. Hidroavionul acesta este de proporții gigantice, echipat cu patru motoare Pratt și Whitney „Twin Wasp” de 750 cai, dând o forță totală de 3.000 cai. Problemele au dat rezultate excelente. Pilotat de către Erwin Musick, având la bord un echipaj de nouă oameni și 80.000 scrisori, a parcurs, în ziua de 23 Noiembrie 1935, 3.800 km. ce separă San Francisco de Honolulu, fără escală, în 18 ore și 15 minute, cu media orară de 210 km. pe oră.

Tot dela anul 1936 mai așteptăm să vedem la treabă hidroavionul de 37 tone al francezilor, Latécoère „**Lieutenant de Vaisseau Paris**”, echipat cu șase motoare Hispano-Suiza, de 890 cai fiecare, dând un total de 5340 cai. Această construcție este mândria industriei franceze pe anul trecut. Aparatul având o greutate totală de 37.000 kilograme, va putea transporta, în perfecte condițiuni, 72 călători, pe o rază de 5.000 kilometri, fără escală.

Se speră că să fie pus pe linia Franța-America de Nord, linie aeriană ce nu va întârzia să fie inaugurată în acest an. Distanța, probabil că va fi străbătută în două esape: Franța-Fayal (Azore) în 11 ore; Fayal-New-York, în 18 ore.

Mai așteptăm, în cursul noului an, să vedem încercările noului zeppelin german L. Z. 129, mult mai mare ca actualul „Graf Zeppelin”.

Ascensiunea astronautilor americani, Stevens și Anderson până la 22.000 metri, deschide iarăși problema sborului stratosferic. Savanții sunt departe de-a părăsi acest proiect, care cu cât trece vremea, cu atât mai mult se impune vieții actuale.

S'a mai luat în discuțiune chestiunea sborului interplanetar, chestiune care deși nu a trecut în public, este studiată cu ardoare, în laboratoarele din lume.

Studiul fuselei, adică al vehiculului cu reacțiune, este foarte aprofundat. Savantul profesor Winkler arată că atunci când se va reuși punerea la punct a motorului cu reacție, chestiunea fuselelor va trece pe câmpul experiențelor.

Cei cari au citit romanul lui Jules Verne „**O călătorie în lună**”, își pot da seama mai bine de importanța acestei probleme și cam cum s'ar soluționa ea.

Căci, este adevărat! În urma unei dezvoltări pe care a luat-o aviația, pământul a devenit prea mic. Regretatul pilot Willey Post a înconjurat pământul în numai 6 zile. Dar, amintiți-vă că această performanță s'a făcut acum doi ani, cu un avion foarte încărcat, deci cu o iuțeală destul de mică, față de ceace s'ar putea înfăptui acum. Construirea avioanelor stratosferice, ce vor sbura cu iuțeala glonțului, va banaliza și această performanță.

Studiul stratosferei și al aparatelor cu reacție, a dat naștere altei probleme, ce se pune spre soluționare către anul acesta, 1936. Este vorba de problema astronomică. Chestiunea n'a eșit încă în public, doar câteva aluzii au ajuns la urechile marelui mulțimi. Totuși, studiile de laborator sunt destul de înaintate, ca să se poată vorbi cu seriozitate de această problemă, ce-și așteaptă din an în an soluționarea. Principiul fuselei se bazează pe forța de expansiune a gazelor. Mobilul ar avea o formă de torpilă, la partea posterioară fiind fixate rachetele.

Marele dirijabil al nemților „Graf Zeppelin”.

Celebrul aviator Willey Post.

Resturile avionului de pasageri belgian „Sabena”, care s'a prăbușit în Anglia în timpul cursei Croydon-Bruxelles. Cu prilejul acestui tragic accident și-au găsit moartea 11 oameni.

În urma exploziilor succesive a acestor rachete, care sunt umplute cu o substanță detonantă foarte puternică, aerul este izbit cu putere, formând o contrareacțiune, care împinge mobilul cu o iuțeală ce crește din ce în ce.

Chestiunea principală este să se învingă puterea gravitațiunii, care stânjenește în cea mai mare parte soluționarea acestui proiect. Reușind să se construiască combustibilul ideal, care printr-o ardere cât mai economică, să exercite o forță propulsivă cât mai ridicată, ar soluționa în mod fericit această problemă, care să nu mire pe nimeni. În urma marelui perfecționări la care a ajuns tehnica de astăzi, lucrurile cele mai minunate se vor realiza.

O cere însăși viața! Această viață trepidantă a secolului XX. Va veni vremea omului mașină. Domnia roboților se apropie, cu pași giganti.

Pesimiștii epocii văd distrugerea omenirii, de însăși opera pe care au creat-o, operă în care și-au sacrificat toată energia de secole, ajungând, în urma eforturilor făcute, să-și scurteze viața la un minut, în cadrul Universului etern.

Deaceia lupta omenirii pentru evadarea în sferile siderale va fi cu atât mai titanică, cu cât la spate îi va rânji înfiorătorul spectru al cataclismului.

Va veni vremea „**Aposcalipsului**” au zis cândva bătrânii profeți. Sfârșitul pământului se va asemana cu sfârșitul Sodomei și Gomorei.

Cine știe? Poate că, privind cu alți ochi, or fi având dreptate. Dar, ultimele asigurări ale învățaților astronomi, cari urmăresc zi și noapte drumul astrilor pe cer, căile văzduhului sunt conduse prea minunat, ca să se întâmple vreo ciocnire. Și, în așteptarea acestui cataclism, ce putem face decât să ne resemnăm și să discutăm în liniște, despre altă problemă de foarte mare însemnătate pentru progresul transporturilor aeriene. Este problema motoarelor cu ulei greu.

S'a văzut, în urma a numeroase accidente, că mulți oameni ar fi scăpat din catastrofele aviatice, dacă aparatele n'ar fi luat foc. Această chestiune a dat naștere la noi cercetări, pentru a se găsi un carburant neinflamabil. S'a privit atunci cu mai multă atențiune motoarele grele, sistem Rudolf Diesel.

Chestiunea a devenit îndată de actualitate. Americanii încep îndată cercetări și după mai multe experiențe, reușesc să construiască un tip de motor, care funcționează cu ulei greu. La

fost creat. Casa constructoare Junkers construiește cel mai bun tip de motor de avion cu ulei greu.

Lată dar Germania în fruntea țărilor constructoare de acest fel de motoare, care nu au întârziat să fie montate pe numeroase avioane de călători.

Dar, ca orice motor nou, vor mai trebui perfecționate, ca să fie la înălțimea motoarelor cu benzină, ce au o vechime de peste 40 ani.

Acestea sunt, în linii generale, cele ce așteaptă aviația, dela anul 1936.

Remus Ionescu.

Institut medical cosmetic

Str. Brezoianu 9, București III
Telefon 3-5922. Consult. 11-1, 5-8
sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctoressă din Berlin.

Sfaturi și îngrijiri date de către specialiști în toate țările cosmice.

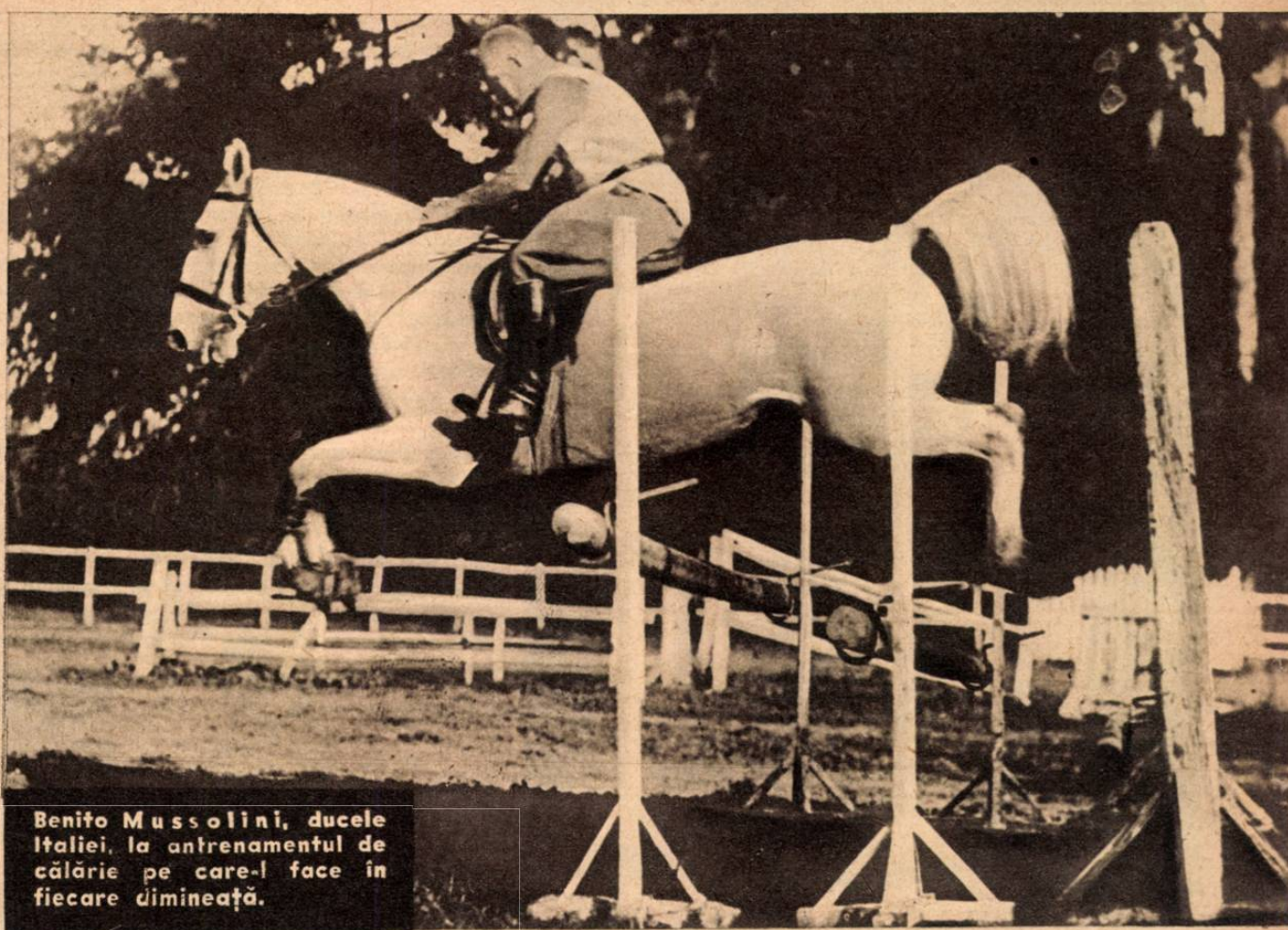
Înlăturarea radicală a perilor de prisos, prin diatermie, îngrijirea frumuseții și a trupului etc.

Citiți:

„MAGAZINUL”

revista publicului select

Benito Mussolini, ducele Italiei, la antrenamentul de călărie pe care-l face în fiecare dimineață.

SEFI de STAT FAC SPORT

Cât de departe suntem de idealul filosofului grec Platon, care alcătuind o republică închipuită, care să fie model al societăților reale, hotărîse ca în fruntea obștei să vină pururi cel mai mintos, cel mai cărturar dintre cetățeni, indiferent de starea lui fizică.

Imaginea platoniciană, de o frumusețe atât de ireală, că lumea de jos este doar o răstrângere a unei alte lumi, sublime, abstracte și nevăzute, trebuia să ducă la o politică de himere, pe care istoria n'a adevărit-o niciodată. Chiar în cazurile când în fruntea statelor au fost filosofi, ca împăratul roman Marc Aureliu sau președintele republicii cehoslovace Masaryk, aceștia n'au disprețuit forța fizică și exercițiile.

În Evul Mediu, o lungă perioadă de timp în fruntea statelor și conducători de popoare au fost numai oamenii de acțiune brută și de viguroasă vitalitate, bărbați sau femei, iar imperiul Bizanțului ne oferă câteva pilde când au domnit măcelari sau călăreți de circ.

Căci în vremurile vechi și chiar mai noi, conducătorii de neamuri se îndeletniceau aproape numai cu războiul: era un război neîntreput, pentru religie,

Președintele Statelor-Unite, Franklin Roosevelt este un pasionat al sporturilor de apă. Iată-l în fotografiile noastre făcând yachting și natație.

Regele Carol II și Voevodul Mihai la vânătoare.

pentru moșteniri de tronuri, pentru cuceriri de tronuri sau fie chiar numai pentru plăcerea de a deveni „eroi”. Războaiele de treizeci și de o sută de ani au fost sporturile capetelor încoronate din Evul Mediu.

Vânătorile și luptele călări ale cavalerilor tot un soi de sporturi, erau exerciții în vederea sportului suprem: războiul. Deabia prin veacul al 19-lea, suveranii devenind mai democrați, mai legați de formele unor guverne parlamentare, care aveau să decidă asupra organizării civile și militare, ei căpătau posibilitatea să se preocupe de ei singuri. În veacul trecut, unii din suverani s'au ocupat cu artele, alții

Regele Gustav V al Suediei, fotografiat pe terenul de tenis, sport pe care-l practică cu o deosebită pasiune.

Regele Boris al Bulgariei conducând locomotiva trenului regal.

librul minții. De câteva ori pe an, fără etichetă, regele Suediei pleacă în Franța, unde găsește pe cei mai buni parteneri de tenis.

Iolanda, fiica Wilhelminei, regina Olandei, practică sportul favorit al mamei: skiul și toate celelalte jocuri de iarnă. Skiul e un sport violent, dar moștenitoarea îl preferă, nu numai pentru frumusețea lui ci și pentru necesitatea de a-și menține o siluetă grațioasă, de care natura a lipsit-o.

Roosevelt, președintele Statelor Unite joacă **water-polo** — polo pe apă — cu o deosebită predilecție și dela această plăcere nu-l abate nici anotimpul iernei, căci unele fotografii ni-l înfățișează în bazin, în mijlocul sloiurilor de gheață.

Regele Carol al II-lea al României nu e numai unul din cei mai convinși susținători ai mișcării pentru educația fizică, ci însuși un călăreț și un pasionat vânător.

Vecinul nostru, regele Bulgariei practică un sport mai puțin obicinuit: mecanica și în special conducerea locomotivelor,

au consacrat o parte mare din timpul lor petrecerilor galante, cum a fost cazul unor regi din Belgia și Germania. Conducătorii de state moderni, au înțeles că mintea sănătoasă este într'un trup sănătos și punându-se în fruntea marilor mișcări de culturalizare a popoarelor, au înțeles să dea pildă și în ceea ce privește fortificarea fizică a oamenilor, încurajând sporturile sau exercitând ei înșiși sporturile cele mai diverse.

Fostul rege al Angliei, George al V-lea, era un marinar perfect: el participa adesea alături de sportivi la cursele de regate. Deasemeni, dacă inaugura multe instituții de cultură, nu disprețuia să inaugureze și celebrele curse de cai din împrejurimile Londrei. Actualul rege Eduard al VIII-lea, ca prinț moștenitor, era cunoscut drept unul dintre cei mai mari amatori de foot-ball și n'a lipsit dela nici un match de seamă. Jocul mingii e un joc național englezesc, și la competițiile internaționale — la care Englezii au ieșit până acuma totdeauna învingători — prințul de Wales cobora în arenă, spre a strânge mâna jucătorilor înainte de începerea jocului. El e și un pasionat jucător de golf, și nimic nu ne poate face să credem că va renunța la iubirea pentru sporturi și la sportu-i favorit, numai fiindcă din prinț moștenitor a devenit rege al Angliei.

Vecinul său, regele Gustav al Suediei, e unul din cei mai buni jucători de tenis, sport care a contribuit desigur în măsură hotărâtoare să-și păstreze până la adâncile bătrâneți de azi, sănătatea și flexibilitatea trupului, luciditatea și echi-

Regele Eduard VIII al Angliei la golf și la ski.

Regina Wilhelmina a Olandei și moștenitoarea tronului principesa Iuliana făcând ski în Tirolul austriac.

ceeace i-a și folosit odată, cu prilejul unei greve a mecanicilor de cale ferată din Bulgaria. Mussolini preferă călăria, pe care o practică aproape în fiecare zi. Numai președintele republicii franceze, Lebrun, se mulțumește cu inaugurarea balurilor pentru încurajarea natalității franceze, un sport care, în Franța, se pare că are nevoie de supreme încurajări.

DINȚII URĂȚI ȘI PĂTAȚI POT DEVENI ATRĂGĂTORI

Dacă dinții Dv. se decolorează și se cariază lesne antisepțiizați cu Kolynos și vor redeveni atrăgători. Petele și caria sunt cauzate de germenii bucali, pe cari Kolynos îi distruge definitiv, curățind repede dinții. Numai un cm. de cremă Kolynos pe o periută uscată, și în curând dinții Dv. vor căpăta albeața și strălucirea care măresc frumusețea zâmbetului Dv. Cumpărați tubul mare — e mai convenabil.

KOLYNOS
CREMA DENTARĂ

REALITATEA ILUSTRATA

DIRECTOR: NIC. CONSTANTIN

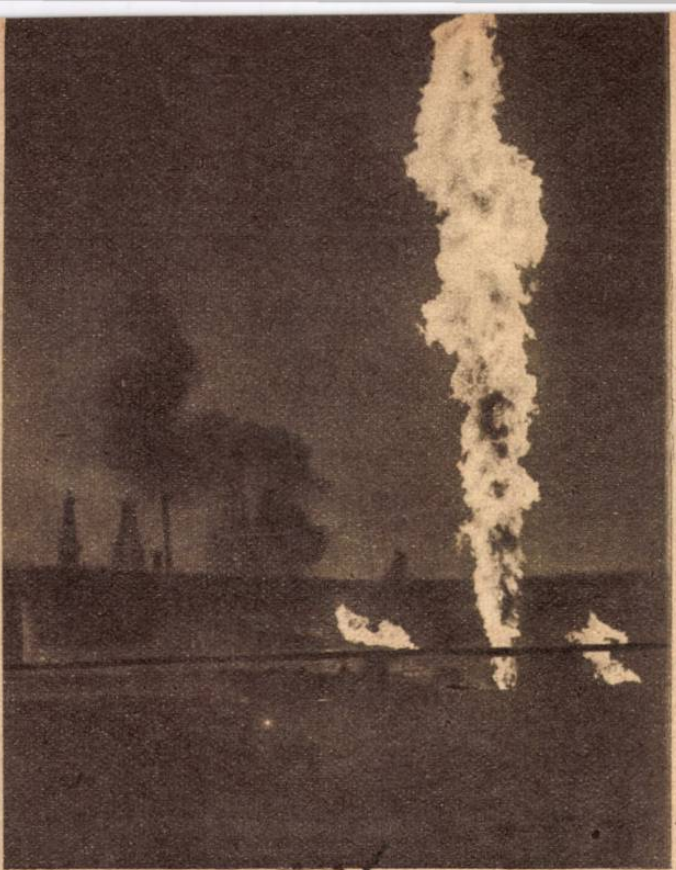
Apare săptămânal în 32 de pagini mari, tipărite la Heliogravură, în culori PREȚUL LEI 10. —

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an	400 LEI
Pe șase luni	200 "
Pe trei luni	100 "

Redacția și Ad-ția: București, Str. Const. Mille 7. Tel. 3.84.30
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „ADEVERUL” S. A.

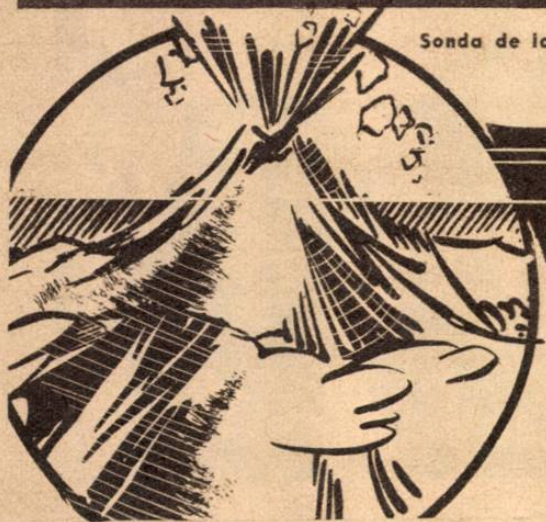
Sonda de la Moreni în flăcări.

Sondă incendiată pe Valea Prahovei.

O altă fotografie a sondei de la Moreni în flăcări.

VULCANII ROMÂNIEI

IN Ianuarie a erupt Etna, în Februarie au intrat în erupție Stromboli și Vezuviul.

Până la apariția acestor rânduri, vor erupe probabil și alte guri de foc ale pământului, de oarece 1936 se anunță ca un an bogat în cutremure și în erupții vulcanice.

Tot se pregătesc oamenii să se omoare într'un război mondial. Natura face și ea experiențele ei de distrugere.

Se credea greșit că în Europa ar fi numai 5 vulcani, anume: Etna, Vezuviul și Stromboli în Italia, Hecla în Irlanda și Santorin în Grecia.

Cine și-ar fi închipuit că există vulcani și în România?

„Suntem o țară vulcanică, ba una din cele mai vulcanice din Europa întreagă”, ne spune d. prof. I. Simionescu, eminentul geolog și popularizator al științei. Din fericire vulcanii noștri sunt buni și erup odată la 1 milion de ani.

EI ERUP PETROL, METAN ȘI CENUȘE

Satul Terzigno dela picioarele Vezuviului, distrus pe jumătate în urma unei erupții a vulcanului.

VULCANII ȘTIȘI MAI POT ERUPE

În România, ca și în Franța, există o serie de munți de foc, cari nu mai erup de multă vreme, așa numiți vulcani stinși, cu cratere împădurite.

Acești vulcani nu sunt însă definitiv adormiți. Cel puțin așa cred unii geologi. Și pe Vezuviu s'a cultivat via de vie, veacuri de-arândul, până a erupt în anul 79 după Hristos, îngropând în lavă orașele Herculaneum, Stabia și Pompei.

Vezuviul a dat însă semne înainte de cataclism, eliminând mereu nori de fum și pucioasă, dar lumea credea pe atunci că fumul acesta ar proveni din atelierul zeului Vulcan, fiul lui Jupiter, bărbatul zeiței Venus, care era un fel de inginer al zeilor și furnizorul lor de arme. Când Etna și Vezuviul aruncau nori groși de pucioasă și uneori flăcări, oamenii explicau că Vulcan a primit comenzi mari din Olimp și ciclopii săi dau zor, să făurească materialul, în cuptoarele din adâncul pământului.

Unul din cei mai mari învățați ai Romanilor, Pliniu cel Bătrân, care nu credea în mitul cuptoarelor ciclopilor, a făcut imprudența să se apropie prea mult de craterul Vezuviului, în timpul unei erupții ușoare. Voia s'o studieze și

Vulcanul Vezuviu în timpul erupției.

Lacul Sf. Anna de lângă Braşov.

Sonda dela Mediaş în flăcări.

s'o descrie. Până să-i poată veni în ajutor însoţitorii săi, octogenarul şi imprudentul savant fu omorât de pietrele incandescente, aruncate de o detunătură violentă a vulcanului.

MUZICA LUI BEETHOVEN IN CRATERUL VEZUVIULUI

Cu prilejul călătoriei în Italia, autorul acestor rânduri s'a urcat într-o zi şi pe Vezuviu.

Vulcanul are o înălţime numai de 1225 metri, deci e mai jos decât vârful Piscul Căinelui, din Sinaia (1425 metri) şi mai jos chiar decât Vârful Ghimbavu din Muscel (1390 m.). Cum Vezuviul e însă aproape de ţăr-mul mării, a trebuit să urc dela zero metri, în timp ce gara Sinaia e la un nivel de 798 metri şi nu mai e atât de greu de urcat Piscul Căinelui. După ce-am vizitat o jumătate de zi ruinele dela Pompei, m'am urcat în a doua jumătate a zilei pe muntele Somma, unde e craterul Vezuviului, împreună cu un grup de vre-o 20 de excursionişti. Vulcanul arunca nori de fum şi bioxid de sulf. Aerul Sommei mi-a părut totuşi mai bun de respirat, decât aerul dela Bucureşti, în plus se vedea una din cele mai frumoase panorame ale Naturei, spre Neapole, spre Sorrento şi Castelamare, iar în depărtarea orizontului, infinit de albastru, se înălţau albastre insulele Capri şi Ischia, pe o mare albastră, sub un cer de un azur ca în poveşti. Observatorul Vezuviului m'a asigurat că vulcanul nu va erupe în acea zi şi controlând prognoza, am riscat o ascensiune până la marginea craterului, împreună cu grupul de turişti. Fumul devenind înecăcios, am renunţat de-a coborî în crater.

Locuitorii din Mascali, părăsind satul în urma unei erupţii a vulcanului Etna.

Fuji-Yama, vulcanul sfânt al Japoniei.

Vulcanul era liniştit, dar se auzea cum fierbe lava, în adâncul lui, cu efecte de rezonanţă extraordinar de frumoase. Sgomotul Vezuviului dădea impresia că la câteva mii de metri adâncime s'ar executa simfonia focului, o frântură poate dintr-o compoziţie necunoscută a lui Beethoven. Valurile sacadate ale lavei lo-viau stâncile metalice, din abisurile craterului, aidoma timpanelor ce se aud în Simfonia VII, în acel minunat efect de melodie din *allegretto*, unde răbdarea fără margini a omului strivit de suferinţe, ar su-râde durerei, groazei şi resemnării.

NU TOŢI VULCANII VARSĂ FOC

Nu toţi vulcanii varsă foc, lavă şi cenuşe.

Regiunea noastră petroliferă e considerată drept o zonă vulcanică, ipoteză ce s'a confirmat în urma focu-lui dela Moreni.

În adâncul pământului judeţului Prahova sunt masse

de gaze, la o presiune de sute de atmosfere, care aşteaptă doar străpungerea stra-turilor ce le acoperă, spre a erupe, luni şi ani de zile.

A fost o greşală elementară forajul executat la Moreni, în 1929, până la stratul **meotic**, care odată străpuns a permis explozia dela 27 Mai 1929 şi aprinderea gazelor. Focul dela Moreni s'a stins abia după 840 de zile, provocând economiei naţionale o pagubă enormă, prin degazefierea regiunii.

Greşeala s'a repetat în 1933, la Copşa Mică, printr'un sondagiu numai la 900 metri adâncime, executat însă în straturi poroase, infiltrate de metan. Vulcanul redeşteptat la Copşa Mică, prin concursul tehnicei omeneşti, a erupt în primul an câte 2 milioane metri cubi de metan pe zi, care se prefăcea, inutil, în nori de foc şi în coloane de fum, în loc să încălzească toate locuinţele din Bucureşti, fără bani.

Vulcanul Ayama care se găseşte la 140 km. nord-vest de Tokio, în timpul erupţiei.

